MOERIS ATTICISTA

DE

VOCIBUS ATTICIS

ET

HELLENICIS.

GREGORIUS MARTINUS

DE

GRÆCARUM LITERARUM

PRONUNCIATIONE.

BRITISH MUSEUM

9/- L. Pet.

Moeris atticista K

ΜΟΙΡΙΔΟΣ

ΑΤΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΕΙΣ

ΑΤΤΙΚΩΝ ϛ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Ex ΘΕΑΤΡΟΥ ἐν ΟΞΟΝΙΑ.

Ἐν τῷ ἔτει ἀψιϛ'.

ΦΩΤΙΟΣ ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ανεγνώσθη δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Δωροθέου περὶ τῶν ξένων εἰρημένων λέξεων, κατὰ στοιχεῖον. Επὶ δὲ καὶ Μοίριδις Ἀττικιστῆ. κατὰ στοιχεῖον δὲ καὶ τοῦτο τὸ πεπραγμάτιον.

ΕΝ ΠΙΝΑΚΙ ΚΤΗΜΑΤΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΟΥ.

οδ'. Μοίριδος Ἀττικιστῆ λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων, κατὰ στοιχεῖον.

Cl. V.

GEORGIO HARBINIO

S. P.

REMITTO tibi, Vir egregie, *Atticiſtam* tuum, quem ſuperiori anno mihi attulit amicus tuus, vir doctus pariter ac nobilis: teque oro atque obteſtor, ut longo poſt intervallo reducem benigne excipias; tantum licet ab illo, quem mihi utendum perhumaniter dediſti, mutatum, ut jam pro tuo vix poſſes agnoſcere. Nam cum in Apographo tuo, quod ex Cl. *J. Pricéi* ſchedis deſcriptum eſſe mihi retuliſti, voces quidem ſingulas juxta Alphabeti (ut ajunt) elementa collocatas invenerim, minus tamen accurate iſtis in literis, quæ primam cujuſque vocabuli literam inſequuntur; mihi, libellum hunc edere paranti, optimum viſum eſt, dictiones ea methodo diſponere, qua Lectores quærendi labore aliquantulum levarem: etſi noverim fore nonnullos, qui hoc meum inſtitutum non leviter reprehendent. Quicquid tamen iſti (cenſores moroſi) hac de re ſentiant, fidenter affirmo, paceque illorum dicam,

dicam, culpam hanc leviculam (ſi qua ſit, immutare verborum ordinem, ubi non alia ex aliis nexa ſunt & inter ſe colligata) commodis, uno aut altero, ſatis magnis compenſari. Præterea, quum in eodem illo Exemplari permulta eſſent (quod tu minime ignoras) ſcribarum incuria & inſcitia valde depravata, plurima etiam mutila & detruncata, atque nonnulla ſuo loco dimota, operam dedi ut vitioſa corrigerem, & luxata ac lacunis hiantia ſuo quæque ordini ac integritati reſtituerem. Qua in re, ut in univerſo opere perpoliendo, quantum præſtiterim, tui, aliorumque tui ſimilium, eſto judicium. Omnia me ſanaſſe & emendaſſe non profiteor, nonnulla tamen, nec infeliciter, præ me fero. neque hoc arroganter dictum exiſtimabit, aut mihi gloriolam iſtam invidebit æquus rerum æſtimator. Verum, de rei tantillæ eventu parum ſolicitus, te prolixa rationum ambage, dum tibi ſatis juſtam excuſationem afferam, non morabor. neceſſe tamen habeo hoc te admonere; quod ubicunque conjecturas meas, ad corrupta emendanda aut ad ſupplendum quod excidiſſe ſuſpicatus ſum, in textum recepi, *Codicis MS.* verba fideliter ad imum paginæ ſubjecerim, & interpolationes, ne Lectori quid fraudi eſſet, uncis incluſas dederim: quod abs te, ſi paulo difficilior eſſes, probatum iri, mihimet perſuadeo; ut & illud etiam, quod, quum in aliquibus mihi ipſi non ſatisfecerim, novas de locis male affectis

ctis cogitationes poſt λέξεων Ελληνικῶν & *Auctorum* indices comparere voluerim. Jam ad *Atticiſtæ* noſtri ætatem quod attinet, (nam de ea forſan aliquid ſcire deſideres) unicum hoc certis auctoribus comperio, quod *Photium* tempore anteceſſerit, & *Phrynicho* fuerit recentior: nam hunc laudat, & ab illo laudatur; quorum alter ſub Antonino & Commodo impp. floruit, alter nono demum ſæculo infula inſignitus eſt. Laxum, inquies, ſpatium. Certius tamen aliquid magiſve definitum proferre non datur. adeo enim, ob Scriptorum veterum penuriam, in obſcuro eſt illius notitia, ut vel de nomine ejus inter eruditos parum conveniat: quorum aliis cum *MS.* noſtro *Eumærides* eſt, aliis vero *Mæris* ex *Photio.* Poſtremam hanc appellationem eo libentius amplexus ſum, quod pro ea faciat virorum maximorum auctoritas, *Uſſerii* ſcilicet, *Salmaſii*, *Du-Cangii*, & *Menagii*; qui non ſolum libellum hunc oculis uſurparunt, ſed & ad literas augendas illuſtrandaſque ex eo nonnulla protulerunt. Atque hactenus de *Mœride*: cui, ut Enchiridii ſaltem menſuram quadantenus impleret, adjungere primum decreveram Εκλογὰς λέξεων, quarum copiam uberrimam noſtræ ſuppeditant Bibliothecæ. Sed quum eas in pleriſque cum *Heſychio*, *Suida*, & *Etymologico Magno* conſentire deprehenderim; iiſque conferendis digerendiſque plus temporis exigeretur, quam mihi ex gravioribus negotiis ſupererat, illis, quibus

quibus otium est cum dignitate, provinciam hanc intactam & illibatam relinquo. Ne tamen sine comite in lucem conspectumque omnium prodiret *Meris*, opportune se mihi obtulit * *Gregorius Martinus*, quem nobis conservavit Cl. *Seldeni* Museum: cui sane, licet de argumento scripserit quod multis abhinc annis eruditorum ingenia exercuit, non invitus tamen memet passus sum obstetricari; quod comptus sit & elegans, subtilis & acutus, & necessitudine quadam attigerit avum illustris istius *Heroïs*, cui pretii quantivis libros, statuas, & marmora, Græciæ Latiique spolia, accepta debemus. Hæc te volebam. Vale, V. O. & nobilissimo *Vice-Comiti*, cujus Bibliothecæ præfecturam geris; ejusque familiæ clarissimæ, in qua semper verus honos & splendor virtutis enituit, fausta omnia mecum apprecare.

* De quo videsis *Athenas Oxonienses*, vol. I. p. 169.

4 N059

MOI-

ΜΟΙΡΙΔΟΣ ΑΤΤΙΚΙΣΤΟΥ ΛΕΞΕΙΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Ἀγαθὸν δαίμονος πῶμα, Ἀττικῶς· τὸν πλοῦτον ἑλληνικῶς.

Ἄγαμαι ὑπερβόλῃ, Ἀττικῶς· ἄγαμαι ὑπέρβολον, Ἑλληνικῶς.

Ἀγαπήνορος, ἀνδρείου [3] ἀγαπῶντος τὴν ἡνορέην, [4] "Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος". ἔστι δὲ κύριον ὄνομα. [5] "Τῶν ἦρχ' [6] Ἀγκαίοιο παῖς κρείων Ἀγαπήνωρ.

[7] Ἀγκυλόεις, τὸ παλαιστρικὸν, [Ἀττικῶς· καμπαλαίοις,] κοινῶς.

Ἀγοίτων

1 Ita ex *Codd. Photii*, qui *Atticistae* nostri meminit. Εὐμηλείδη in *MS.* unde hæc descripta sunt. 2 Ἑρμῆς, πόσεως εἶδος, ὡς ἀγαθῆ Δαίμονος καὶ Διὸς σωτῆρος *Photio* in *Lex. MS.* unde apud *Hesychium* legendum, Ἑρμῆς, ὁ Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδίας ἵλεῳ &c. pro Ἑρμῆς, ὁ Ἑρμῆν ἐπὶ πτόσεως, ἰδίας ἵλ. &c. 3 Ita ex conjectura. in *MS.* ἀπάγοντος. 4 Ita ex *Homero* in *Iliad.* ψ. v. 113. in *MS.* mendose μὴ μόνης 5 Ex *Iliade* β. v. 609. 6 Male in *MS.* Ἀγχίου. 7 Ita legendum conjicio ex *Scholiaste* in *Aristophanis* Ἱππεῖς v. 262. In *MS.* voci Ἀδελφάγυς subjunctum erat hoc modo, —— ἀναλώμασι. ἀγκυλόεις τὸ παλαιστρικὸν κοινῶς.

Ἀγοίτων, αὐδοίτων, Ἀττικῶς· ἀγέτωσαν, αὐδέτωσαν, Ἑλληνικῶς.

Ἀγοραίζειν, ἐκτείνοντες τὸ α, οἱ Ἀττικοί· ἐν ἀγορᾷ [1] διατρίβειν, Ἕλληνες.

[2] Ἀγγέα, μακρῶς, Ἀττικῶς· ἀγγέα, [βραχέως,] Ἑλλ. ἀγγεῖα, Ἑλληνικῶς.

Ἄγχειν, Ἀττικῶς· πνίγειν, Ἑλληνικῶς.

Ἀγώγιμα, καὶ [3] φόρτος, Ἀττικῶς· φορτία, Ἑλληνικῶς.

Ἀδαγμος, [4] ἀδάξασθαι, Ἀττικῶς· κνησμὸς, κνήσασθαι, Ἑλληνικῶς.

[5] Ἀδδηφάγος τριήρεις ἔλεγον τὴν Πάραλον καὶ τὴν Σαλαμινίαν, διὰ τὸ εἰς αὐτὰς ἀναλώματα.

[6] Ἀδολέσχης, Ἀττικῶς· ἀδόλεσχος, Ἑλληνικῶς [καὶ] Ἀττικῶς.

Ἀδωρότατος, ὁ μὴ λαμβάνων δῶρα, Ἀττικῶς,

[7] Ἀεννάων, Ἀττικῶς· ἀεννάων, Ἑλληνικῶς.

Ἀετὸς, Ἀττικῶς· ἀετὸς, Ἕλληνες.

Ἀὴρ βαθεῖα, Ἀττικῶς· ἀὴρ βαθὺς, Ἑλληνικῶς.

[8] Ἀθανάτω, ἀγήρω, Ἀττικῶς· ἀθάνατοι, ἀγήρατοι, Ἑλληνικῶς.

Ἀθεράπευτον, [Ἀττικῶς· καταφρόνητον,] Ἑλληνικῶς.

Ἀθηναζε, [Ἀθήνηθεν,] Ἀττικῶς· [εἰς Ἀθήνας,] ἐξ Ἀθηνῶν, Ἑλληνικῶς.

Ἄθλιος, Ἀττικῶς· ἀτυχὴς, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς.

Ἀθλοθέτης, Ἀττικῶς· ἀγωνοθέτης, Ἑλληνικῶς.

[9] Ἀθρόος, Ἀττικῶς· ἄθρους, Ἕλλ. ἄθρους.

Ἀθυρμα, δασέως, Ἀττικῶς· ψιλῶς, Ἑλληνικῶς.

Αἴλυρος,

1 Apud *Hesychium* διατρίβειν. 2 Ita ex conjectura: ad quam firmandam vide quæ attulimus in *Annott.* ad v. Ἰκτία. In *MS.* Ἀγῶα, μακρῶς, Ἀττικῶς· ἀῖγὰ, Ἑλληνικῶς. 3 In *MS.* φορτόν. 4 Ἀδαξῆσαι, κνῆσαι *Photio* in *Lex. MS.* 5 *Al.* Ἀδηφάγους. 6 In *MS.* Ἀδολίχως. 7 In *MS.* Ἀείναν. Forsan Ἀετὸν, & dein ἀίναον. 8 In *MS.* Ἀθανάτω, ἀγήρᾳ. Vide *Hom. Il. μ.* v. 323. 9 In *MS.* Ἀεθρυς.

1 In

Αἴλυρος, Ἀττικῶς καὶ Ἑλληνικῶς.

[1] Αἱμασιὰ, Ἀττικῶς· λιθολογία, ἢ τὸ ἐκ χαλίκων συγκείμενον, [2] Ἑλληνικῶς.

Αἰονᾶν, Ἀττικῶς· καπαντλεῖν, Ἑλληνικῶς.

[3] Αἰχμωτηλὸς, Ἀττικῶς· αἰχμωτηρὸς, Ἑλληνικῶς.

[4] Αἴτιαι ὡς ὅσιαι, Ἀττικῶς, βαρυτόνως· αἰτίαι ὡς εὐωδίαι, Ἑλληνικῶς, περιζυτόνως.

Ἀκαρῆ, Ἀττικῶς· μικρὸν, Ἑλληνικῶς.

Ἀκέρια, Ἀττικῶς· ἀπήτεια δὲ, Ἑλληνικῶς.

[5] Ἀκκισμὸς, Ἀττικῶς· προαστοίησις, Ἑλληνικῶς.

Ἀκμὴν ᾠδεὶς τ' Ἀττικῶν [ἀντὶ δ'] ἔτι, εἰ μὴ μόνος [6] Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει· Ἑλληνικῶς ἢ χρῶντες.

[7] Ἀκναπτον, Ἀττικῶς· [8] ἄγναπτον, Ἑλληνικῶς.

Ἀκυσμα, Ἀττικῶς· ἀκρόαμα, Ἑλληνικῶς.

Ἀκρατέστερον, Ἀττικῶς· ἀκρατώτερον, Ἑλληνικῶς.

Ἀλεῖς, Ἀττικῶς· [9] ἁλήθεις, Ἑλληνικῶς.

Ἁλιεὺς, Ἀττικῶς· ὁρμιευτὴς, Ἕλληνες. ἁπαλιεύτης ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος.

Ἁλίπεδα, καὶ μᾶλιστα τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία, Ἀττικῶς.

[10] Ἁλίσεις, Ἀττικῶς· κονίσεις, ἢ κυλίσεις, Ἑλληνικῶς.

[11] Ἀλλᾶς, Ἀττικῶς· ἀλλάντιον Ἑλληνικῶς.

Ἀλλοθι, [12] ἄλλοθεν, ἄλλοσε, Ἀττικῶς· ἀλλαχόθι, ἀλλαχόθεν, ἀλλαχόσε, καινότερον, Ἀττικῶς καὶ Ἑλληνικῶς.

Ἁλμάδες,

1 In *MS.* Αἱμασία, Ἀττικῶς· αἰθολογία &c. 2 In *MS.* Ἀττικῶς. 3 In *MS.* Αἰχυτηλοὶ, dein αἰχυτηρῶς. 4 In *MS.* Αἰτιαὶ ὡς ὅσιαι, Ἀττ. dein, quibusdam interpositis sequebatur Αἰτίαι ὡς εὐωδ. 5 In *MS.* Ἀκισμὸς, Ἀττ. εὐπρεπεστ. Ἑλλ. 6 Ita fere & *Phrynichus*, p. 20. Vide *Nunnesii* notas. 7 Vide *H. Stephanum* de Dialectis Gr. cujus conjectura ex hoc loco firmatur. 8 *Al.* ἄγναφον. 9 In *MS.* ἀλίσεις. 10 Ita ex *Hesych.* In *MS.* Ἁλύσεις. Vide *Hort. Adonidis*, v. ἁλινδεῖσθ. 11 In *MS.* Ἀλλᾶς, Ἀττ. ἀλλαντι, Ἑλλ. 12 In *MS.* ἄλλοσι, ἄλλοθι. Ex *Thoma Magistro* ordinem mutavi, & mox ἀλλαχόσι pro ἀλλαχῦ ex eodem posui.

Ἀλμάδες, Ἀττικῶς· καλυμβάδες ἐλαῖαι, Ἑλληνικῶς
Ἄλμιλω, τὸ τῶ ἰχθύων ζωμὸν, Ἀττικοί· οἱ δὲ Ἕλληνες ἄλμην τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ. ζωμὸς δὲ ὥσπερ τῶ κρεῶν, ὕτω καὶ τῶ ἰχθύων κοινῶς λέγεται.
Ἀλυρχὲς, Ἀττικῶς· πορφυρᾶν, Ἑλληνικῶς.
Ἀλυκὰ, Ἀττικῶς, Ἀριστοφάνης [1] Λυσιστράτῃ· [2] ἁλυκὸν, κοινόν.
Ἀμᾶν, Ἀττικῶς· θερίζειν, Ἑλληνικῶς.
[3] Ἀμβλίσκειν, Ἀττικῶς· [4] ὠμοτοκεῖν, Ἑλληνικῶς.
Ἀμείνω, Ἀττικῶς· ἀμείνονα, Ἑλληνικῶς.
Ἀμέλει σημαίνει τέρα· Διὸ τοῦτο, ὃ τὸ πάνυ, καὶ [5] ἔστι· ὃ ῥᾴστον ἐν τῇ γραφῇ κόσμῳ χάριν ὠδαλαμβανόμενον.
Ἀμέμπτως, ἐκ ἐκείνως τὸς μὴ ἀξίως μέμψεως· ἀλλὰ τὸς μὴ μεμφομένους [τινὶ, Ἀττικῶς.]
[6] Ἀμηχέπῃ, Ἀττικῶς· ἀμωσγέπως, Ἑλληνικῶς.
Ἀμηχέπῃ, ἐνὶ τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν, ὁπήποτε Ἀττικῶς· ὁπώσποτε, Ἑλληνικῶς.
Ἀμοιβὴν ἀδεὶς τῶ Ἀττικῶν [λέγει] Ῥήτορες χάριν λέγουσι τὴν ἀμοιβήν.
[7] Ἀμόργινον, Ἀττικῶς· λεπτὸν ὕφασμα, Ἑλληνικῶς.
Ἀμπεχόνιον, Ἀττικῶς· λεπτὸν ἱμάτιον, Ἑλληνικῶς.
Ἀμυγδάλαι ἡμερικῶς, Ἀττικῶς· ἀμύγδαλα, ἀδεσπότως, Ἑλληνικῶς.
Ἀμυγδάλαι, τὰ χλωρὰ κάρυα, Ἀττικῶς· κάρυα δὲ, Ἕλληνες.

[1] [Ἀμυώαθ

1 *Sc.* verſu 404. In *MS.* Λυκοστράτῳ. 2 Ita ex *Ariſtoph.* Editt. Vett. pro ἁλυκὸν in *MS.* Forſan Ἀλυκὸν, Ἀπ. ἁλμυρὸν, κοινόν· aut, quod propius ad literarum ductus accedit, Ἀλυκὸν, Ἀττικῶς. — ἁλικὸν, κοινόν. 3 *Al.* ἀμβλώσκειν. quo modo legendum apud *Heſychium* pro ἀμβλώσκειν. 4 Apud *Heſych.* male ὁμοτοκεῖν. 5 Ἐπίρρημα γάρ ἐστι συγκατάθεσιν δηλοῦν. *Etymol. Magn.* 6 Scribitur & Ἀμηχέπῃ, aſpirata prima ſyllaba. Vide *H. Steph.* de Dialectis Gr. pag. 227. 7 In *MS.* Ἀμοργόν.

1 Ita

1 [Ἀμύναδαι, Ἀτθικῶς·] ἄμυναν δὲ εὐθεῖς τὴ Ἀττικῶν λέγει.

Ἀμφιδήλιτον, τὸ ἀγχώμαλον, ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικῶς.

Ἀμφίεπες, Ἀττικῶς· (τὸ γὰρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀμφίετες λέγε), ὡς 2 ἀμφημέλινον τὸ καθημερινὸν) τὸ ἢ κατ' ἔτος, Ἑλληνικῶς.

Ἀμφιμάχαλος χιτὼν, Ἀττικῶς· χειριδωτὸς, Ἑλληνικῶς.

Ἀμφορέα, τὸ δίωτον στέμνον, Ἀττικῶς· στέμνον, Ἑλληνικῶς.

3 Ἀμφορέα, ἁλιέα, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Ἀμφορεαφόρος, Ἀττικῶς, τὸς μισθῷ τὰ κεράμια φερόντας.

Ἀμφορεὺς, Ἀττικῶς· μετρητήριον, Ἑλληνικῶς.

Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι, Ἀττικῶς· ἀναβῆναι ἐπὶ τὴν γυναῖκα, Ἑλληνικῶς.

4 Ἀναβιῶναι, Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων, σκυθρὸς ἀναβιῶναι ἐκ τῆ νόσε· ἀναβιώσασθαι, κοινόν.

Ἀναδάσασθαι, Ἀττικῶς· ἀναμερίσασθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀναθεῖναι τὸ φορτίον, Ἀττικῶς· ἐπιθεῖναι, Ἑλληνικῶς.

Ἀνάθημα, Ἀττικῶς· ἀνάθεμα, Ἑλληνικῶς.

Ἀναικες ἡ Ἀναίκειον, Ἀττικῶς· Διόσκυροι δὲ Διοσκυρεῖον, Ἑλληνικῶς.

Ἀναχοινώσειν, Ἀττικῶς, ὡς Θουκυδίδης, ἀναχοίνωσον τοῖς φίλοις· ἀναχοινώσασθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀναχρα-

1 Ita legendum esse arbitror ex istis *Phavorini*, Ἄμυναν μὴ εἴπῃς· ἀλλ' εἰς ῥῆμα μετεσχάλλων, ἀμυνάμην. πάντα γὰρ τὰ ῥήματα τὰ δεκτικὰ, ἀμυνῶμαι, ἀμύνασθαι, ἠμυνάμην, ἀμυνῶμαι. In *MS.* mendose, Ἀμυναδὶς εὐθεῖς τὴ Ἀττικῶν λέγει. 2 In *MS.* & *Tho. Magist.* ἀφημέλινον. minus recte. 3 Ita ex conjectura. In *MS.* Ἀφῦρε ἀλῦ--ε. μακρὸν, Ἀτθ. &c. Vide *Annott.* ad v. Ἰκτία. 4 In *MS.* ἀναβιῶν, ut & mox post σκυθρὸς, quæ voce mendum latere suspicor.

1 Ita

Ἀνακεκλέναι, Ἀττικῶς· ἀναφωνῆσαι, Ἑλληνικῶς.
Ἀνακῶς, Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων ὁ Κωμικὸς, ἢ τὰς θύρας ἀνακῶς ἔχων, ἀντὶ δ' ἀσφαλῶς ἢ φυλακτικῶς, κοινῶς.
Ἀνακωχὴ, Ἀττικῶς· ἀνοχὴ, Ἑλληνικῶς.
[1] Ἀναλῳμιδύον, Ἀττικῶς· ἀνηλωμιδύον, Ἑλληνικῶς.
Ἀναρριχᾶσθαι, Ἀττικῶς· προβαίνειν, ἀνέρπειν, Ἑλληνικῶς.
[2] Ἀναχήσεται, Ἀττικῶς· ἀνέξεται, Ἑλληνικῶς.
Ἀνεμιαῖον, Ἀττικῶς· ὑπηνέμιον, Ἑλληνικῶς.
Ἀνέσησίν πω ὁ δῆμος, Ἀττικῶς· ἀνέσῃ πω ὁ δῆμος, Ἑλληνικῶς.
Ἄνθην, Ἀττικῶς· ἄνθησιν, Ἑλληνικῶς.
Ἀνθοσμίαν, Ἀττικῶς· [3] εὔπνοιαν, Ἑλληνικῶς.
[4] Ἀνθρωπεία φύσει, Ἀττικῶς, ὡς Θουκυδίδης· ἀνθρωπίνη, Ἑλληνικῶς.
Ἀνιμᾶν, Ἀττικῶς· ἀνέλκειν, Ἑλληνικῶς.
[5] Ἀνίσω, Ἀττικῶς· ἀνίσασα, Ἑλληνικῶς.
Ἀνοησίαν, Ἀττικῶς· ἀνοησίαν Ἑλληνικῶς.
Ἀνοιγνύτω, Ἀττικῶς· ἀνοιγέτω, Ἑλληνικῶς.
Ἄνοργος, Ἀττικῶς· ἀνόργητος, Ἑλληνικῶς.
[6] Ἀνυπόδητος, Ἀττικῶς· ἀνυπόδετος, Ἑλληνικῶς.
Ἀνύσας λέγε, Ἀττικῶς· σπουδὴν λέγε, Ἑλληνικῶς.
Ἀντίγεαφα, ἀληθιωτικῶς, Ἀττικῶς· ἀντίγραφον, ἐνικῶς, Ἑλληνικῶς.
Ἀξιώτερον, Ἀττικῶς· εὐφυέστερον, Ἑλληνικῶς.
Ἄξομαι, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἄξω, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς.
Ἀπαγέσθω, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἀπαγέτω, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς.

Ἀπαγολᾶν,

1 Ita juxta *Thomam Magistrum* voce Ἀνέλωσε & *Stephanum* in lib. de Dial. Gr. p. 147. In *MS.* Ἀνηλώμιδυον, Ἀττικῶς· ἀναλώμδυον, Ἑλληνικῶς. 2 In *MS.* Ἀναχήσιαζ. 3 In *MS.* ἴμπνοιαν. 4 In *MS.* Ἀνθράπειον. Vide *Steph.* de Dial. Gr. p. 158. 5 In *MS.* Ἀνίσω. 6 Ita etiam *Suidas*, voce Ἀνυπόδητος.

1 In

Ἀπαμολᾶν, Ἀτ|ικῶς· ἀποπλανᾶν, Ἑλληνικῶς.

1 Ἀπαλλαξείοντες, Ἀτ|ικῶς· ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες, Ἕλληνες.

Ἀπαλλάξονται, Ἀτ|ικῶς· ἀπαλλαγήσονται, Ἑλληνικῶς.

Ἀπάτη, ἡ ωλάνη παρ' Ἀτ|ικοῖς· ἀπάτη δὲ ἡ τέρψις παρ' Ἕλλησιν.

Ἀπέδομεν, ἀπέδοτε, ἀπέδοσαν, Ἀτ|ικῶς· ἀπεδώκαμεν, ἀπεδώκατε, ἀπέδωκαν, Ἑλληνικῶς.

Ἀπέδραν, Ἀτ|ικῶς· ἀπέδρων, Ἑλληνικῶς.

2 Ἀπεῖπα, Ἀτ|ικῶς· ἀπεῖπον, Ἑλληνικῶς.

Ἀπεισιν, Ἀτ|ικῶς· 3 ἀπελεύσεται, Ἑλληνικῶς.

Ἀπέκτανεν, Ἀτ|ικῶς· ἀπέκτεινεν, Ἑλληνικῶς.

Ἀπελαθεὶς, Ἀτ|ικῶς· μὴ δὲ ϛ σ, Ἑλληνικῶς.

4 Ἀπετέλησαν, Ἀτ|ικῶς· ἀπήρτισαν, Ἑλληνικῶς.

5 Ἀπηλάθησαν, Ἀτ|ικῶς· ἀπηλάθησαν, Ἑλληνικῶς.

6 Ἀπλατον, Ἀτ|ικῶς· ἄπλετον, Ἑλληνικῶς.

Ἁπληγὶς, Ἀτ|ικῶς· ἁπλῆν ἱμάτιον, Ἑλληνικῶς.

Ἀποδιοπομπεῖαθαι, Ἀτ|ικῶς· ἀποκαθαίρεσθαι, κοινῶς.

Ἀπόδυθι, Ἀτ|ικῶς· ἀπόδυσαι, Ἑλληνικῶς.

7 Ἀποκήρυκτον· Ἀτ|ικῶς· ἀπόκληρον, Ἑλληνικῶς, παρ' ὀλίγοι τ παλαιῶν.

Ἀποχναίεις, Ἀτ|ικῶς· ἀναιρεῖς, Ἑλληνικῶς.

Ἀποκτεννύναι, Ἀτ|ικῶς· 8 ἀποκτεῖναι, Ἑλληνικῶς.

Ἀπολλύασιν Ἀτ|ικῶς· ἀπόλλυσιν, Ἑλληνικῶς.

9 Ἀπολλὺς, Ἀτ|ικῶς· ἀπολλύων, Ἑλληνικῶς.

Ἀπόλλω, Ἀτ|ικῶς· Ἀπόλλωνα, Ἑλληνικῶς.

Ἀποσκλιῶναι,

1 In *MS.* Ἀπαλλαξίοντες. 2 Ἀπειπέμλω ἢ ἀπᾶπον *Thom. Magist.* 3 In *MS.* Ἀπελάσεται. 4 In *MS.* Ἀπτίλεσαν, Ἀτ|ικῶς· ἀπήρτησαν, Ἑλλ|ικῶς. 5 Ita legendum ex præcedentibus v. 13. In *MS.* Ἀπηλαθῆ, Ἀτ|ικῶς· ἀπηλάθησαν, Ἑλλ|ικῶς. Vide *Thomam Magistrum*, v. Ἐλελάμβο. 6 Forsan Ἀπλαστον, dein ἄπλατον. 7 In *MS.* Αὐτοκήρυκτον, Ἀτ|. ἀπόῤῥητον Ἑλληνικῶς, παρ' ὀλ. &c. 8 Ἀποκτεσύειν *Tho. Magist.* 9 In *MS.* Ἀπλὶς & ἀπλύων.

1 Forsan

Ἀποκλῆναι, Ἀττικῶς· ἀποξηρᾶναι, Ἑλληνικῶς.

Ἀποφθέρηθι [μοι] Ἀττικῶς· ἀπαλλάγηθί μοι, Ἑλληνικῶς.

Ἀποφεράδες ἡμέραι, Ἀττικῶς, ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἀποφέρουσιν, ἢ αἱ μὴ [πράξεις] ἀνεπιτήδειοι· ἀπηγορευμέναι δὲ μὴ τὰς πράξεις, Ἑλληνικῶς.

1 Ἀπελᾶν, τὸ τὴν χεῖρα ἀμφοτέραις καταγαγεῖν, βιαζόμενον [κρατεῖν,] Ἀττικῶς· [προσωτφυκότως, οἷον] ἔγχυτος πλακοῦς, Ἑλληνικῶς.

Ἀργυραμοιβοί, Ἀττικῶς· 2 κολλυβισταί, Ἑλληνικῶς.

Ἀργυρογνώμονες, Ἀττικῶς· δοκιμασταί, Ἑλληνικῶς.

3 Ἀρίβαλλον, ἐστὶ δὲ εἶδος ποτηρίου στενόστομον.

Ἀρᾶν, Ἀττικῶς· ἀρότριαν, Ἑλληνικῶς.

4 Ἀρρένα, Ἀττικῶς· ἄρσενα, Ἑλληνικῶς.

Ἀρρίχου, κόφινος πυκνὸς, εἰς ὃν ἐνετρύγων. Ἀριστοφάνης δὲ Ὄρνισι τὴν διαφορὰν αὐτῶν λέγει, "Ἀλλ' ὡς τάχιστα [σὺ μὲν ἰὼν] τοῖς ἀρρίχοις", "Καὶ τοὺς κοφίνους [ἅπαντας] ἐμπίπλη πέρας". κόφινος, κοινόν.

6 Ἄρτι, οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου· οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ πρὸ πολλοῦ τοῦτο νῦν λέγουσιν.

Ἀρύτεσθαι, Ἀττικῶς· ἀρύεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀρχαιρεσίαι, ἡλικῶς, Ἀττικῶς, ὡς Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· 7 ἀρχαιρέσια, ὑστέρως, Ἑλληνικῶς.

Ἀσχολος, Ἀττικῶς· ἀσχόλη, Ἑλληνικῶς.

Ἀσκάντης,

1 Forsan & hoc modo legendum, Ἀπελᾶν λαόν, Ἀττικῶς· τὴν χεῖρα ἀμφοτέραις καταγαγεῖν, βιαζόμενον κρατεῖν, Ἑλληνικῶς. ut illa quæ sequuntur (ἔγχυτος πλακοῦς, Ἑλληνικῶς.) alicui respondeant, quod librariorum forsan vitio exciderit. 2 In *MS.* κολυμβισταί. 3 Al. Ἀρύβαλλον. 4 Scio contrarium à nonnullis dici. Sed eos errare ostendit *Steph.* in lib. de Dial. Gr. 5 Ita ex *Aristoph.* in *Avibus*, v. 1309. In *Atticista* nostri *MS.* ἐμπίπλει & πίτρα. 6 Vide *Grævii* notas in *Luciani Solæcistam*, p. 38. 7 In *MS.* ἀρχαιρίσιον.

1 Al.

Ἀσκάντης, Ἀττικῶς· [1] κρόββατος, Ἑλληνικῶς.
Ἀσυμφ, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἄσω, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς.
Ἀσπάλαθοι, Ἀττικῶς· ἄκανθαι, Ἑλληνικῶς.
Ἀσφὶς, Ἀττικῶς· σφὶς, Ἑλληνικῶς.
Ἀσφίζεσθ, Ἀττικῶς· [συμ]πολιτεύεσθαι, τοῦτ' ἔστιν ὠφελίζεσθ, Ἑλληνικῶς.
Ἀσράβη, Ἀττικῶς· νωτοφόρος ἡμίονος, Ἑλληνικῶς.
Ἀσχαλίζειν, Ἀττικῶς· σκαλίζειν, Ἑλληνικῶς.
Ἀτέχνως, Ἀττικόν· ἁπλῶς, κοινόν.
[2] Αὐλία θύρα, Ἀττικῶς· προαύλιον, Ἑλληνικῶς.
Αὔξω, Ἀττικῶς· αὔξησιν, Ἑλληνικῶς.
Αὐτοβοεῖ, Ἀττικῶς, Θουκυδίδης ἐν α'· αὐθαίρετα, Ἑλληνικῶς.
Αὐτοδίκως, Ἀττικῶς· αὐθέντως, Ἑλληνικῶς.
Αὐτομαπίσαντες, Ἀττικῶς· ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτῶν τι πράξαντες.
Αὐτοσχεδιάζειν, Ἀττικῶς· σχεδιάζειν, Ἑλληνικῶς.
Ἀφηλικεστέραν, Ἀττικῶς, πρεσβυτέραν· τὴν ἢ νεωτέραν, Ἑλληνικῶς.
Ἀφηνιαστὴς, ἀνυπότακτος, ὑπερήφανος, [Ἀττικῶς.]
Ἀφροντιστεῖν, Ἀττικῶς. ἀμεριμνᾶν, Ἑλληνικῶς.
Ἀφυπνῆσαι, Ἀττικῶς· ἐξυπνῆσαι, Ἑλληνικῶς.
Ἀχανὴς, Ἀττικῶς· ἄφωνος, Ἑλληνικῶς.
Ἀχθησεται, Ἀττικόν· ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικόν.
Ἄχει, ἄνωθ τοῦ σ, Ἀττικῶς· ἄχεις, Ἑλληνικῶς.
Ἄωρι, Ἀττικῶς· ἀώριον, Ἕλληνες.

ΑΡΧΗ

1 *Al.* κρόττος. 2 In *MS.* Ἑλληνικῶς. Vide *Hesych. Harpocrat.* & *Suidam.*

Αὔλια, θύρα· Ἀττικῶς, ἀπεσκλαιῶν,

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαδίζειν, Ἀττικῶς· [βαίνειν, Ἑλλ. ἀδιδμαι, [1] βαδῆ, βαδιεῖ), καὶ τὰ ὅμοια, Ἀττικῶς· [βαδίσομαι, βαδίση, βαδίσεται, Ἑλληνικῶς.]

Βαλανεὺς, [Ἀττικῶς,] ὡς δὲ Πλάτωνι, καὶ Ἀριστοφάνει Πελαργοῖς· [πολυπεάγμων, Ἑλλ.]

Βαλάντιον, Ἀττικῶς· [2] μαρσίππιον, Ἑλλ.

Βαλβίδες, αἱ ὅπη τὰ ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς, ἵνα ἐξ ἴσου ἵστανται· διὸ καὶ οἱ κήρυκες ὅπη τὰ τρεχόντων, [3] βαλβὶδ' ἀποδὸς, ἤτοι πόδα ὡς δὲ πόδα, καὶ νῦν ἔτι λέγουσιν, Ἀττικῶς· ὕστληξ, κοινόν.

[4] Βαλεῖμεν, βαλεῖτε, βαλεῖεν, Ἀττικῶς· βαλείημεν, βαλείητε, [βαλείησαν,] Ἑλλ.

Βασίλειαν, Ἀττικῶς· βασίλιδαν, Ἑλλ.

Βασμὸς, Ἀττικῶς. βαθμὸς, Ἑλλ.

Βατὶς, ἡ λυκῶς, τὸ θαλάττιον, Ἀττικῶς· βάτος, Ἑλληνικῶς. [ὁ] βάτος, τὸ τῆς ἀκάνθης εἶδος, [Ἀττικῶς·] ἡ βάτος, ἡλυκῶς, Ἑλλ.

Βαυκαλᾶν, Ἀττικῶς· κατακοιμίζειν, Ἑλλ.

Βδάλλειν, Ἀττικῶς· ἀμέλγειν, Ἑλλ.

Βδύλλειν, Ἀττικῶς· βδεῖν, Ἑλληνικῶς.

Βεβιασμένη, Ἀττικῶς· ἐφθαρμένη, Ἑλληνικῶς.

Βελτίως, Ἀττικῶς· βελτίονας, Ἑλληνικῶς.

Βήσειν, Ἀττικῶς· βήσεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Βιάσασθαι, Ἀττικῶς· φθεῖραι, Ἑλλ.

Βιβλία διὰ βῆτ ι, ὡς Πλάτων· βυβλία, ὡς Δημοσθένης, διὰ βῦ υ κοινόν.

Βλάβος,

1 In *MS.* βαδείη. 2 *Al* μαρσίπιον & μαρσύπιον. 3 Ita *Salmas.* in *MS.* βαλβίδα πόδας ἴσης &c. 4 In *Thoma Magistro* βλαβεῖμεν, βλαβεῖτε, βλαβεῖεν &c.

1 In

[1] Βλαβέντες, Ἀπικῶς· βλαφθέντες, Ἕλληνες.
Βλάβος, Ἀπικόν· βλάβη, κοινόν.
Βοήσεται, Ἀπικῶς· βοήσει, Ἑλληνικῶς.
Βόθρος, Ἀπικόν· βόθυνος, κοινόν.
[2] Βολίτοις, Ἀπικῶς· βολβίτοις, Ἑλληνικῶς.
Βότρυς, μακρὸν, Ἀπικῶς· βραχὺ, Ἑλληνικῶς.
Βυβῶνας, Ἀπικῶς· βομβῶνας, Ἑλληνικῶς.
Βέλυτος, ἡ ὥρα τ τ βοῶν λύσεως, Ἀπικῶς.
Βέπαις, Ἀπικῶς· ἔξακμος, Ἑλληνικῶς.
Βραδεὺς, Ἀπικῶς· βραδύτης, Ἑλληνικόν.
Βραγχᾶν, Ἀπικῶς· βραγχιᾶν, Ἑλληνικῶς.
Βραδυτέρως, Ἀπικῶς· βραδίον, Ἑλληνικῶς.
Βρενθύεσθαι, τὸ μὴ σωφρονίως ἐπαίρεσθαι, Ἀπικῶς· [διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, Ἑλληνικῶς.]
Βρύκειν, Ἀπικῶς· βρύχειν, Ἑλληνικῶς.
Βρωμᾶσθαι, Ἀπικῶς· ὀγκᾶσθαι, Ἕλληνες.
Βῶλος, θηλυκῶς, Ἀπικῶς· ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς.
Βωμολόχος, ὁ περὶ τοὺς βωμοὺς λοχῶν, ἐπαγτ[ῶν μὴ κολακείας.]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

[3] Γαλεὰ, Ἀπικῶς· γαλεὰ, Ἑλληνικῶς.
Γάργαλος, Ἀπικῶς· γαργαλισμὸς, Ἑλληνικῶς.
[4] Γέλγη καὶ γελγοπόλης, Ἀπικῶς· ῥῶπος καὶ ῥωποπώλης, Ἑλληνικῶς.
Γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν, θηκυδίδης, Ἀπικῶς· βοᾶν καὶ κράζειν, Ἑλληνικῶς.
Γέλοιον, Ἀπικῶς, βαρυτόνως· γελοῖον, περιπεποιημένον, Ἑλληνικῶς.

Γέλων,

1 Vide Steph. de Dial. Gr. p. 147. Γαλία, Ἀπ. γαλὰς, Ἑλλ. aut Γαλᾶ, Ἀπ. γαλῆ, Ἑλλ. 4 In MS. 156. 2 In MS. βαλίτης. 3 Ita in MS. forsan tamen legendum Γίγη καὶ γιγοπόλης, dein ῥωπόλης.

Γέλων, Ἀττικῶς· γέλωτα, κοινῶς.

Γενετυλλίδα, τὴν μοῖραν, Ἀττικῶς· [1] Γένεσιν, Ἑλληνικῶς.

[2] Γεννῆται, καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ὄνομα. εἰσὶ δὲ οἱ γεννῆται τοῖον δέ τι. ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀθηνῶν τὸ παλαιὸν διεκεκόσμητο διχῶς, εἴς τε τὰς γεωργὰς καὶ τὰς δημιουργάς. ὅτε πάλιν διήρητο εἰς Φυλὰς [3] [τέσσαρας.] αἱ δὲ Φυλαὶ ἑκάστη εἰς τριττύας, εἰς ἃς ἑκάστην τεττύην εἰσήχθη γένη τριάκοντα, ἐξ ἐν ἀφ' αἵματος ἀλλήλοις πεφυκότες, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ συσήματος ὄντως ὠνομασμένοι.

Γηθυλλὶς, Ἀττικῶς. [4] ἀμπελόπρασον, Ἑλληνικῶς.

Γηρᾶναι καὶ καταγηρᾶναι, Ἀττικῶς· γηρᾶσαι καὶ καταγηρᾶσαι, Ἑλληνικῶς.

[5] Γήτη, Ἀττικῶς· κρόμμυα, Ἑλλ[illegible]ικῶς.

Γίγνεται, Ἀττικῶς· [6] γίνεται, Ελλ[illegible]ικῶς.

[7] Γλαμῶσα, Ἀττικῶς· λημῶσα, κοινὸν, ἀμφότερα.

Γνοῖμεν, Ἀττικῶς· γνοίημεν, Ἑλληνικῶς.

[8] Γνωσιμαχῆσαι, [Ἀττικῶς,] ὡς Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· μετανοῆσαι, Ἑλλ[illegible]ικῶς.

Γνωστῆρας, ὡς Ξενοφῶν, [Ἀττικῶς·] τοὺς γνώστας, [Ἑλλ[illegible]ικῶς.]

Γόης, Ἀττικῶς· κόλαξ, Ἑλλ[illegible]ικῶς.

Γομφίους, Ἀττικῶς· μύλους, Ἑλληνικῶς.

Γραμματικύφωνα, ἀντὶ γραμματέα, ὅτι οἱ γραμματεῖς πεσσσκευφότες γράφουσιν· ἢ γραμματικύφων, οἷον

1 Γένεσις λέγεται καὶ ἡ εἱμαρμένη. Suid. 2 In *MS.* Γέννητα. 3 In *MS.* deerat τέσσαρας. Supplevit *Salmas.* in *Observatt. ad Jus Att.* p. 143. qui & τριττύας repositit pro τριττύσια, & τριττύην pro τρίττυν, & γένη τριάκοντα pro γένηα, & συσήματος ὄντως ὠνομασμένοι pro γένους ὄντως καταγομασμένοι. 4 In *MS.* ἀμπιλόπρασις. 5 *Al.* γήπα & γήθυα. 6 In *MS.* γίνητα. 7 In *MS.* Γλωμῶσα, dein γλημῶσα. 8 In *MS.* Γνωσιμαχῆτα.

1 Ita

οἷον ἐν ἀγορᾷ γραμματεὺς, ἐπεὶ οἱ ἀγοραῖοι τῷ κύφωνι μαστιγῶν]. Διὰ τοῦτο δ' αὐτὸν [1] εἶπε [Ϲ] πεῖσιμμα ἀγορᾶς [ὡδὶ δὲ Δημοσθένει.]

Γραῦς, Ἀτ. γραῦα, Ἑλλ.

Γραψάμενος, Ἀτ. γράψας, Ἑλλ.

Γεῖφοι, τὰ ἐν τοῖς πότοις παρεμβαλλόμενα ζητήματα, Ἀτ.

Γυμνάσεται, Ἀτ. γυμναθήσεται, Ἑλλ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δακρύοις, Ἀτ. δάκρυσιν, Ἑλλ.

Δεδήσεται, Ἀτ. δεθήσεται, Ἑλλ.

[2] Δεδιηκόνηκα, Ἀτ. δεδιακόνηκα, Ἑλλ.

Δεδιπόμενος, Ἀττ. ἐκφοβῶν, Ἑλλ.

[3] Δεικνῦσιν, παραπεμπώμενον, Ἀτ. δεικνύουσιν, Ἑλλ. δεικνύασι ἢ οἱ δεύτεροι Ἀττικοί.

Δείλης πρωΐας, τὸ μὴ ἔκτην ὥραν· δείλης ὀψίας, πρὸς ἑσπέραν. [4] κατ' ἰδίαν δὲ δείλης ἃ λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· λέγεται μόνον δείλης [5] καθ' ἑαυτὸ ὡδὶ δὲ τοῖς Ἕλλησι.

Δεκέτης. Ἀττικῶς· δεκαέτης, Ἑλληνικῶς.

Δελφὶς, ὄργανον ἐν ναυμαχίᾳ μολυβδῆν, ὅθεν Ϲ Θουκυδίδης, νῆας δελφινοφόρους.

Δένδροις, Ξενοφῶν· δένδρεσιν, Θουκυδίδης.

Δεσμὰ, ἀδελφέρως, Ἀτ. δεσμοὶ, ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς.

Δωσσιοὶ

1 Ita locum supplevi ex *Etymolog. Magn.* v. γραμματεύς. 2 Ita ex *Stephano* de Dial. Gr. p. 37 & 153. In MS. Διδιακόνηκα, Ἀττ. διδιηκόνηκα, Ἑλλ. 3 In MS. Δεικνυσιν παραπεμπώμεν Ἀτ. 4 In MS. κατ' ἰδίᾳ. adeo ut forsan delenda sit propositio. 5 Δείλης μόνον λέγειν, ἁπλῶς Ἑλλωικόν. *Tho. Magist.*

1 In

Δβδυσπιοῖ, Ἀτθικῶς· βαφεῖς, Ἕλληνες. δβδυσπιὸν δὲ τὸν δυσέκπλυτον.

Δέω, Ἀτθικῶς· [1] δεσμῶ, Ἑλληνικῶς.

[2] Δημοσθένην, Ἀτθικῶς· Δημοσθένη, εἰς τὸ ἀνάλογον, Ἑλληνικῶς.

Δημύλλυον, Ἀτθικῶς· γελοιάζοντα, Ἑλληνικῶς.

Δήπουθεν, Ἀτθικῶς· δηλονότι, Ἑλλληνικῶς.

Διαβιβῶ, [3] Ἀτθικῶς· διαβιβάσω, Ἑλληνικῶς.

Διάγνωσιν, Ἰσαῖος, τὴν ὑφ' ἡμῶν διαδικασίαν.

Διαγράφειν, τὸ ἐξαλείφειν, Πλάτων [4] Πολιτειῶν γ'.

Δίαιτα, Ἀτθικῶς· [5] κρίσις περὶ δίκης, Ἑλληνικῶς· [ἡ αἱρετὴ] κρίσις, Ἑλληνικῶς.

Διαλέγεσθαι, τὸ πωλητιάζειν ταῖς γυναιξίν, ὡς Ὑπερείδης, [Ἀτθικῶς.]

Διανεκεῖ λόγῳ, [6] Πλάτωνι Ἱππίᾳ, Ἀτθικῶς· διηνεκεῖ, Ἑλληνικῶς.

[7] Διαφορότης, Πλάτων ἐν [8] Θεαιτήτῳ. [9] παρ' ἄλλῳ δὲ οὐχ εὗρον.

Διέφθαρεν, Ἀτθικῶς· [10] διέφθαρκεν, Ἑλλληνικῶς.

Διῆρες, Ἀτθικῶς· ὑπερῷον, κοινόν.

Διωκάθειν, κοινὸν [11] [Ἀτθικῶν,] Δωριέων, καὶ Ἰώνων· διώκειν, Ἑλλλήνων.

Δοίημεν, [12] δοίητε, Ἀτθικῶς· δῴημεν, δῴητε, Ἑλλληνικῶς.

Δῦσιν, Ἀτθικῶς· δεσμεύουσιν, Ἑλλληνικῶς.

Δοχμὴ, Ἀτθικῶς· ἀσθμαίνει, Ἑλλληνικῶς.

Δρεπάνη,

1 In *MS.* δεῖσμα. 2 Δημοσθένης in *MS.* 3 Vide *Steph.* de Dial. Gr. p. 140. 4 In *MS.* πολιτ. γ'. 5 In *MS.* κρίσις περὶ δίκης, Ἑλλληνικῶς· κρίσις, Ἑλλληνικῶς. Apud *Ulpianum*, Δίαιτα, δίκη παρὰ τοῖς διαιτηταῖς πίπτουσα. 6 In *MS.* Πλάτωνι Ἱππίᾳ. Forsan Πλάτων ἐν Ἱππίᾳ. 7 In *MS.* Διαφόρου. 8 P. 209. *Ed. Paris.* 9 Idem fere *Tho Magist.* v. Διαφορά. 10 Vide *Græv.* ad *Luciani Solœcistam*, p. 48. 11 Atticorum esse ostendit *Steph.* de Dial. Gr. p. 145. 12 Vide *Phrynichum*, voce Διδῶ.

1 In

Δρεπάνη, Ἀτ̣τικῶς· δρέπανον, Ἑλλ̣ηνικῶς.
Δρυπέτης, Ἀτ̣τικῶς· πέπειρος, Ἑλλ̣ηνικῶς.
[1] Δρύφακτος, ἡ θύρα ἢ δικαστηρίου, Ἀτ̣τικῶς.
Δυσεντερία, ἰητρικῶς, Ἀτ̣τικῶς· δυσεντέριον, Ἕλλ̣ηνες.
Δυσήκοος καὶ δύσκοος, Ἀτ̣τικῶς, καὶ Πλάτων Νόμων θ'· δύσκοος, Ἑλλ̣ηνικῶς.
Δυσωπεῖσθαι, ἀντὶ φοβεῖσθαι, Ἀτ̣τικῶς, ὡς καὶ Πλάτων ἐν φαίδωνι· χρῶνται δὲ αὐτῷ οἱ Ἕλλ̣ηνες ἀντὶ αἰδεῖσθαι.
Δωριάζειν, τὸ ᾠδάγμενοῦσθαί τινα μέρη, [Ἀτ̣τικῶς.]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἔγγυον, Ἀτ̣τικῶς· ἐγγυητὴν, Ἑλλ̣ηνικῶς.
Ἐγγυτερισμὸς, ἡ δὲ βρέφους ἔκθεσις, [Ἀτ̣τικῶς·] ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθετο.
[2] Ἔζω, Ἀτ̣τικῶς· ἕζων, Ἑλλ̣ηνικῶς.
[3] Ἐθελέχθρως, Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν.
Εἰ γὰ, Ἀτ̣τικῶς· εἴθε γὰ, Ἑλλ̣ηνικῶς ἢ κοινόν.
Εἶεν, Ἀτ̣τικῶς· ἄγε δὴ, Ἑλληνικῶς.
Εἰκάθοιμεν, Ἀτ̣τικῶς· [4] εἰκοίμεν, Ἑλληνικῶς.
Εἰκοσολόγον, τὸ [5] εἰκοσωτὴν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.
Εἰκὼς, Ἀτ̣τικῶς· [6] ἐοικὼς, Ἑλληνικῶς.

[1] Εἶζαν

1 In *MS.* Δρύφακτον. 2 Ἔζον, ἐὰν ἵζω, ὡς οἴονταί τινες. *Tho. Magistr.* Vide & *Phrynichum.* 3 In *MS.* Ἐθελεχθρῶν, dein Ἀπομνημόνυμα. Mihi libros Ἀπομνημονευμάτων evolventi vox ista non occurrebat. 4 In *MS.* Οἰκοίμεν. Fuit cum mallem Εἰκάζομεν, Ἀτ. ὁμοῖμεν, Ἑλλ. 5 Ita ex istis *Philoxeni* in *Glossario*, Εἰκοσωτὴς, ὁ τὰς εἰκοσὰς ἀπαιτῶν, *Vicesimarius.* Εἰκοσῶν συλλέκτην placuit *Celeberrimo Barnesio*: qui & mox Βατράχοις legendum esse monuit. In *MS.* εἰκοσώτην, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βάτοις. 6 Vide *Tho. Magistr.* in voce ἀτεκμήτως.

1 In

[1] Εἶξαν, Ἀττικῶς· ἐοίκασιν, Ἑλληνικῶς.
Εἰς Διονυσίᾳ, Ἀττικῶς· πρὸς Διονύσιον, Ἑλληνικῶς.
[2] Εἴσεται; Ἀττικῶς· γνώσεται, Ἑλληνικῶς.
[3] Εἰσῆχεν, Ἀττικῶς· εἰσαγήσχεν, Ἑλληνικῶς.
Εἰς τελίτλῳ ἡμέραν, [4] Ἑλληνικῶς· εἰς τελίτλῳ, καθ' ἑαυτὸ μόνον, Ἀττικῶς.
Ἔκδημος, Ἀττικῶς· ἀπόδημος, Ἑλληνικῶς.
[5] Ἐκληρονόμησε τ' ἀσίας, Ἀττικῶς· ἐκληρονόμησε τ' ἀσίαν, Ἑλληνικῶς.
Ἐκπλήγνυσθαι ἀντὶ ἐκπλήττεσθαι, [6] Θουκυδίδης.
Ἐκρεμάννυεν, Ἀττικῶς· ἐκρέμνα, Ἑλληνικῶς.
Ἐλιννύων, Ἀττικῶς· ἀναπαυόμενος, Ἑλληνικῶς.
[7] Ἕλξω, Ἀττικῶς· ἑλκύσω, Ἑλληνικῶς.
Ἑλῶ, Ἀττικῶς· [8] ἐλάσω, Ἑλληνικῶς.
[9] Ἐμπολαὶ, τὰ φορτία, Ἀττικῶς, ὡς [10] Ἀριστοφάνης, "Πλοῖ ἐμπολῖν [ὄντως,] ὅπως [ἂν] [11] μὴ φέρων καταίξῃ". τὸ δὲ ἐκ τῶν φορτίων [12] συνειλεγμένον, Ἑλληνικῶς.
Ἐνετειλάμην παρ' ἑδενὶ εὗρον πλὴν ἀντὶ τοῦ ν τὸ π ὁ γραφεὺς ἔγραψεν· [13] ἐπετείλατο γὰρ ἀέθλους, [14] Ὅμηρος λέγει.

Ἐντρί-

1 In *MS.* Εἴξαι. 2 In *MS.* Εἴσηται, & dein γνώσηται. 3 In *MS.* Εισήχθιν. 4 Ita rescripsi ex *Thoma Magistro* & *Stephano* de Dialectis Gr. pag. 111. In *MS.* Ἀττικῶς, & mox Ἑλληνικῶς. 5 In *MS.* Ἐκκληρονόμησε. 6 P. 284. *Ed. Oxon.* 7 Forsan malis Εἵλξω, & dein ἕλκυσα. cum in *MS.* sit Ἕλξα, & ἵλκυσα. 8 In *MS.* ἰλάσω. 9 In *MS.* Ἐμπολεῖ. 10 In *Acharnensibus*, v. 936. 11 In *MS.* μὴ, & mox καταίξει. 12 In *MS.* συνειλεγμένον. 13 Ita (pro ἐπετέλετο γὰρ ἀέθλους ut in *MS.*) lego hic loci, itidemque apud *Hesiodum* in *Scuto Herculis*, v. 94. — ἐπετείλατ' ἀέθλους, pro ἐπετέλεσ' ἀέθλους. 14 Frustra quæsivi in *Homero*. at simile quid in *Hesiodi* loco, quem modo attuli, extare monuit *Cl. Barnesius*. Nolui tamen Ἡσίοδος pro Ὅμηρος reponere: quod *Maris* forsan *poëmation* istud (de cujus *Auctore* dubitarunt *Veteres*) *Homero* adscribendum censuerit.

1 In

Ἐντρίβεαζ, τὸ ὑπογράφεαθαι καὶ ψιμυθιοῦζ, Ἀτθικῶς.
Ἑνώτια, Ἀτθικῶς· ἐνώδια, Ἑλληνικῶς.
1 Ἐξαλληλιμμένον, ἀντὶ τοῦ κεχρισμένον, ὡς 2 Θουκυδίδης, [Ἀττικῶς.]
Ἐξενώθησεν, Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων 3 Νόμων α'· ἐξενίσθησαν καὶ 4 ἐπεξενίσθησαν, Ἑλληνικῶς.
5 Ἐξιλλεῖν, Ἀττικῶς· ἐξείργειν, Ἑλληνικῶς· ἐκβάλλειν, κοινόν.
Ἐπαίσαμεν, Ἀττικῶς· 6 ἐπαίξαμεν, Ἑλληνικῶς.
Ἐπηλυγαζόμενος, Ἀττικῶς· ἐπισκιαζόμενος, Ἑλληνικῶς, καὶ ἐπικρυπτόμενος· λύγη γὰρ ἡ σκιά.
Ἐπίκληρος, ἡ 7 ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ τρεφομένη κόρη, [Ἀττικῶς.]
Ἐπιμέλως, παροξυτόνως, Ἀττικῶς· ἐπιτεταμένως, Ἑλληνικῶς.
Ἔπιον οἶνον, οὐκ οἶνον, Ἀττικῶς.
8 Ἐπιπολῆς, τὸ ἐπάνω, Ἀττικῶς.
Ἐπισίξας, Ἀττικῶς· 9 ἐπισήξας, Ἑλληνικῶς.
Ἐπισκῆψαι, Ἀττικῶς· ἐντεῖλαθαι, Ἑλληνικῶς.
Ἐπίσω, Ἀττικῶς· ἐπίσασον, Ἑλληνικῶς.
Ἐπιτεθυμμένον, Ἀττικῶς· ἐπιτετυφωμένον ἢ 10 ἐπικαιόμενον, Ἑλληνικῶς.
Ἐπιτηδείως, οὐκ, ὥσπερ ἐν τοῖς 11 Ὑπομνημονεύμασι, μόνους τοὺς ἐκ γένους τεθοπηκότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς 12 ἑταίρους, ὡς Πλάτων ἐν 13 Φαίδωνι.
Ἐπιτίμιον, Ἀττικῶς· τετύμιον, Ἑλληνικῶς.
Ἐπιτροπεῦσαι τὰ παῖδα, Ἀττικῶς· ἐπιτροπεῦσαι τῶν παιδὸς, Ἑλληνικῶς.

Ἐπίτροπος

1 In *MS.* Ἐξαλειμμένον, & mox κεκεισμένον. 2 Pag. 158. *Edit. Oxon.* 3 P. 642. *Edit. Paris.* 4 In *MS.* ἐπιξενώθησαν. 5 In *MS.* Ἐξίλλειν. 6 Vide *Hesych.* v. παῖξαι. & *Phrynichum*, p. 38. 7 Ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ κατειλειμμένη. *Harpocrat.* 8 Vide *Grævium* in *Luciani Solæcistam*, p. 76. 9 Ἐπισίξας in *Cod. MS.* 10 In *MS.* ἐπικαιομένον. *Hesychio* ἐπικαυμένον. 11 Sc. *Xenophontis.* In *MS.* Ὑπομνήμασι. 12 In *MS.* ἑτέρους. 13 Sub initium.

Ἐπίτροπος εἶναι [1] δίκης, [Ἀτ.] τὸ γὰρ [2] κακῆς ἐπιτρόπης ἀνόητον, ἀγαθῆς γὰρ ἀδεὶς δικάζεται.

[3] Ἐπωάζειν, τὸ ἐπὶ τοῖς ὠοῖς καθῆσθαι, [Ἀτ.]

Ἐρεγμία, Ἀττικῶς· ἐρεγμὸς, Ἑλληνικῶς.

[4] Ἐρεχελεῖν, Ἀττικῶς· ᾄδειν παίζειν, Ἑλληνικῶς.

[5] Ἐρρηφόροι, Ἀττικῶς, [6] αἱ τὴν δρόσον φέρουσαι τῇ Ἕρσῃ, ἥτις ἦν μία τῶν Κεκροπίδων.

[7] Ἐρρύπηνα, σκάφη, Ἀττικῶς· ἐρρύπανα, σκάφαι λέγουσιν Ἕλληνες.

Ἑπταετίσιαι, Ἀττικῶς· τριετάδες, Ἑλληνικῶς.

Ἑτερόφθαλμος, Ἀττικῶς· μονόφθαλμος, Ἑλληνικῶς.

[8] Ἐτετάχαντο, Ἀττικῶς· τεταγμένοι ἦσαν, Ἑλληνικῶς.

[9] Ἐτήσιον, Ἀττικῶς· ἐνιαύσιον, Ἑλληνικῶς.

Εὔηθες, τὸ χρηστὸν, [10] Θουκυδίδης, Ἀττικῶς· εὔηθες, τὸ ἀνόητον, Ἑλληνικῶς.

Εὐθὺ, Ἀττικῶς· ἐπ' εὐθείας, Ἑλληνικῶς.

[11] Εὐθύνα, τρόπος κρίσεως ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάντων.

Εὐκαιρεῖν, ἀδεὶς εἴρηκε τῶν παλαιῶν· Ἕλληνες δέ.

Εὐκτῶν, ἐνικῶς παρ' ἀδενὶ τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ ὡς ἀπὸ Πλάτωνι ἐν Νόμοις.

Εὐλαβείας, ἀντὶ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης, [Ἀτ.]

Εὔμορφον παρ' ἀδενὶ εὗρον, ἀλλ' εὐπρεπῆ· εὐμορφία παρὰ Πλάτωνι ἐν Νόμοις, καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· ἀπάνιον δέ.

Εὐπατρίδαι, Ἀττικῶς· αὐτόχθονες, Ἑλληνικῶς.

[12] Εὐχολῶ, ἀδενὶ τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ σχολὴν ἄγω.

[13] Εὐφήμει, Ἀττικῶς· σίγα, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.

Ἔφαγον κρέατος, ὁ κρέας, Ἀττικῶς.

Ἐφεσὶς,

1 In *MS.* δίκας. 2 Forsan *MS.* τετάχατο. 9 In *MS.* Ἐπήκοις ἐπιτρόπους, & mox ἀγαθοῖς. κοιον. 10 Pag. 196. *Edit. Oxon.*
3 In *MS.* Ἐπώζειν. 4 *Photio* 11 Ita etiam *Photio* in *Lexic.*
in *Lexic. MS.* Ἐρεχελῆν. 5 In *MS.* Εὐθύνη *Suidæ*: quem vide-
MS. Ἐρρηφόρον. 6 In *MS.* αὐ- sis. 12 In *MS.* Ἐυχολῶ, & mox
τὴν. 7 In *MS.* Ἐρύπηνα. 8 In ἀλλ' ἀχολήν. 13 In *MS.* Εὐφήμω.

1 In

Ἐφεστρὶς, τὸ ἁπλῶς τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα. [13] ἣν δὲ μανδύαν, καὶ χλαμύδα, καὶ πορφύραν καλοῦσι, καὶ στόλην, καὶ ἀστράβιον, καὶ κολόβιον.

Ἔχθιστος, Ἀττικῶς· ἐχθρότατος, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζεύγνυμι, Ἀττικῶς· ζυγνύω, Ἑλληνικῶς.

[2] Ζυγνῦσιν, Ἀττικῶς, πληθυντικῶς καὶ ἀφιστωμένως· [ζυγνύουσιν,] Ἑλληνικῶς.

Ζηλῶ, Ἀττικῶς· μακαρίζω, Ἑλληνικῶς.

Ζηλῶ, καὶ ἀφαιζηλῶ, Ἀττικῶς· ζηλοτυπῶ, Ἑλληνικῶς.

Ζήλωσις, Ἀττικῶς· μίμησις, Ἑλληνικῶς.

Ζῶμα, Ἀττικῶς· ζῶσμα, Ἑλληνικῶς.

Ζώνιον, τὸ γυναικεῖον, Ἀττικῶς· ζώνη, ἡ δ' ἀνδρός.

Ζωπυρεῖν, Ἀττικῶς· ἐξάπτειν, Ἑλληνικῶς.

Ζώσαντες ἀντὶ ζήσαντες, Πλάτων Νόμων δευτέρᾳ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ηβᾶν, Ἀττικῶς· ἀκμάζειν, Ἑλληνικῶς.

Ἡβάσκειν, ἐπὶ τῶν παίδων ἀρχομένων ἡβᾶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Ἀττικῶς.

[3] Ἤδειν, Ἀττικῶς· ᾔδει, Ἑλληνικῶς.

[4] Ἤδηθα, Ἀττικῶς· ᾔδεις, Ἑλληνικῶς.

Ἡδυώμαι,

1 In *MS.* ἢ τὸ μ. κ χλ. κ. πύρκιλο κ. κ. σέλας, κ. ἀ. κ. καλύμμην. 2 Ζεύγνυσιν *Tho. Magist.* 3 Male in *MS.* Ἤδει, & dein ᾔδειν. Vide *Schol. Aristoph.* ad Εἰρήνην, v. 1182. Alii forsan malint ᾔδη, ex *Schol. Ejusd.* in *Plutum*, v. 77. & ex *Stephano* de Dial. Gr. p. 44. & 148. Vide *Indicem* ad *Eustathium* in *Homerum*, v. ᾔδη. & *Etymolog. Magn.* 4 In *MS.* Ἤδειθα. & mox ᾔδεις.

Ἡδῶμαι, Ἀτθικῶς. [1] ἀρτῦσαι, Ἑλληνικῶς.
Ἡδύνω, ἡπίσω, Ἀτθικῶς· ἐδύνασο, ἐπίσασο, Ἑλληνικῶς.
[2] Ἠκασται, Ἀτθικῶς· εἴκασται, Ἑλληνικῶς.
Ἧκισαι, ἀδαμῶς, [3] ἀχ ἧσσον, οὐκ ἐλαττον· [ἀχ] ἥκισαι, [4] πάνυ μάλισαι, [5] ἀλλάγα· ἄλλα.
Ἠλίθιον, Ἀτθικῶς· εἰκαῖον, ἀνόητον, Ἑλληνικῶς.
[6] Ἠλω ϗ ἑάλω, Ἀτθικῶς· ἐλήφθη, Ἑλληνικῶς.
Ἡμεδαπὸς, Ἀτθικῶς· ἐγχώριος, Ἑλληνικῶς.
Ἡμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, [7] ἠὐξάμην, ᾳ͵ ῆ η, [Ἀτθικῶς·] διὰ δὲ ῆ ε, Ἑλληνικῶς.
[8] Ἡμωδία, ἀπὸ τ̃ ὀδόντων, ᾳ͵ ῆ η, Ἀτθικῶς· αἰμωδία, Ἑλληνικῶς.
Ἦν ἀντὶ ἤμην, Ἀτθικῶς· ἤμην, Ἑλληνικῶς.
Ἠνέχετο, Ἀτθικῶς· ἀνέχετο, Ἑλληνικῶς.
Ἠνυσα, δασέως, Ἀτθικῶς· ψιλῶς, Ἑλληνικῶς.
Ἠνυσρα, Ἀτθικῶς· χορδαὶ, αἱ χειλίαι τ̃ βοῶν, Ἑλληνικῶς.
[9] Ἠπίαλον, τὸ ϖερὶ ῦ πυρετ̃ ψύχος, [Ἀτθικῶς.]
Ἠρεσέ με, Ἀτθικῶς· ἤρεσέ μοι, Ἑλληνικῶς ϲ κοινόν.
Ἠρπάθην, Ἀτθικῶς· ἡρπάγην, Ἑλληνικῶς.
Ἠρω, χωρὶς ῦ ι, Ἀτθικῶς· ὡς [10] Ὁμηρος, Ἠρῳ Δημοδόκῳ· Ἠρωϊ ῇ, μ̃ ῦ ι, Ἑλληνικῶς.
Ἦθα, Ἀτθικῶς· ἧς, Ἑλληνικῶς.
Ἤτρον, τὸν [11] ὑϖὸ τὸν ὀμφαλὸν τόπον, Ἀτθικῶς· ὑϖογάστριον, Ἑλληνικῶς.

Ἠθῶ

1 *Photio* etiam in *Lexic. MS.* ἠδῶθαι, ἠρτύθη, & *Tho. Magiſt.* ἠδυσμαι, ἐκ ἄρτυσμαι. 2 Vide *Euſtath.* ad *Homerum.* 3 Ita *Suidas*, & *Photius* in *Lexic. MS.* 4 Ita iterum *Suidas.* 5 In *MS.* ἀλαγα ἀλλά. quid ſibi velint plane neſcio. 6 Ita & *Photius* in *Lexic. MS.* 7 In *MS.* ἠὐξάμην, & dein ᾳ͵ δι. 8 Ita *MS.* Ἡμώδια, & mox αἰμώδια. 9 Τὸ ϖερὶ ῦ πυριτ̃ ῥίγος ἠπίαλόν φασιν. *Heſych.* 10 *Odyſſ.* Θ. v. 483. In nuperrima tamen & præſtantiſſima Editione, Ἠρωϊ· 11 In *MS.* ὑϖὸ τ̃ ὀμφαλῶν.

1 Ἠχὼ

Ἠπίως, Ἀττικῶς· ἧττον, κοινόν.
1 Ἠχὴ, Ἀττικῶς, ἦχος, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θαλῆς, ὠθισμώδυνον, Ἀττικῶς· βαρύτονον δὲ, Ἑλληνικῶς
Θαλῷ, τῷ γενικῷ, Ἀττικῶς· Θάλητος, Ἑλληνικῶς.
Θαμὰ, Ἀττικῶς· πυκνῶς, Ἑλληνικῶς.
Θαμινὰ, Ἀττικῶς· πυκνὰ, Ἑλληνικῶς.
Θαῤῥος, Ἀττικῶς· θάρσος, Ἑλληνικῶς.
Θαυμάσιον, Ἀττικῶς· θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς.
Θεμέλια καὶ θεμέλιον, ἀδετέρως, Ἀττικῶς· [θεμέλιοι καὶ θεμέλιος, κοινῶς.]
Θερμόμυρον, Ἀττικῶς· θερμαινόμυρον, Ἑλληνικῶς.
2 Θεωροὶ, οἱ τὰς θυσίας ἀπάγοντες εἰς τὰ κοινὰ ἱερὰ καὶ τὰ μαντεῖα, Ἀττικῶς· θεαταὶ, οἱ συνθῦται, Ἑλληνικῶς.
3 Θηλάσριαν, τῷ τὰ τροφῶν, τέκνων, τὰ παίδων θῆλυν.
Θηράσεται, Ἀττικῶς· θηράσει, Ἑλληνικῶς.
Θηρίκλειον, ἀπὸ τῆς τεχνίτης ὠθοσημορεύθη, ὡς Εὔβυλος· "Καθαιρώτερον γὰρ 4 τὰ κεραμὸν εἰργαζόμην", "Ἡ Θηρικλῆς τὰ σκεύωματα ----.
5 Θιασῶται, διὰ τοῦ ω, Ἀττικῶς· θιασῖται, Ἑλληνικῶς.

Θοίνη,

1 Ηχὼ utitur *Philostratus*, ab amicissimo & doctissimo *Oleario* non ita pridem præclare editus. Ἠχὼ, & ἠχὴ Attice, quod ostendit *Steph.* de Dial. Gr. pag. 156. 2 Vide *Cl. Van-Dalei* Dissert. VI. c. IV. 3 Θηλάσριαν, ἣν θηλάζεταί τις ἰδίως, ἤτοι Κρατῖνος. *Phot.* in *Lexic. MS.* Τὴν θηλάζουσαν Εὐπολις πτωθῶ, θηλάσριαν ὀνόμασε. *Pollux.* l. 3. c. 3. 4 Ita *MS.* sed paulo post habet τὰ σκεύωματα. In *Thoma Magistro* καθαρώτερον δὲ τῶν κεραμέων εἰργάσμην, &c. 5 Vide *Salmasii* Observatt. ad *Jus Aticum*, p. 146, 147. & *Van-Daleum* de Marmoribus Dissert. IX. c. 1.

1 In

Θοίνη, Ἀττικῶς· ϑοίνα, Ἑλληνικῶς.
Θοράπει, Ἀττικῶς· παρέσται, Ἑλληνικῶς.
[1] Θρεκτικὸς, Ἀττικῶς· τροχαστικὸς, Ἑλλωνικῶς.
Θρυαλλίδα, Ἀττικῶς· ἐλλύχνιον, Ἑλληνικῶς· ᾧ Ἡρόδοτος κέχρηται.
Θύραζε, Ἀττικῶς· ἔξω, Ἑλλωνικῶς.
[2] Θωμὸς, Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις· ϑημὼν, Ἑλλωνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἰάλεμος, Ἀττικῶς· σημαίνει δὲ τὸ ϑρῆνον ᾧ τὸ ψυχρὸν ἄνϑρωπον· ἰάλεμος, τὸ ἔκλυτον, Ἑλλωνικῶς.
Ἰαπετὸς ἀντὶ γέρων, ἀφ' οὗ Τιϑωνὸς καὶ Κρόνος ὀπὶ τῶν γερόντων.
Ἰδὲ, ὀξύτονον, Ἀττικῶς· ἰδὲ, ὡς τὸ εἰπὲ, λαβὲ, εὑρέ.
Ἰδιάζειν, [Ἀττικῶς·] ἐμοὶ γάρ μοι σχολὴ ἰδιάζειν, ξενικῷ γὰρ ἰδιάζω πράγματι.
Ἰδιοξενὴς, ὁ μὴ δημοσίᾳ προσκείμενος πόλει τινὶ, ἀλλ' [3] ἰδίᾳ ξένος, [Ἀττικῶς.]
Ἰδρῶ, Ἀττικῶς· ἱδρῶτα, Ἑλλωνικῶς.
[4] Ἱερεία, μακρῶς τὴν πλοῦταν, καὶ παροξυτόνως τὴν ϖλαληγοῦσαν, Ἀττικῶς· ἱέρεια βραχέως τὴν ἐσχάτην, βαρυτόνως τὴν ϖλατεῖαν, Ἑλλωνικῶς.
Ἱερεῖον, πᾶν τὸ ϑυόμενον τοῖς ϑεοῖς χωρὶς ὑός.
Ἱερεῖον, Ἀττικῶς· ϑύμα, Ἑλλωνικῶς.
Ἴκταρ, [Ἀττικῶς·] Πλάτωνος Πολιτείᾳ, [5] ἀδὲ ἴκταρ [βάλλει,]

1 In *MS.* Θρεπτικός. 2 In *MS.* Θωμὼν, & dein ϑημῶν. 3 Ὁ ἰδίᾳ, καθ' ἑαυτὸν, ξένος ὤν. *Suid.* 4 Diversus abit *Thom. Magist.* 5 Vide *Steph.* de Dial. Gr. pag. 227. Vide *Etymol. Magn.* v. ϑυσία, v. ἐγχείρισι, & *Phavorinum*, v. ἱέρεια.

1 Ἰλυ-

[Βάλλει,] ὅπερ ἐστὶν, ἀδὲ ἐγγὺς [ἢ σκόπει γίνεται.]
Ἰλιὰς κακῶν· ἐπὶ τῶν μεγάλων συμφορῶν ὁ λόγος πίπτει.
Ἰλιγγιᾶν [Ἀττικῶς·] ἀντὶ τοῦ προσπίπτειν, ἢ παρεμφέρεσθαι, Ἑλληνικῶς.
1 Ἰλιατώμυος, Ἀττικῶς· εἰλύμυος, Ἑλληνικῶς.
Ἰλλὸν, Ἀττικῶς· σφαῖρον, Ἑλληνικῶς.
Ἰμονιὰ, Ἀττικῶς· ἱμὰς, ὁ λῶρος, Ἑλληνικῶς. λέγεται καὶ τὸ 2 καλῴδιον.
Ἰξοὶ ἐπὶ τῶν γλιοχρῶν καὶ φειδωλῶν· καὶ ἔοικε παρὰ τὸ ἰξὸν γεγενῆσθαι τὸ ὄνομα, ὅτι καὶ ὁ ἰξὸς γλιοχρός ἐστι. λέγει δ' Ἀριστοφάνης ἔτως, ἰξοὶ ῥυπαγκύλοι· ὅπερ 3 σημαίνει καὶ αὐτὸ τὸς γλιοχρὸς, διὰ τὴν φειδωλίαν μήτε 4 λαμβάνας μήτε νίζομένας.
Ἱππέα, βασιλέα, ἁλιέα, 5 μακρῶς, Ἀττικῶς· [βραχέως, Ἑλληνικῶς.]
6 Ἱππέας, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.
Ἱππίδιον, ἢ μόνον τὸ ἱππάριον, 7 [ἀλλὰ καὶ ἰχθῦν τινόν.]
Ἴσασι, Ἀττικῶς· οἴδασι, κοινῶς.
Ἰσηγορία, Ἀττικῶς, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου· ἰσολογία, Ἑλληνικῶς.
Ἰσήλιξ, καινότερον ἢ ἡλικιώτης.
Ἰσθμίον, Ἀττικῶς· πρεστήριον, ἢ 8 Φρεάτιον, Ἑλληνικῶς.

Ἰστελὴς,

1 Ἰλιατώμυος *Hesychio, Suidæ*, & *Photio* in *Lexico MS.* Verum & *Hesychio* Ἰλιατῶντες, συστελῶντες. lege συστελοῦντες. 2 Τὸ τὰ ἀντλημάτων χοινίον *Photio* in *Lexic. MS.* 3 In *MS.* σημαίνειν. 4 In *MS.* λυομένας. 5 Cujus rei rationem sic reddunt *Grammatici Vett.* Ἐπεὶ τῶν χαυλιόδοντων οἱ Ἀθηναῖοι, τούτου χάριν καὶ τῶν αἰσπατικῶν ποιοῦσιν εἰς α μακρὸν, ἵνα ἰσόχρονος γένηται τῇ ἰδίᾳ χαυλιόδοντι· Εὐριπίδης, "Καὶ μὴν διδόρκα τὸν δὶ Πηλίου πίλας". Vide *Thom. Magistrum*, v. Ἐρμηνία, *Phrynichum*, v. Ἡρακλία, & *Indicem* secundum ad *Euripidem* ex *Edit. Cl. Barnesii*, sub initium. 6 Vide *Helladii Chrestom.* cum notis *Meursii*, p. 18. & *Grævium* ad *Luciani Solœcistam*, pag. 109. 7 Ita ex *Hesychio*. 8 Φρέατος πρεστήριον *Photio* in *Lexic. MS.*

1 Hujus

Ἰσοτελὴς, ξένος ὁ μετέχων τ νόμων καὶ τ πραγμάτων πάντων πλὴν ἀρχῆς, [Ἀττικῶς·] μέτοχος, Ἑλληνικῶς. ἐκ δ Φρυνίχου δ Ἀραβίου τ [1] Σοφιστικῆς παρασκευῆς· ἰσοτελεῖς οἱ ἴσα πλοῦτος τοῖς αὐτοῖς, ὅ ἐστιν, [ἴσον] τοῖς πολίταις τέλος διδόντες.

Ἰσχέναι, Ἀττικῶς· ἰσχένειν, Ἑλλ. ἰωνικῶς.

[2] Ἰσότης ὡς ἀρότης, Ἀττικῶς· ἰοστὴς ὡς βεβαιότης, Ἑλλ. ἰωνικόν.

[v] Ἰσχειν, Ἀττικῶς· ἔχειν, Ἑλλ. ἰωνικῶς.

Ἰσχίον, τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ, ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται, Ἀττικῶς· οἱ δὲ Ἕλληνες τὰ νῶτα τὰ ἰσχία [λέγουσιν.]

[3] Ἰτρία, πλάσματα λεπτὰ σησάμῳ πεπλασμένα, [Ἀττικῶς·] λάγανα, κοινῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καθεδεῖται, Ἀττικῶς· καθίζει, Ἑλλ. ἰωνικῶς.

Κάθησο, Ἀττικῶς· κάθου, κοινῶς.

Καθότι, Ἀττικῶς· καθὼς δὲ, Ἕλλ. ἰωνες.

Κάκη, [4] ὅτω Πλάτων, Ἀττικῶς· κακία, Ἑλληνικῶς.

Κακκάβη, Ἀττικῶς· κάκκαβος, Ἑλλ. ἰωνικῶς.

Καλιὰ, τὸ ἐκ τ ξύλων οἴκημα, [Ἀττικῶς.]

[5] Κάλλεα, τὰ ἱερὰ τὰ [6] γένεια τ ἀλεκτρυόνων, ὃς καλλωνας οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Κάλλη, τὰ ἄνθη, Ἀττικῶς.

[7] Καλῶ κ ὀπὶ δ καλέσω, Ἀττικῶς· ὀπὶ μ δ ἐνεστῶτος [8] μόνων τ Ἑλλήνων τὸ λεγόμενον καλῶ.

[1] Καναχεῖν,

1 Hujus operis *Epitomen* dedit *Photius* in *Bibl.* cod. CLVIII. meminitque *Suidas*, v. Φρύνιχος.
2 In *MS.* Ἰσρια. 3 In *MS.* ἰχυον. 4 Ita ex *Suida*. In MS. ὁ πλ. 5 *Al.* κάλλαια. 6 In *MS* γάνη. 7 Vide *Steph.* de Dial. Gr. p. 140. 8 Forsan μόνως, ut paulo infra.

1 In

[1] Καναχεῖν, Ἀτ̃ικῶς· κιγχλίζειν, Ἑλληνικῶς.
Καρυκεῖα, Ἀτ̃ικῶς· πέπερυος ζωμὸς, Ἑλλ̃ηνικῶς.
Καταγλωττίσματα, τὰ πέπερυα φιλήματα· ἡ καταγλωττίζειν, τὸ βλασφημεῖν.
Κάπαγμα, Ἀτ̃ικῶς· μήρυγμα, Ἑλλ̃ηνικῶς.
Καπηγώγιον ἢ καπήγεσθαι, Ἀτ̃ικῶς· καπήλυμα ἢ καπηλύειν, Ἑλλ̃ηνικῶς.
[2] Καπηλεγεὶς, Ἀτ̃ικῶς· καπηλεχθεὶς, Ἑλλ̃ηνικῶς.
[3] Κάπυπτις, τὴν πρώτην παροξυτόνως, Ἀτ̃ικῶς· τὴν πεπυπτὴν ὀξυτόνως, Ἑλληνικῶς.
Καπαπάμωθον, Ἀτ̃ικῶς· καπαπᾶς, Ἑλλ̃ηνικῶς.
Καπὶ [4] χειρὸς, Ἀτ̃ικῶς· καπὶ χειρῶν, Ἑλλ̃ηνικῶς.
[5] Κατίαξε τ̃ ϰεφαλῆς, Ἀτ̃ικῶς· κατίαξε τὴν ϰεφαλὴν, Ἑλληνικῶς.
Καπεδήδωκεν, Ἀτ̃ικῶς· καπεδέδρωκεν, Ἑλλ̃ηνικῶς.
Καπεκαύθη, Ἀτ̃ικῶς· [6] καπεκαύθη, Ἑλλ̃ηνικῶς.
Καπεσκέδασε τ̃ ἀμίδα, Ἀτ̃ικῶς· [7] καπέχεεν, Ἑλληνικῶς.
[8] Καπῖτήριον, τ̃ δ̃ νεκρ̃ ὀβολὸν, [Ἀτ̃ικῶς· ϰαυστήριον, Ἑλλ̃ηνικῶς.]
Κατόπιν, Ἀτ̃ικῶς· [9] ὄπιθεν, Ἑλληνικῶς.
Κατερώρυκται, Ἀτ̃ικῶς· κατώρυκται, Ἑλληνικῶς.
Κατωνάκη, τῆς εἰς χρόνον φεύγουσιν, ὅτε ϰατίσιεν, [10] νάκη τὴ

1 In *MS.* ϰαπήχην, & dein κιχλίζειν. 2 In diversa sententia est *Thomas Magister*. Sed pro nobis facit *H. Steph.* de Dial. Gr. p. 147. 156. 3 Ita ex iis, quæ infra occurrunt in voce *Μάπυπτιν*. In *MS.* Καύπυπτις, τὴν πρώτην ὀξυτόνως, Ἀτ̃ικῶς· τὴν πεπλεπτὴν ὀξέως, Ἑλλ̃ηνες. 4 Addit *Tho. Magist.* ὕδατ ἐπίζατε. 5 In *MS.* ϰαπιάξαι τ̃ ϰ. & dein ϰατίαξε τ̃ ϰ. Vide *H. Steph.* de Dial. Gr. p. 44. 6 In *MS.* ϰαπεϰαυθήσεται. Apud *Tho. Magist.* ϰαπεϰαύθη, Ἀτ̃ικῶς· ϰατεϰάη, Ἑλλ̃ηνικῶς. Forsan tamen, ϰατεϰαύσεται, Ἀτ̃. ϰατεϰαυθήσεται, Ἑλλ. ut supra, Γυμνάσεται, Ἀτ̃. γυμνασθήσεται, Ἑλλ. Vide *Steph.* de Dial. Gr. p. 147. 7 In *MS.* ϰατέχεν. 8 In *MS.* ϰατῖτήριον. 9 Forsan ϰατόπισθεν, ut in *Tho. Magistro*. 10 In *MS.* ϰάϰη.

τὶ τοῖς ἱματίοις περισπάσθαι, ὡς καὶ ὁ Θεόπομπος, ἠναγκάσθησαν ὑπὸ τῶν τυράννων, ἵνα μὴ [1] κατίωσιν εἰς ἄεν, κατωνάκλω φορεῖν.

[2] Κάχρυς, Ἀττικῶς· κριθὴ πεφρυγμένη, Ἑλληνικῶς.

[3] Κεκεραγμὸς, Ἀττικῶς· κραυγὴ, Ἑλληνικῶς.

[4] Κέδρον, ἀδετέρως, Ἀττικῶς· [κέδρος,] ξηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.

[5] [Κέκτημαι,] ἢ κεκτῆσθαι, ἢ κεκτημένην, ἡ δέσποινα, παρ' Ἀττικοῖς.

[6] Κέοιτο, μόνως Ἀττικῶς· ἢ κείσεται, μόνως Ἀττικῶς.

Κεραία πλοίου, Ἀττικῶς· κέρας, Ἑλληνικῶς.

Κεραμεῦν, Ἀττικῶς· ὀστράκινον, Ἑλληνικῶς.

Κερασοὺς, Ἀττικῶς, τὸ φυτόν· κερασία, μακρῶς, Ἑλλληνικῶς.

Κηδεστὰς ἢ τοὺς διδόντας ἢ τοὺς λαμβάνοντας τὰς κόρας, Ἀττικῶς. πενθεροὺς, Ἑλληνικῶς, ἢ γαμβρούς.

Κηδεύομεν, Ἀττικῶς· ὧδά τινος γυναῖκα λαμβάνομεν, Ἑλληνικῶς.

Κῆχος, ἀντὶ [7] γῆ, Ἀττικῶς.

Κίδηλες, ἐκ ὑγιὴς τὸ τρόπον, δοκῶν δὲ ὑγιής.

Κίδωνες, Ἀττικῶς· [8] μεταλλεῖς τῶν λίθων, Ἑλληνικῶς.

Κίρνη, Ἀττικῶς· [9] κιρνᾶς, Ἑλληνικῶς.

Κλάειν,

1 In *MS.* κατιὼν. 2 Ita *Photio*, *Aliisque*. Καγχρὶς in *MS.* 3 In *MS.* κικραγώς. 4 In *MS.* Κὔδρον. 5 In *MS.* hæc adjuncta erant τοῖς κατωνάκλῳ φορεῖν in voce Κατωνάκη. 6 Κίοιτο in *Cod. MS.* Certum est κίοιτο *Ionicum* esse. Nec scio quo modo verum esse potest quod hîc asseritur; nisi de *Atticorum* Lingua Veteri intelligatur, quæ multa cum *Ionica* communia habuit. Fuit cum legendum existimarem, κίοιτο, ἀντὶ ὑπάρχοι, μόνως Ἀπ. κείσεται, ἀντὶ ὑπάρξει, μ. &c. eo quod voces nonnullæ in certa duntaxat significatione *Atticæ* sint. 7 Ita pro δὴ in *MS.* rescribere visum est: cum in *Hesychio* sit, πᾶ κῆχος, πᾶ γῆς. 8 In *MS.* μὴ πελόντιμον λίθων. Sed in *Photii Lexic. MS.* Κίδωνι, οἱ μετάλλευσι. unde cum *Cl. Bernesio* μεταλλεῖς τῶν λ. aut simile quid reponi debere existimo. 9 Ita pro κίρνα, ut in *MS.* cum in *Tho. Magistro* sit, Κίρνημι Ἀττικῶς, ὁ κιρνῶ.

1 In

Κλάειν, Ἀττικῶς· κλαίειν, Ἑλλ. ὡς.
Κλάουσι, Ἀττικῶς· κλαδεῦσι, Ἑλλ. ὡς.
Κλεῖν, Ἀττικῶς· κλεῖδα, Ἑλλ. ὡς.
Κλισιάδες, αἱ δίθυροι πύλαι, Ἀττικῶς· [1] κλισίαι ἦ, ὅπου τὰ ζεύγη ἵστατο.
Κνεῖν, Ἀττικῶς· κνήθειν, Ἑλλ. ὡς.
Κνέφαλον, Ἀττικῶς· ἡ τύλη, Ἑλλ. ὡς.
[2] Κνησείειν, Ἀττικῶς· κνησικῶς ἔχειν, Ἑλλ. ὡς.
Κνισᾶν, τὸ θύειν, Ἀττικῶς.
Κομμώτριαν, Ἀττικῶς· [3] ἐμπλέκτριαν, Ἑλλ. ὡς.
Κομψεία, Ἀττικῶς· πανουργία, Ἑλλ. ὡς.
Κομψὲς Πλάτων οὐ τὲς πανούργες, ἀλλὰ τὲς βελτίστες· κομψὲς γὰρ, Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν, λέγει [4] Πολιτειῶν γ'.
Κόπτει τὴν θύραν ἔξωθεν, ψοφεῖ ἢ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς· κροτεῖ ἢ, Ἑλλ. ὡς.
[5] Κοροπλάθος, Ἀττικῶς· κοροπλάστης. Ἑλλ. ὡς.
Κόπινος, Ἀττικῶς· ἀγροικέλαιος, Ἑλλ. ὡς.
[6] Κοχώνη, ἡ ὑπογλωττὶς, [Ἀττικῶς.]
[7] Κοψυχὸς ἀντὶ τοῦ κόσυφος, Ἀττικῶς καὶ Ἑλλ. ὡς.
[8] Κρᾶσις, διὰ τοῦ κ, Ἀττικῶς· γράσις, διὰ τοῦ γ, Ἑλλ. ὡς.
[9] Κρεμάθρη, Ἀττικῶς· κρεμάθρα, Ἑλλ. ὡς.
Κυκεῶ, Ἀττικῶς· κυκεῶνα, Ἑλλ. ὡς.
Κυρβασία, πῖλος Περσικὸς, ὡς Ἀριστοφάνης [10] Ὀρνισιν, [Ἀττικῶς· πάρα,] Ἑλλ. ὡς.
Κυρίττειν, Ἀττικῶς· κερατίζειν, Ἑλλ. ὡς.
Κωμῳδοποιοὶ, Ἀττικῶς· [11] κωμῳδιοποιοὶ, Ἑλλ. ὡς.

A P-

1 In *MS.* κλυσία. 2 In *MS.* Κνησίειν. 3 Unde forsan apud *Pollucem* pro πίκτην aut πίκτρην legendum πλέκτριαν. 4 Pag. 405. *Edit. Paris.* 5 *Thomæ Magistro* κυροπλάθος. Sed pro nobis faciunt *Harpocrat.* & *Suidas.* 6 In *MS.* Κοχώνη ἡ ὑπογλωττίς. 7 In *MS.* κομψυχὲς, & dein κόσυφος. 8 In *MS.* Κρῶσις, & dein γρῶσις. 9 Vide in v. Θεῖνη. Forsan Κρεμῴθρα, & dein κρεμῴθρα. 10 V. 487. 11 Ita ex *Thoma Magistro*. In *MS.* κωμῳδιποιοί. 1 In

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λάγηνος, ἀρσενικῶς, Ἀττικῶς· θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς. Λαγῶα, τὰ μέρη τῦ λάγυ, Ἀττικῶς· [1] λαγώνεια, Ἑλληνικῶς.

Λαμβάνειν, ἀπαρεμφάτως οἱ Ἀττικοὶ, ὡς Ἀριστοφάνης [2] Ὄρνισιν, ἐάν τις ἀποκτείνῃ τύραννον, τιμὰς λαμβάνειν· τὸ δὲ λαμβανέτω, Ἑλληνικῶς.

[3] Λάσανα ἢ τὰς χυτρόποδας καὶ τὰς δίφρους, ὡς Εὔπολις [4] Πόλεσιν. Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδὲ [5] λάσανον ὅπου χέζω.

Λάσιος, ὁ παρηβηκώς, καὶ λάσιον, τὸ [6] ταῦρον ἔχοντα, Ἀττικῶς· ὠθόχειρος καὶ τόλμηρος, Ἑλληνικῶς.

Λαταγὰς, τὰς ψόφους ἐκ τῶν ποτηρίων. [Ἀττικῶς.]

Λαύρας καὶ τὰς [7] ἀμάρας, Ἀριστοφάνης· λαῦραι δὲ καὶ τὰ ἀμφόδια.

Λαχεῖν δίκην, Ἀττικῶς· ἔγκλημα ἀποδιδόναι, Ἑλληνικῶς.

Λέμμα, ἀντὶ λέπισμα, Ἑλληνικῶς· λέπος, κοινόν.

[8] Λέμφος, ἡ πεπηγυῖα [9 μύξα,] Ἀττικῶς.

Λοὐκὴ σταθμὴ, ἡ μὴ [10] κεχρισμένη μίλτῳ, ἀλλὰ χαλκός.

Λευκόχρως, Ἀττικῶς· λευκόχροος, Ἑλληνικῶς.

Λεχὼ, Ἀττικῶς· λόχος, Ἑλληνικῶς.

[1] Λῆμα

1 In *MS.* λάγυνα. 2 V. 1074. —— "ἢν τι τῶν τυράννων τις πικὲ" "ἢ τῶν πολιτικῶν ἀποκτείνῃ, πέλεκυν λαμβάνειν". 3 In *MS.* Λάσιον, &, paucis interjectis, λακκάβην. 4 Ita ex conjectura. In *MS.* πεχ. 5 In *MS.* λάσιον. Paulo ante, γ' forsan pro δὲ legendum. 6 In *MS.* ταῦρον ἔχων. Vide *Schol.* ad *Aristoph. Ran.* v. 224. 7 In *MS.* ἀμαρὰς. Cui non placet ἀμάρας, per me licet reponat ῥύμας ex *Schol. Aristophanis* ad Εἰρήνην, v. 98. 8 In *MS.* λεφ· ἡ πεπηγ. Ἀττικῶς. 9 Sc. ἐκ μυκτήρων, ut habet *Eustathius* ad *Homerum*, p. 1761. *Edit. Rom.* 10 Ita, vel μὴ κεχρισμένη μίλτῳ legendum censeo. In *MS.* ἡ μὴ κεχρισμένη.

1 Ordinem

[1] Λῆμα, δι' ἑνὸς μ, τὸ θάρσος· Διὰ δὲ δύο, τὸ λαμβανόμενον· ἀδιαφόρως, Ἕλληνες.

Ληιτουργεῖν, Διὰ δι η, Ἀττικῶς· Διὰ ει [2] τ ει διφθόγγου, Ἑλληνικῶς· λῆϊτον γὰρ τὸ δημόσιον.

Λιθουργὸς, Θουκυδίδης· λιθοκόπος, Ἀντίφων.

[3] Λίσπος, Ἀττικῶς· κατασπάγος, Ἑλληνικῶς.

Λίτρον, Ἀττικῶς· νίτρον, Ἑλληνικῶς.

Λογιεῖται, Ἀττικῶς· λογίσεται, Ἑλληνικῶς.

Λογίους, [4] τοὺς πολυΐστορας, Ἀττικῶς, ἢ Ἡρόδοτος· λογίους, τοὺς [δια]λεκτικούς, Ἕλλωνες.

Λογοποιὸν, τ λογογεάφον, οἱ Ἀττικοὶ, καὶ [5] συκήγορον διὰ τ λόγων.

[6] Λοπίδες, Ἀττικῶς· λεπίδες, Ἑλληνικῶς.

Λῶπα, Ἀττικῶς· λώεπα, Ἑλληνικῶς.

Λυσιτέλειαν ἀδεὶς λέγει, λυσιτελὲς ἢ ἐ λυσιτελεῖν.

Λυχνοῦχος, Ἀττικῶς· λαμπὰς, ἢ φανὸς, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μᾶζαν, ἀσπεφατωμένως καὶ μακρὸν, Ἀττικῶς· βαρυτόνως καὶ βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Μαθητεὶς, Ἀττικῶς· μαθήτρια, Ἑλληνικῶς.

Μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλλωνικῶς.

Μάμμαν καὶ [7] μαμμᾶκαν, τὴν μητέρα, Ἀττικῶς· Ἕλλωνες

1 Ordinem mutavi, verbum refinxi, sensumque interpunctione juvi. Prius in *MS.* Λῆμμα διὰ δύο μ, τὸ θάρσος· διὰ δὲ ἑνὸς τὸ λαμβάνων ἀδιαφόρως Ἕλλωνες. Vide *Gravium* ad *Luciani Solœcistam*, p. 66. 2 In *MS.* τ ει διφθ. 3 In *MS.* Λίχνος, Ἀττ. κατασπάγος, Ελλ. 4 Plenius aliquanto *Thom. Magister*: quem videsis. 5 Id est, τ δίκας ἢ λόγους δικανικοὺς γεγράφοντα, ut habet *Photius* in *Lexic. MS.* 6 Ita legendum conjicio, ex *Schol. Aristophanis* ad *Vespas*, v. 785. Λοπίδας δὲ καλῶ, ὃς ἡμεῖς λεπίδας καλοῦμεν. In *MS.* λοπίδων, Ἀττ. &c. 7 In *MS.* μαμμία, & mox μάμμαν.

1 Vide

λίωνες τὴν [1 τῆς μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα] μάμμην [καλοῦσιν.]

Μανεῖται, Ἀττικῶς· μανήσεται, Ἑλληνικῶς.

Μάντεων, τὴν πρώτην συμπαροξυτόνως, Ἀττικῶς· τὴν δευτέραν παροξυτόνως, Ἕλληνες.

2 Μαχάλη, Ἀττικῶς· μάλη, Ἑλληνικῶς.

Μαχαιρίδες, αἱ μάχαιραι τῶν κυρέων, Ἀττικῶς· μάχαιραι, κοινῶς.

3 Μεθύσην τὸν ἄνδρα, Ἕλληνες· μεθύστην τὴν γυναῖκα, Ἀττικοί.

Μειδία, Ἀττικῶς· Μειδία, τό τε 4 ἀναλογικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικόν.

5 Μείρακας, τὰς ἄρρενας, Ἕλληνες· μείρακας, τὰς θηλείας, Ἀττικοί.

Μελάγχρως, Ἀττικῶς· 6 μελάγχρους, Ἕλληνες.

Μελαίνεσθαι, Ἀττικῶς· βάπτεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Μελίκρατον, Ἀττικῶς· οἰνόμελι καὶ ὑδρόμελι, Ἑλληνικῶς.

Μεμμονῶν, Ἀττικῶς· 7 Φροντίζων, Ξενοφῶν.

Μεσέγγυος, Ἀττικῶς· μεσίτης, Ἑλληνικῶς.

Μεταβολεὺς καὶ μεταβολεῖς, Ἀττικῶς· μεταβόλος καὶ μεταβόλοι, Ἑλληνικῶς.

Μέταυλος, ἡ μέση τοῦ ἀνδρωνίτιδος καὶ τοῦ γυναικωνίτιδος θύρα, Ἀττικῶς· μέσαυλος, Ἑλληνικῶς.

Μετέ-

1 Vide *Phrynichum* & *Nunnesii* Annott. ut & *Stephanum* de Dial. Gr. p. 223. 2 Vide *Tho. Magistrum*, voce μάλη. 3 Ita ex conjectura. In *MS.* Μέθυσον τὸν ἄνδρα, μεθύσην τὴν γυναῖκα, Ἑλλήνως. Varie refingi potest locus ex iis quæ collegit *Cl. Grævius* ad *Luciani Solœcistam*, p. 65. 4 In *MS.* ἀνατολικόν. 5 Ita iterum ex conjectura. In *MS.* Μειρόκια, τὰς ἄρρενας, Ἀττικῶς· μείρακας, τὰς θηλείας, Ἑλλήνως. quod omnino falsum esse, constat ex notis ad *Luciani Solœcistam*, jam memoratis, p. 69. Forsan ejicienda vox Ἑλλήνως, & scribendum, Μειρόκια, τὰς ἄρρενας, Ἀττικῶς, [καὶ] μείρακας, τὰς θηλείας· vel Μειρόκια, τὰς ἄρρενας, μείρακας, τὰς θηλείας, Ἀττικοί. 6 In *MS.* μιλάγχρος. 7 In *MS.* φροντίζω. qua lectione servata legendum Μεμμονῶ.

1 Ita

Μετέπεμψε, Θουκυδίδης· μετεπέμψατο, Δημοσθένης.
[1] Μήτρωιον [ζ] τὸ πάτρωιον, [Ἀττικῶς.]
Μισογύνης, Ἀττικῶς· [2] μισογύναιος, Ἑλληνικῶς.
[3] Μόλυβος, Ἀττικῶς· μόλυβδος, Ἑλληνικῶς.
Μονομάχης, Ἀττικῶς· κατὰ τὴν ἀναλογίαν [4] μονομάχος.
Μύλη, Ἀττικῶς· μύλος, Ἑλληνικῶς.
Μύλος, ἡ τράπεζα ἔνθα μύλαι· ὄνος, τὸ ἄνω τῆς μύλης.
[5] Μυρρίνη, Ἀττικῶς· μυρσίνη, Ἑλληνικῶς.
Μυσκέλεθρον, Ἀττικῶς· [6] μυόχοδον, Ἑλληνικῶς.
Μῶν, Ἀττικῶς· μὴ ἄρα, Ἑλλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νάπυ, Ἀττικῶς· [7] σίναπι, Ἑλληνικῶς.
Ναυτιᾶν, Ἀττικῶς· ναυσιᾶν, Ἑλλληνικῶς.
Νέατον, Ἀττικῶς· ἔσχατον, Ἑλλληνικῶς ζ κοινόν.
Νεῖα, τὰ εἰς εὐθηνίαν ἔνθα πλοίων ξύλα.
Νῆες, ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικῶς· ναῦς, Ἑλληνικῶς.
Νεῖν καὶ νήχεσθαι, Ἀττικῶς· κολυμβᾶν, Ἑλλληνικῶς.
Νεὼς τὴν εὐθείαν ἑνικῶς καὶ ὀξυτόνως, Ἀττικῶς· ναὸς, Ἑλληνικῶς.
Νέωτα, Ἀττικῶς· τὸ μέλλον ἔτος, Ἑλληνικῶς.
Νῆσις, Ἀττικῶς· [8] νῆσις, Ἑλληνικῶς.
Νηθέτησις, Ἀττικῶς· νηθεσία, Ἑλληνικῶς.
Νυμφεύτριαν, Ἀττικῶς· ὡραίνυμφον, Ἑλληνικῶς.

Νῶ

1 Ita forsan κατὰ παλαιὰν Ἀτ-τικὴν. Vide *Schol.* ad *Aristoph. Plutum*, v. 6. Juxta *Atticos* recentiores, Μητρῶον καὶ πατρῶον, Ἀττικῶς· μητρικὸν καὶ πατρικὸν, Ἑλληνικῶς. 2 In *MS.* μισογώναιος. 3 Ita ex conjectura. In *MS.* Μόλυβδος, Ἀττικῶς· μόλυβος, Ἑλληνικῶς. 4 In *MS.* μονομάχη. 5 In *MS.* Μυρίνη. 6 In *MS.* μυόχοδον. 7 In *MS.* σίναπι. 8 In *MS.* νήσος.

1 Sc.

Νῶ δυϊκῶς, Ἀτ. ἡμεῖς, Ἑλλ. ἡμεῖς.
Νῷν, [1] μὴ συνεκφωνημένως, Ἀτ. ἡμῖν, Ἑλλ. ἡμῖν.
[2] Νῶτον καὶ τὰ νῶτα, Ἀτ. νῶτος, καὶ τὰς νώτους, Ἑλλ. νῶτος, καὶ τὰς νώτους.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξενοδοκῶ, Ἀτ. ξενοδοχῶ, Ἑλλ. ξενοδοχῶ.
Ξύμμαχος, [Ἀτ. σύμμαχος,] Ἑλλ. σύμμαχος καὶ κοινῶς.
Ξυμφώνως, Ἀτ. συμφώνως, Ἑλλ. συμφώνως καὶ κοινόν.
Ξυωστὶς, Ἀτ. σιωστὶς, Ἑλλ. σιωστὶς.
Ξυρὸν, μαχρῶς, Ἀτ. βραχέως, Ἑλλ. βραχέως.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

[3] Οἷα, ἢ ὥσα ἐν τῷ ω μεγάλῳ, Ἀτ. μηλωτὴ, Ἑλλ. μηλωτὴ.
Ὀβελίας, ἄρτος, ὁ ὀβελὸν [4] ὀπτώμενος.
Οἰδίπτυν, Ἀτ. [5] Οἰδιπόδην, Ἑλλ. Οἰδίποδα, κοινόν.
Οἰκότριψ, Ἀτ. οἰκοτραφὴς, Ἑλλ. οἰκοτραφὴς.
Οἶμαι, οἴομαι, Ἀτ. νομίζω, Ἑλλ. νομίζω.
Οἷς, μονοσυλλάβως, Ἀτ. [6] πρόβατον, Ἑλλ. πρόβατον.
Οἶστε, Ἀτ. φέρε, Ἑλλ. φέρε καὶ κοινόν.

[1] Οἶδα

1 Sc. ut fit νῶϊν. 2 In *MS.* Νῶτα ἢ τὰ νῶτον. 3 Ita hæc emendari, & hîc loci collocari volui. In *MS.* subjuncta erant voci Ὀθόνιον, hoc modo: —— ὀπτώμενος. οἷον καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ &c. 4 Ita ex *Hesychio*. In *MS.* ὀπτώμενος. 5 In *MS.* Οἰδίπτυν δὲ, Ἑλλ. 6 In *MS.* προβάτου.

1 Ex

[1] Οἶδα, Ἀττικῶς· οἶδας, Ἑλληνικῶς.
Ὀϊστὸς, τρισυλλάβως, Ἀττικῶς· βέλος, Ἑλληνικῶς.
[2] Οἰσυπηρὸν ἔριον, Ἀττικῶς· ῥυπαρὸν [ἔριον] Ἑλληνικῶς.
Ὀλέκρανα, Ἀττικῶς· ἀγκῶνα καὶ πῆχυ, Ἑλληνικῶς.
Ὀλλύασιν, ὀμνύασιν, Ἀττικῶς· ὀλλύουσιν, ὀμνύουσιν, Ἕλληνες.
Ὁμιλίαν, οὐ τὴν διάλεξιν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν συνουσίαν τῶν γυναικῶν, Ἀττικῶς· λαλιὰν, Ἑλληνικῶς.
Ὀμνῦναι, Ἀττικῶς· ὀμνύειν, Ἑλληνικῶς.
Ὁμόδουλος, Ἀττικῶς· σύνδουλος, Ἑλληνικῶς.
Ὁμόρξασθαι, ἐξομόρξασθαι, Ἀττικῶς· ἐκμάξασθαι, Ἑλληνικῶς.
[3] Ὁμοῦ, ἅμα, ἐν τῷ αὐτῷ [τόπῳ] δηλοῖ· τὸ δὲ ὁμόσε, εἰς τὸν αὐτὸν [τόπον·] τὸ δὲ ὁμόθεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ [τόπου.]
Ὁμοῦμαι, ὀμεῖ, ὀμεῖται, Ἀττικῶς· ὀμόσω, [ὀμόσεις,] ὀμόσει, Ἑλληνικῶς.
[4] Ὀξίδας, οἱ Ἀττικοὶ τὰ μικρὰ [5] λαγώνια.
[6] Ὀξυθύμια, Ἀττικῶς· καθάρσια τὰ ἐν περιόδοις ἐκβαλλόμενα, ἢ τὰ προκείμενα τοῖς [7] ἀγχομένοις νεκροῖς, Ἑλληνικῶς.
Ὀπάγα, κεραμὶς δι' ἧς ὁ καπνὸς ἔξεισιν, Ἀττικῶς· καπνία, Ἑλληνικῶς.
Ὀπὴν, Ἀττικῶς· τρύπημα, Ἑλληνικῶς.
Ὀπὸς, Ἀττικῶς· [8] πυτία, Ἑλληνικῶς.
Ὀπτεύεσθαι, Ἀττικῶς· κληδονίζεσθαι, Ἑλλωνικῶς.
Ὀπτήρια, Ἀττικῶς· ἀνακαλυπτήρια, Ἑλληνικῶς.
[9] Ὀπτεῖν, Ἀττικῶς· συγγίνεσθαι, Ἑλληνικῶς.

[1] Ὀρειχὸν

1 Ex οἶδας Attici fecerunt οἴδασθα. deinde οἶδα per syncopen. 2 In MS. Οισυπηρὸν. 3 Ita rescripsi ex Photii Lexic. In MS. Ὁμόσε, & dein εἰς τὸ αὐτό. 4 In MS. Ὀξύδας. 5 In MS. καλύκια. 6 In MS. Ὀξύμια. 7 In MS. ἀγχομαίοις. 8 In MS. πυτὶς. Non alia vox tantam habet scripturæ varietatem. nam dicitur πυτία, πυτεία, πιτνὰ, & πιτύα. 9 In MS. Ὀπτεῦν.

[1] Ὀρεικὸν ζεῦγος, Ἀττικῶς· ἡμιονικὸν, Ἑλληνικῶς.
Ὀρθρεύει, Ἀττικῶς· ὀρθίζει, Ἑλλωνικῶς.
Ὁρμᾷ, Ἀττικῶς· τετραχήλιον, Ἑλληνικῶς.
[2] Ὄρρος, τὸ ἐπάνω δ πρώκτου, Ἀττικῶς.
Ὀρροπύγιον, Ἀττικῶς· ὀρθοπύγιον, Ἑλληνικῶς.
Ὀρρωδεῖν, Ἀττικῶς· φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς.
Ὀρχηστρὶς, Ἀττικῶς· ὀρχήστρα, Ἑλληνικῶς.
Ὁσημέραι, Ἀττικῶς· καθημέραν, Ἑλλωνικῶς.
Ὀστέον, Ἀττικῶς· ὀστοῦν, Ἑλληνικῶς.
[3] Ὀστρία διὰ τοῦ ι μακροῦ, Ἀττικῶς· ὄστρεα, Ἑλλωνικῶς.
Ὀσφρόμενος, Ἀττικῶς· ὀσφρησάμενος, Ἑλληνικῶς.
Οὐκ ἀπήρκει, ἀντὶ τοῦ [4] οὐκ ἤρκει, Αἰσχύλος Πολυείδῳ.
Οὐκ ἐπεράθης, Ἀττικῶς· οὐκ ἔπεισαι, Ἑλλωνικῶς.
Οὖς, Ἀττικῶς· ὠτίον, Ἑλλωνικῶς.
Οὐχ ἥκιστα, Ἀττικῶς· μάλιστα, Ἑλληνικῶς.
Ὄφεις, Ἀττικῶς, τὰ ὠφελὰ τοῖς Ἕλλησι ψέλλια.
Ὄφελον, ἀπὶ δύο προσώπων [5] καὶ [μετ᾽] ἀπαρεμφάτου. ἐξ ἀνάγκης ῥήματι ἀκολουθήσει ῥῆμά τι ἀπαρέμφατον. [6] Ὡς μ᾽ ὄφελ᾽ Ἕκτωρ κτεῖναι ---. Δημοσθένης ἐν [7] τῷ κατ᾽ Αἰσχυγείτονος Ἀττικῶς κέχρηται.
Ὄχλον, ἀπὶ πλήθους, Ἀττικῶς· τὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησι λεγόμενον ὄχλησιν.
Ὄψον, Ἀττικῶς· προσφάγιον, Ἑλληνικῶς.

ΑΡ-

1 In *MS.* Ὀρεικόν. 2 In *MS.* Ὄρες. 3 *Thomæ Magistro* Ὄστρια, οὐκ ὄστρια. 4 Ita ex *Eodem*, qui habet Ἀπαρκεῖ κῶλον ἢ ἁρκεῖ. Si quis malit οὐκ ἀπέχει, per me licet. 5 In *MS.* καὶ ἀπαρεμφάτων, ἐξ ἀνάγκης ῥήμα ἀκολουθήσει ῥήματι ἀπαρεμφάτῳ. 6 *Homeri* Iliad. φ. v. 279. 7 P. 835. *Edit. Francof.*

1 Ita

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Παῖδα, τ̃ δ̓ἄλεν, καὶν ᾖ γέρων, Ἀτ̣ικῶς.
Παιδάριον [1] [τὸ ἄῤῥεν] ⸫ τὸ θυγάτριον, Ἀτ̣ικῶς· παιδάριον, μόνον τὸ ἄῤῥεν, Ἑλληνικῶς.
Παιδίσκην ⸗ τὴν ἐλευθέραν ⸫ τὴν δ̓ούλην, Ἀτ̣ικῶς· τὴν δ̓ούλην μόνην, Ἑλληνικῶς.
Παῖσαι, Ἀτ̣ικῶς· [2] παῖξαι, Ἑλληνικῶς.
Πανοικεσίᾳ, Ἀτ̣ικῶς· [3] πανοικὶ, Ἑλληνικῶς.
Πάντοτε, ὀλίγοις τ̃ Ἀτ̣ικῶν· [ἐκάστοτε δέ.]
Πάπυρος, μακρῶς, Ἀτ̣ικῶς· βαχχέως, Ἑλληνικῶς.
[4] Παραιρήματα τ̃ ἱματίων, [5] Θουκυδίδης, Ἀτ̣ικῶς.
Παρακαταθήκην, Ἀτ̣ικῶς· ὠδαθήκην, Ἑλληνικῶς.
Παρασημαίνεσθαι, Ἀτ̣ικῶς· [6] ὠδασφραγίζεσθαι, Ἑλληνικῶς.
Παρασίτους, τὰς [7] δημοσίᾳ σιτουμένους ἐν τῷ Πρυτανείῳ. Ἀτ̣ικῶς· τὰς κόλακας, Ἑλληνικῶς.
[8] Παραθήσομαι, Ἀτ̣ικῶς· παρέξομαι, Ἑλληνικῶς.
Πάρνοπες, εἶδος ἀπελάβων. τὰς καλυμμένας ἀκρίδας λέγε.
Παροίξας τὰς θύρας, Ἀτ̣ικῶς· ὠδανοίξας τὴν θύραν, Ἑλληνικῶς.
[9] Παρουσίαν, ⸗ τὴν οὐσίαν, Ἀτ̣ικῶς.
Παροψίδα, τὴν ποιὰν μάζαν, Ἀτ̣ικῶς· παροψίδα, τὸ σκεῦος, Ἑλληνικῶς.

[1] Παρωκη-

1 Ita ex *Clem. Alex.* Pædagog. l. 1. c. 4. p. 84 Ταύτῃ μοι δοκοῦσι οἱ Ἀτ̣ικοὶ παιδάριον ἐπικοινως ἐ μόνον τὸ ἄῤῥεν ἀλλὰ ⸗ τὸ θῆλυ κεκληκέναι. 2 Vide *Nunnesium* ad *Phrynichum*, pag. 47. 3 In *MS.* πανοικίᾳ. 4 In *MS.* Παραιρηματα. 5 P. 242. *Edit. Oxon.* 6 Ex *Thoma Magistro* legendum ἐπισφραγίζεσθαι. 7 Vide *H. Stephani* Thes. Gr. Ling. voce παρασίτος. 8 In *MS.* παρεχθήσομαι. 9 In *MS.* παρουσίας. Vide *Harpocrat.* & *Hesych.*

[1] Παρωχησάμην, ἐ παρωχίσθην, [Ἀτθικῶς.]
Παασάλη, Ἀτθικῶς· κέγχρος, ἢ τὸ τυχὸν, Ἑλληνικῶς.
Πέδη, Ἀτθικῶς· [2] ποδισκέλις, Ἑλληνικῶς.
[3] Πειραιῶς, Ἀτθικῶς· Πειραιέως, Ἑλληνικῶς.
Πειράσαντες τὸ χωρίον, ὡς Θουκυδίδης, [Ἀτθικῶς·]
[4] ἀποπειραθέντες, Ἑλληνικῶς.
Πειρῶν παῖδα, Ἀτθικῶς· πειράζων, διαφθείρων, Ἑλληνικῶς.
Πελάτιν, τὴν ὑφ' ἡμῶν ἐρχολάβον, [Ἀτθικοί.]
[5] Πέλεθος, Ἀτθικῶς· πτέλεθος, Ἑλληνικῶς.
Πελιτνὸν, Ἀτθικῶς· πελιδνὸν, Ἑλληνικῶς.
Πεντετηρὶς, καὶ ἄλλα ὅμοια, Ἑλληνικῶς.
Πεντηκόντορος ναῦς, ἀπὸ τοῦ πεντήκοντα ἔχειν ἄνδρας, ὅπερ ἦν ἀριθμὸς λόχου. ἡ δὲ τριήρης ἐστρατηγεύετο ἀπὸ τοῦ τρεῖς ἔχειν ἑταίρους· τέτταρας μοίρας λόχους. ἡ γὰρ ἀρχαία συνταξις διακοσίους εἶχε τοὺς ἐκπλέοντας.
Πεπαρώνηκεν, Ἀτθικῶς· [6] παρώνηκεν, Ἑλληνικῶς.
Πεπαύσομαι, Ἀτθικῶς· παύσομαι, Ἑλληνικῶς.
[7] Πεπιθέναι, λέγεται, Ἀτθικῶς· πεπίθησιν, Ἑλληνικῶς.
Πεπολέμωται, ὁ εἰς ἐχθρὰν πεφαχθεὶς [τινι.]
Πεπραγὼς, Ἀτθικῶς· πεπραχὼς, Ἑλληνικῶς.
Πεπράσομαι, πεπράσθαι, πεπράσεται, Ἀτθικῶς· πραθήσομαι, πραθῆναι, πραθήσεται, Ἑλληνικῶς.
[8] Περιδέραια, Ἀτθικῶς· περιτραχήλια, Ἑλληνικῶς.
[9] Περίσσον, Ἀτθικῶς· περίσυλον, Ἑλληνικῶς.
[10] Πετθεία, ἡ διὰ ψήφων παιδιά· ἔστι δ' ὅτε καὶ [11] γεωμετρίαν λέγειν.

Πετθεύειν.

1 *Thomæ Magistro* Παρώχισμαι Ἀτθικοὶ, ἐ παρωχίσθην. 2 In *MS.* ποδισκελὶς. 3 In *MS.* Πειρίως. 4 Forsan ἀπόπειραν ποιῆντες, ex *Thoma Magistro*. 5 In *MS.* πόλεθος, & dein πτόλεθος. 6 In *MS.* παρίνηκεν. 7 Ita ex *Phrynicho*. In *MS.* πιπείθην. 8 *Al.* περιδήραια. In *MS.* περιδέρια. 9 In *MS.* περίσσων. 10 In *MS.* Πιλτία, & mox ψῶφοι. 11 Forsan γεωμετρεῖαν.

1 *Ari-*

Πεπλεύειν, Ἀττικῶς· διαγραμματίζειν, Ἑλληνικῶς.
Πῆ, ποῖ, Ἀττικῶς· πᾶ, κοινόν.
Πηχέων, Ἀττικῶς· πηχῶν, Ἑλλληνικῶς.
Πιαίνειν, Ἀττικῶς· σιτεύειν, Ἑλλληνικῶς.
Πίομαι, πίθι, Ἀττικῶς· πιοῦμαι, πίε, Ἑλληνικῶς.
Πίτυρα, Ἀττικῶς· [τὰ τῶν σίτων ἢ κριθῶν φλοιὰ, Ἑλληνικῶς.]
Πλαίσιον, Ἀττικῶς· πλινθίον, Ἑλλληνικῶς.
Πλάνος, Ἀττικῶς· πλάνη, Ἑλληνικῶς.
Πλέθρον, ἕκτον μέρος στάδιε.
[1] Πλεῖν ἢ μύριοι, Ἀττικῶς· [2] πλέονες ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς.
Πλεισηριάζειν, τὸ ὑπερβάλλειν [3] τῇ τιμῇ.
Πλεύμων, Ἀττικῶς· πνεύμων, Ἑλληνικῶς.
Πλέω, ἀντὶ δὲ πλήρεις, Ἀττικῶς· πλήρεις, Ἑλλληνικῶς.
Πλέων δὲ καταπλεων, Ἀττικῶς· πλήρης, Ἑλλληνικῶς.
Πλέων οἶνος, Ἀττικῶς· πλήρης οἶνος, Ἑλλληνικῶς.
Πλημμελεῖν, Ἀττικῶς· ἐξυβρίζειν, Ἑλλληνικῶς.
Πλωτῆς, κατὰ τὸν πρώτον Ἀθηνᾶ· ναυφεῖς, κατὰ τὸ δεύτερον Ἀθηνᾶ.
Πνὺξ, χωρίον ἐν ᾧ δικάζονται ἐκκλησιάζουσιν.
[4] Ποιοίην, Ἀττικῶς· ποιῴην, Ἑλληνικῶς.
Πόλιν, τὸν ἀκρόπολιν· καὶ πόλεως, τῆς ἀκροπόλεως, Ἀττικῶς.
Πολιτεύειν οὐ πολιτεύεσθαι λέγεται, πολιτευτὴς δὲ λέγεται, ἀλλὰ δημαγωγὸς, ὡσαὐτῶς Ἀττικοῖς· πολιτευτὴς, Ἑλληνικῶς.
Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, οὐδὲ ὅλως.

Πομπεῖα,

1 *Aristoph. Plut.* v. 1185. 2 Ita, vel πλείους ἢ μύριοι. In *MS.* πλέον ὁσὴ μύριοι. 3 Ita ex *Thoma Magistro.* In *MS.* τὸν π- μήν. 4 Occurrit vox ποιοίην in *Aristoph. Vesp.* v. 347. Vide *Henr. Stephanum* de Dial. Gr. p. 148.

Πομπεῖα, Ἀτθικῶς, τὰ θυμιατήρια καὶ τὰς χέρνιβας, ὡς [5] Θεκυλίδης.

Πομφόλυγας, τὰ δέρματα ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν, Ἀριστοφάνης [2] Θεσμοφοριαζούσης.

Πόπανα, πέμματα πλατέα καὶ θερμά.

Πόρκος, κύρτος θαλάττιος, ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων.

Πόρκυς, οἱ Ἀττικοί· τοὺς κύρτους λέγουσιν οἱ Ἕλληνες.

Πορφύρει, [Ἀττικῶς· [3] ταράττεται, Ἑλληνικῶς.]

Πόσις, [Ἀττικῶς·] ἀνὴρ, [Ἑλληνικῶς.]

Πότερον, ἆρα, ὁπότερον, ποτεπόν.

Πότνια, σεμνὴ, ἔντιμος.

Ποτνιᾶται, ἐπικαλεῖ, ἐπικαλεῖται.

Ποτνιώμενος, Ἀττικῶς· δυσφορῶν, Ἑλληνικῶς, ἢ ὁ μετ' οἰμωγῆς ἐπικαλῶν.

Ποτώμενα, [Ἀττικῶς·] ἁλατρίζουσι, [Ἑλληνικῶς.]

Πρανὲς, Ἀττικῶς· κατάβασις, Ἑλληνικῶς.

Πράξεται, Ἀττικῶς· [4] πράξει, Ἑλληνικῶς.

Πράττομαι, Ἀττικῶς· πάσχω, Ἑλληνικῶς.

Προελόμενος, Ἀττικῶς· προθέμενος, Ἑλληνικῶς.

Προνομεύειν, τὸ καταπτήσσειν καὶ κατασύρειν.

Προσεύξαι τὸν Θεὸν, Ἀττικῶς· προσεύξαι τῷ Θεῷ, Ἑλληνικῶς.

Πρόσοδος, Ἀττικῶς· προσαγὴ, Ἑλληνικῶς.

Πρόσωπα, τὰ τῶν ὑποκριτῶν, Ἀττικῶς· προσωπεῖα, Ἑλληνικῶς.

Προσωρμίσαντο, ἀντὶ προσώρμισαν, [Ἀττικῶς.]

[5] Προτέλεια, ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα.

[6] Πρότερον ἢ πρῶτον, τὸ μὲν ποσότητος, τὸ δὲ ποιότητος δηλωτικόν.

Πρότροπος

1 P. 270. *Edit. Oxon.* 2 In ea quæ exstat *Fabula* non reperitur hæc vox. 3 *Hesychio* ταράσσεται. 4 In *MS.* πάρξει. 5 Vide *Meursii* Græciam Feriatam. 6 In *MS.* πρωτὸν & πρῶτον.

1 In

Πρότροπος οἶνος, ὁ μὲν τὸ παιδήναι τὴν φυλὴν [1] ῥεύσας.

[2] Πρόπλον, ἀντὶ [προύπλων, Ἀττικῶς·] προφανὲς, Ἑλληνικῶς.

[3] Πρότρεψεν, ἢ προέτρεψεν, [Ἀττικῶς·] ἢ πρὸτρέψατο, ἢ προετρέψατο.

Πρόχυσις, Ἀττικῶς· καπέχυσις, Ἑλλ. κῶς.

[4] Πρωΐ, ἢ πρωΐας, [Ἀττικῶς·] ἢ ὀψὲ, οὐκ ὀψίας.

Πυξ, Ἀττικῶς· γρόνθος, Ἑλλ. κῶς.

Πύραυνος, ἢ πύραυστος, τὸ [5] προπεπαλαμένον ζῶον τοῖς λύχνοις.

Πωλητήριον, Ἀττικῶς· πρατήριον, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

[6] Ραΐσεις, Ἀττικῶς· ὑγιάνας, Ἑλλ. κῶς.

Ῥαψῳδοὶ, ὑποκριταὶ ἐπῶν.

Ῥέγκει, ἐπὶ τῶν κοιμωμένων, Ἀττικῶς· ῥέγχει, Ἑλληνικῶς.

Ῥηγνύασι, ἀφὶ οὗ α, Ἀττικῶς· ῥηγνύουσιν, ἢ [7] ῥήσσουσιν, Ἑλλ. κῶς.

Ῥιγῶν, Ἀττικῶς· ῥιγῶν, κοινῶς [8] δὲ Ἑλλ. κῶς.

[9] Ῥιγῶντας, Ἀττικῶς· ῥιγοῦντας, Ἑλλ. κῶς.

[10] Ῥιπιδᾶσθαι, τὸ ἀσχημόνως κινεῖσθαι, Ἀττικῶς.

Ῥίνη,

1 Οἶνος παρθενικός. 2 In *MS.* προύπτων. 3 In *MS.* προὐτρεμψεν ἢ προὐτρέψατο, ἢ προύτρεψεν ἢ προὐτρέψατο. 4 In *MS.* Πρωὶ δὲ προΐας, δὲ ὀψὲ δὲ ὀψίας. 5 Ita ex *Thoma Magistro*, qui eadem fere habet cum *Atticista* nostro. In *MS.* προπεπάμενον. Aliis πύραμος, sive πύρεως, sive πύραυνος diverso plane sensu. Nonnullis forsan magis placeret Πυραύστης, τὸ προπεπαλαμένον ζῶον τοῖς λύχνοις. 6 Vide *Salmas.* ad *Achillem Tatium*, p. 627. 7 In *MS.* ῥιστουσιν. 8 In *MS.* ῥιγεῖ, Ἑλλ. κῶς. 9 In *MS.* Ριγοῦντας. 10 In *MS.* Ριμπᾶσθαι.

1 In

Ῥίνη, Ἀττικῶς· ῥίνα, Ἑλλ[η]νικῶς.
Ῥοιὰ, Ἀττικῶς· ῥοὰ, Ἑλλ[η]νικῶς.
Ῥύπεσθ, ῥύμμα, Ἀττικῶς· σμήχεσθαι, σμῆγμα, Ἑλλ[η]νικῶς.
Ῥύσιον, ἢ ἐνέχυρα, Ἀττικῶς· ἐνέχυρον, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σᾶ, σθεναρωμύως, Ἀττικῶς· τὸ σῶα, [Ἑλληνικῶς.]
Σαίρειν, Ἀττικῶς· [1] σαρῦν, Ἑλληνικῶς.
Σάκος, Ἀττικῶς· σάκκος, Ἑλληνικῶς, διὰ δύο κ.
Σαπρὸν, τὸν παλαιὸν οἶνον, Ἀττικῶς.
Σέες, Ἀττικῶς· σῆτες, Ἑλλ[η]νικῶς.
[2] Σίραιον, Ἀττικῶς· ἔψημα, Ἑλληνικῶς.
Σεισάχθειαν, Ἀττικῶς· χρεῶν ἀποκοπὴν, Ἑλληνικῶς.
Σηκὸς, ἐπαυλὶς φρυγῶ σθεχομένη.
Σήσαμα, ἢ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος ὅθ' ἐσπείρετο.
Σίαλον, ἐν τῷ α, καὶ ὀξύτερον, Ἀττικῶς· σίελον, ἐν τῷ ε, ἢ ἀρσενικὸν, Ἕλληνες.
Σισύρα, αἴγειον στέγαστρον πτερυχωμένον. ἔστι δ' ὅτε καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἱμάτιον· ὡς καὶ [3] Ἀριστοφάνης, "Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. ---
Σιτηλὸς, διὰ τοῦ λ, Ἀττικῶς· [4] ἐν τῷ ρ, Ἕλληνες.
Σκυθρωπία καὶ σκυθρωπήματα, Ἀττικῶς· [5] συσκυθὴ δὲ, Ἕλληνες.
Σκιὰς, Ἀττικῶς· [6] ἀναδενδράδες, κοινόν.
Σκιμαλίσαι, Ἀττικῶς· κατεδακτυλίσαι, Ἑλληνικῶς.

Σκίμπους.

1 In *MS.* σαίρων. 2 In *MS.* Σίραιον. 3 In *Nub.* v. 10. 4 In *MS.* ἐντὼ. 5 *Aliis* κατασκυθή. 6 In *MS.* ἀναδενδράδις, ac si scriptum fuerit σκια in casu recto.

Al.

Σκίμπους, Ἀττικῶς· κραββᾶτος, Ἑλληνικῶς.

[1] Σκιράφιον, Ἀττικῶς· κυβευτήριον, Ἑλληνικῶς.

Σκορδινᾶσθαι, Ἀττικῶς· διατείνεσθαι, Ἑλλ. ικῶς.

Σκότος, ὐδετέρως, Ἀττικῶς· σκοτία, Ἑλληνικῶς.

Σκυτάλη, [2] ἡ βακτηρία ἀκροπαχὴς, ἢ φερεγγύλιον. λέγεται δὲ καὶ ἡ ὀπισθολὴ σκυτάλη ἡ Λακωνικὴ, καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον [3] ἀφ' οὗ ἐστὶ ἡ ὀπισθολή.

Σκυτοτόμιον, Ἀττικῶς· σκυτεῖα, Ἑλληνικῶς.

Σμικρὸν, Ἀττικῶς· μικρὸν, κοινόν.

Σμινύη, Ἀττικῶς· σκαφεῖον, [4] ἀξίνη πλατεῖα, [Ἑλλ. ικῶς.]

Σμινύην, οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνιον καλοῦσιν.

Σμώδιμος, Ἀττικῶς· σμηχόμενος, Ἑλλ. ικῶς.

Σοβεῖν, Ἀττικῶς· ἀποτρέχειν, [5] Ἕλλ. ες.

Σπάδων, κοινόν· εὐνοῦχος, Ἑλλ. ικῶς.

Σταθεῦσαι, Ἀττικῶς· [5] στατεῦσαι, [5] Ἕλλ. ες.

Σταισιώτης, Ἀττικῶς· στασιαστὴς, Ἑλληνικῶς.

[6] Στειλεὸν, τὸ [7] πελέκεος ἡ ὀπὴ, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον.

Στέμφυλα, [τὰ τῶν ἐλαιῶν,] Ἀττικῶς· [8] στέμφυλα, [τὰ τῶν βοτρύων,] Ἑλληνικῶς.

Σπερίφη, Ἀττικῶς, ἡ στεῖρα· στερὰ, Ἑλλ. ικῶς.

[9] Σπερίφοι, Ἀττικῶς, αἱ στεῖραι, ὡς δὲ στερὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν.

[10] Στίμμις, Ἀττικῶς· στίμμι, [5] Ἕλλ. ες.

Στιφρὸν, Ἀττικῶς· στριφνὸν, [5] Ἕλλ. ες.

Στρωματόδεσμος, Ἀττικῶς· στρωματεὺς, Ἑλλ. ικῶς.

Στύρακα,

1 *Al.* Σκιρφεῖον. In *MS.* Σκιράφιον, & mox σκυβευτήριον.
2 In *MS.* ἡ β. ἀκροπαχής. 3 Forsan ἐφ' ὃ. 4 In *MS.* ἀξιοπλάτ(αν. 5 In *MS.* φατεῦσαι. 6 Στιλὶς *Hesychio.* Στιλεὺς *Suidæ*, & *Photio* in *Lexic. MS.* 7 In *MS.* πίλικος. 8 In *MS.* στίμφυλα. 9 In *MS.* Σπερίφυς. 10 In *MS.* Σπιμὶς, Ἀπ. στίμι, Ἑλληνικῶς.

Στύραξα, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· ἀρσενικῶς, Ἕλληνες.
Συβοτεῖν, Ἀττικῶς· ὑοβοσκεῖν, Ἑλληνικῶς.
Συγγενήσεσιν, ἀντὶ συγγενείαις, ὡς Πλάτων ἐν Νόμοις. παρ' ἄλλῳ οὐχ εὗρον.
Σιωύεσθαι, Ἀττικῶς· σιωπᾶσθαι, Ἑλληνικῶς.
[1] Συρμαία, Ἀττικῶς· τὸ λεπτὸν λάχανα, [Ἑλληνικῶς.]
Σφαδάζειν, Ἀττικῶς· δυσθανατεῖν, Ἑλληνικῶς.
[2] Σφάκελος, Ἀττικῶς· ὄψις ὀξέων, Ἑλληνικῶς.
Σφᾶς, Ἀττικῶς· αὐτὰς, Ἕλληνες.
Σφίσιν, Ἀττικῶς· αὐτοῖς, Ἕλληνες.
[3] Σφῶϊν, Ἀττικῶς· αὐτοῖς, Ἕλληνες.
Σφῶν, Ἀττικῶς· αὐτῶν, Ἕλληνες· σφέων καὶ αὐτέων, ποιητικῶς.
[4] Σχινδαλμὸς, ἐν τῷ χ, Ἀττικῶς· σκινδαλμὸς, Ἕλληνες.
Σωδάριον, Ἑρμιππος· τὸ ὑφ' ἡμῶν [5] σουδάριον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Ταινία, Ἀττικῶς· ἡδυσμὸς, Ἑλληνικῶς.
Ταμίαν τ' [6] κατ' εἶδος οἰκονόμον καὶ ὄπτορα, Ἀττικῶς· οἰκονόμον, Ἕλληνες.
Τάριχος, ὀδὲ πέρως, Ἀττικῶς· ἀρσενικῶς, Ἕλληνες.
Ταυτὸν, Ἀττικῶς· τὸ αὐτὸ, Ἕλληνες.
Τάχιον δ' λέγεται παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ θᾶττον.
Τειχίον, τὸ τῆς οἰκίας, Ἀττικῶς· τεῖχος, τὸ τῆς πόλεως, Ἑλληνικῶς.

Τελευταῖον

1 Vide *Meursii* Græciam Feriatam. 2 In *MS.* Σφάκελος. 3 In *MS.* Σφῶ. 4 *Al.* Σχινδάλμος. Minus recte forsan apud *Aristophan.* σκινδαλμὸς cum κ. 5 Σκδάρια, τὰ τῶν κιφαλῶν σιμιδία, τὰ ἰγχώρια. *Gloss. MS.* 6 Ita ex conjectura. In *MS.* κατ' ἄγυς. unde forsan aliquis malleet κατ' ἀγῶνας οἰκ. vel κατ' ἄλλως οἰκ. vel denique κατ' οἴκους ὀπτῆρα, cæteris omissis.

1 In

Τελβυτῆον μόνως [Ἀτθικοί·] πελβυτηρότατον ἀθεὶς τ πάλαι.

Τέρα καὶ τερῶ, Ἀττικῶν· τέρατα καὶ τεράτων, Ἕλληνες.

Τέρας, Ἀττικῶς· τέρατα, Ἕλληνες.

Τερθρεία, Ἀττικῶς· τερατεία, Ἑλληνικῶς.

Τετρεμαίνειν, Ἀττικῶς· τρέμειν, Ἑλληνικῶς.

Τεύτλιον, [καὶ τεῦτλον,] Ἀττικῶς· σεῦτλον, Ἑλληνικῶς.

Τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον, Ἀττικῶς· τὸ δὲ βιβλίον [1] λέγε, Ἑλληνικῶς.

Τέως, Ἀττικῶς· ἕως, ἡ μέχρις, Ἑλλωϊκῶς.

Τήμερον εἶναι, Ἀττικῶς· σήμερον, Ἕλληνες.

Τιμήσεται, Ἀττικῶς· τιμηθήσεται, Ἑλλωϊκῶς.

Τίφω, Ἀττικῶς· ἐφιάλτιν, ἢ ἐφιάλτην, Ἑλλωϊκῶς.

Τραυλίζειν, Ἀττικῶς· ψελλίζειν, Ἑλλωϊκῶς.

Τραπλᾶ, πτεραπλᾶ, ὡσαυτωσὶ μὲν καὶ μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλλωϊκῶς.

Τριχίδες, Ἀττικῶς· [2] τριχίαι, Ἕλληνες.

Τροπίαν καὶ ἐκτροπίαν, [Ἀττικῶς· οἶνον πεπαμμένον, ἢ ἔκλυτον,] Ἑλληνικῶς.

Τροφαλὶς, Ἀττικῶς· [3] τυρόπαλλα, Ἕλληνες.

Τρωὰς, Ἀττικῶς· Τρωάδες, Ἑλληνικῶς.

Τυπτήσειν, Ἀττικῶς· πεσεῖσθαι, Ἑλληνικῶς.

[4] Τυφὼ, Ἀττικῶς· τυφῶν, Ἑλλωϊκῶς.

Τωθάζειν, Ἀττικῶς· σκώπτειν, Ἑλλωϊκῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

ΥΑλος, ἐπὶ τῷ α, Ἀττικῶς· ἐπὶ τῷ ε, Ἑλληνικῶς.

Ὑγιᾶ, Ἀττικῶς· ὑγιῆ, Ἑλλωϊκῶς. Ὑγιεία,

1 In *MS.* λέγει. 2 *Al.* θρίσσαι. In *MS.* τριχίαι. 3 Ita ex conjectura. In *MS.* τυροπάλλα. 4 Ita in *MS.* Forsan, Τυφῶ, Ἀττ. τυφὼν, Ἑλλ. in casu Accus. aut Τυφὼς, Ἀττ. τυφῶν, Ἑλλ. in casu Recto. Vide *Grævium* ad *Luciani Solœcismum*, p. 45, 47.

[1] Ὑγιάσια, Ἀτθικῶς· ὑγίεια, Ἑλληνικῶς.

Ὑδαρὲς, βραχὺ τὸ α, Ἀττικῶς· μακρῶς, Ἑλληνικῶς.

Ὑδερος καὶ [2] ὑδεραῖν, Ἀττικῶς· ὕδρωψ, Ἑλληνικῶς, καὶ ὑδρωπιᾶν.

[3] Ὑδροῤῥόα, Ἀττικῶς· ὑδροχόα, Ἑλληνικῶς.

Ὑδρωποτεῖν, διὰ τοῦ ω μεγάλου, Ἀττικῶς· διὰ τοῦ ο μικροῦ, Ἑλληνικῶς.

[4] Ὑιδὸς, υἱδῆ, Ἀττικῶς· υἱωνὸς, υἱωνὴ, Ἑλληνικῶς.

Ὑπομαχῶν, Ξενοφῶν [5] μόνος.

[6] Ὑπόγυον, δεῖ τίθεσθαι ὑπὸ τοῦ μέλλοντος, οὐκ ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος. σημαίνει δὲ ἐγγύτερον, πρόσφατον.

Ὑποχρίζεσθαι, [Ἀττικῶς· κολακεύειν,] Ἑλληνικῶς.

Ὑπόρρωμα, Ἀττικῶς· πρόῤῥωμα, Ἑλληνικῶς.

Ὑαπλῆξ, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· ἀρσενικῶς, Ἕλληνες. [Σημειωτέον,] ὅτι [7] ὑαπλῆξ οὐχ ὁ τόπος μόνον λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεὺς ὀχεὺς, ὃν νεῶν [8] μάγγανον φασιν.

Ὑφηναμένη, Ἀττικῶς· ὑφάνασα, Ἕλληνες.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

ΦΑθὶ, ἀντὶ εἰπὲ, Ἀττικῶς· εἰπὲ, Ἑλληνικῶς.

Φάκελον, Ἀττικῶς. [9] Φορτίον, [ἢ] σὺν καὶ μάτης [ἀπασμὸς,] Ἑλληνικῶς. Φακελῶ,

1 Ita ex *Etymol. Magn.* p. 774. v. 33. Vide etiam supra in voce Ἰσρεία. In *MS.* Ὑγίεια, Ἀπ. ὕγεια, Ἑλλ. 2 In *MS.* ὑδρᾶν. 3 Ita ex conjectura. In *MS.* Ὑδροῤῥόη, Ἀπ. ὑδροχὰ, Ἑλλ. Forsan Ὑδροῤῥόη, Ἀπ. ὑδροῤῥοα, Ἑλλ. 4 In *MS.* Ὑιδᾶς. 5 Imo & Synesius, ut dicit *Thomas Magister*. 6 In *MS.* omnia perturbata erant & corrupta, hoc modo: Ὑπόγιον, δεῖ τεθῆναι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ὅτι ὑαπλῆξ σὺν ὁ τόπος μόνον λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεὺς ὀχεὺς ὃν νεῶν λάγγανον φασιν, σὺν ἐπὶ τοῦ παραλελυθότος. σημαίνει δὲ ἐμφατικ. πρόσφατον. 7 Vide *notam* præcedentem. 8 In *Cod. MS.* λάγγανον. 9 Ita, vel φορτίον, [καὶ σὺν καὶ] ἐγκαύματος [ἀπασμὸς,] Ἑλληνικῶς. nam apud *Ammonium* reperio φάκελον, ὁ μὴ φλεγμονὴς ἀπασμός. Fuit cum ex *Hesychio* & *Suida* legendum censuerimus Φάκελον, Ἀττικῶς· φορτίον ἰσάλωτον, Ἑλληνικῶς.

1 Vide

Φακλὶ, ἑνικῶς ⸀ θηλυκῶς, ⸀Ἕλληνες· [1] Φακὸς, πληθυντικῶς, ⸀Ἀτ̣τικῶς.

Φάρμακα, τὰ χρώματα τ̃ ζωγράφων, ⸀Ἀτ̣τικῶς.

Φάτνη, ⸀Ἀτ̣τικῶς· [2] πάθνη, ⸀Ἑλλ̣ηνικῶς.

Φαυλίας ἐλαίας, τὰς ἐκ κοτίνου μὴ ἀπεφυτευμένας ἐλαίας.

Φαυλίζειν, ⸀Ἀτ̣τικῶς· καταπτελίζειν, ⸀Ἑλληνικῶς.

Φαῦλον καὶ φλαῦρον, [⸀Ἀτ̣τικῶς·] [3] ⸀Ἀριστοφάνης ἀμφότερα κατὰ τ̃ αὐτ̃ σημαίνομένου· τὸ δὲ [4] Φαῦλον σημαίνει [τὸ κακὸν καὶ τὸ εὐτελὲς, φλαῦρον δὲ μόνον] τὸ κακόν.

Φειδωλ[illegible] ⸀Ἀτ̣τικῶς· [5] σκνιπὸν, ⸀Ἕλληνες, καὶ κνιπόν.

Φενακίζειν, ⸀Ἀτ̣τικῶς· ἐξαπατᾶν, ⸀Ἑλληνικῶς.

Φερέφαττα, ⸀Ἀτ̣τικῶς· Περσεφόνη, ⸀Ἕλληνες.

[6] Φεψάλυς, τὰς αἰνιθήρας, ⸀Ἀτ̣τικῶς.

Φθεῖρες, ⸀Ἀτ̣τικῶς, ἀρσενικῶς· θηλυκῶς, ⸀Ἑλληνικῶς.

Φθείρω, ⸀Ἀτ̣τικῶς· [μὴ φθοράς] ἀπαλλάττω, ⸀Ἕλληνες.

Φθὴν, τὴν φθῖσιν, ⸀Ἀτ̣τικῶς.

Φθοῖς, ⸀Ἀτ̣τικῶς, μονοσυλλάβως· ἔστι δὲ πέμμα πλατὺ [7] ἔχον ὄμφαλον· πόπανον, ⸀Ἕλληνες.

Φθορέα καὶ ἐφθαρμένην εἶδεις τ̃ παλαιῶν εἶπεν, ἀλλὰ τὸν βιασάμενον καὶ βεβιασμένην· φθορεὺς δὲ καὶ ἐφθαρμένη, ⸀Ἑλληνικῶς.

Φθῶσιν, ⸀Ἀτ̣τικῶς· φθίσωσιν, ⸀Ἕλλ̣ηνες.

Φιάλη, ⸀Ἀτ̣τικῶς, ⸀Ἀφὶ τ̃ α· [8] ⸀Ἀφὶ τ̃ β, ⸀Ἕλλ̣ηνες.

Φιδάκνη, ⸀Ἀτ̣τικῶς, πῆχος [9] μέγας ⸀ εὐζώνους· πιθάκνη, ⸀Ἕλλ̣ηνες.

Φιλεῖ,

1 Vide *Grævium* in *Luciani Solœcistam*, p. 107. 2 Κατὰ χρᾶσιν ⸀ συναλοιφὴν, ut dicit *Eustathius* ad *Homerum*, p. 1259. *Edit. Rom.* 3 Vide *Indicem* ad *Aristophanis* Editionem *Kusterianam*. 4 Vide *Erotianum*, *Suidam*, *Thomam Magistrum*, *Moschopulum*, *Alios*que. 5 In *MS.* σκνιφοί. 6 Lege apud *Hesychium* φίψαλος pro φίψιλος. 7 In *MS.* ἴσχον. 8 Sic erit φίελη. Quid si Φιάλη, ⸀Ἀτ̣τικῶς, ⸀Ἀφὶ τ̃ η· ⸀Ἀφὶ τ̃ α, ⸀Ἕλλ̣ηνες; Vide in v. Θοίνη & Πίνη. In *Etymol. Magn.* Φιάλη καὶ μετὰ θήτα ⸀ π εἰς φ. unde forsan, Φιάλη, ⸀Ἀτ̣τ. διὰ τ̃ φ· [πιάλη,] ⸀Ἀφὶ τ̃ π, ⸀Ἑλ. 9 In *MS.* μίγα.

1 In

Φιλεῖ· ὅπερ Φιλεῖ γίνεσθαι, Ἀττικῶς.
Φιλόγελως, Ἀττικῶς· [1] Φιλογέλωτες, Ἑλληνικῶς.
Φιλογύνης, Ἀττικῶς· Φιλογύναιος, Ἑλληνικῶς.
Φλᾶν, ἀντὶ θλᾶν, Ἀττικῶς· θλᾶν, Ἑλλ. ἢ πρόσταν θλίβειν.
Φλήναφος, Ἀττικῶς· μωρολογία, Ἑλλ.
[2] Φλυαρεῖς ἔχων, [Ἀττικῶς·] [3] ἐν τῇ προθήκῃ δ' ἔχων.
Φοινικὶς, ἔνδυμα Λακωνικὸν, ὁπότε εἰς πόλεμον ἴοιεν,
[4] ἀφ' ὁμόχρουν εἶναι τῷ αἵματι, Ἀριστοτέλης ἐν τῇ
[5] Πολιτείᾳ λέγει.
Φοιτᾷ, Ἀττικῶς· φοιτῶσι, Ἕλλ.
Φοιτητὴν, τὸν μαθητὴν, Ἀττικῶς, ἢ τὸν φοιτῶντα.
Φονέα, Ἀττικῶς. ἀνδροφόνον, Ἕλλ.
Φροίμιον, Ἀττικῶς· προοίμιον, Ἑλληνικῶς.
Φρῦδος, Ἀττικῶς· ἄφαντος, ἀφανὴς, Ἑλλ.
[6] Φυζῇ, [7] πρεσπωμύως, τὸ Φύραμα τῶν ἀλφίτων, ὅταν
μὴ γένηται μάζα· Φύραμα δέ, Ἑλλ.
Φύσιγγας, τὰς ἐν ταῖς [8] κνήμαις ἐγκαύμασι, Ἀττικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

ΧΑίρειν, ἐν ἀπιστολῇ πρῶτος λέγεται γράψαι Κλέων Ἀθηναίοις, μὴ τὸ λακεῖν [9] τὴν Πύλον, ἔνθεν δὲ τὸν Κωμικὸν ἀπισκώπτοντες εἶπεν· [10] Πρῶτος δὲ [11] ἡμῖν ὁ Κλέων

1 Forsan Φιλογέλωτος. 2 Ita ex *Platone* in *Gorgia* p. 490. *Edit. Paris.* Primo intuitu legebam Φλυαρεῖς ἦχον, quod Φλυαρεὺς ἴχον, nobis dederit *MS.* 3 Ita, vel τῇ πρ. legendum conjicio. In *MS.* ἢ προθήκην τὸν ἴχον. 4 In *MS.* ἴοι, ἀφ' τὸ ὁμοχροῦν. 5 Sc. Λακεδαιμονίων. 6 In *MS.* φυσῇ. 7 Ὀξυτόνως Ν, ὡς φησὶ Ἡρωδιανὸς. *Schol.* ad *Aristophanis* Vesp. v. 608. 8 Ita ex *Hesychio*. In *MS.* μηνίμαις ἐκκαύμασιν. 9 In *MS.* τὴ πύλον. 10 Vide *Aristoph.* in *Nub.* v. 609. 11 Ita lego ex loco *Aristoph.* In *MS.* ἡμῶν, ὁ Κλέων, χαίρειν ἀπιστόλας &c. Cum *MS.* lectione consentit

ὁ Κλεὼν χαίρειν ΦΟΣΤΕΠΤΙ, πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν.

[1] Χαιρήσεις Ἀττικῶς· χαιρήσῃ, Ἑλληνικῶς.

[2] Χαλκαστρᾶται, λίμνη πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ, ἐν ᾗ τὸ Χαλκαστρᾶον νίτρον, ὃ μέμνηται Πλάτων.

Χαλκοῦς, ἡ χαλκῆ, ἀδιαίρετον, Ἀττικῶς· χάλκεος, χάλκεα, Ἕλληνες.

Χαμαιτύπη, Ἀττικῶς· πόρνη, Ἕλληνες, ἢ ἑταίρα.

[3] Χαμεύνιον, Ἀττικῶς· ψίαθος, Ἕλληνες.

Χανδὸν [4] πίειν, Ἀττικῶς· κεχηνότας καὶ ἀθρόους, Ἕλληνες.

Χάραξ, ἡ μὲν πρὸς ταῖς ἀμπέλοις, Ἕλληνες, ἑλληνικῶς· ὃ δὲ ἐν τοῖς γραμματείοις, ἀττικῶς.

Χάριν σοὶ ἔχω, ἀντὶ οἶδά σοι, Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ.

Χαίρειν, Ἀττικῶς· χαίρετε, Ἕλληνες.

Χέρνιβον, τὸ ὕδωρ ᾧ νιπτόμεθα, καὶ χέρνιβα, Ἀττικῶς· χέρνιβον δὲ, τὸ ἀγγεῖον, Ἕλληνες.

Χερσιμαχίας, Πλάτων Νόμων α'.

Χέρσον, ἀθετέρως, Ἀττικῶς· ἑλληνικῶς, Ἑλληνιστῶς.

[5] Χηνοβοσία, Ἀττικῶς· χηνοβοσκία, Ἑλληνικῶς.

Χθὲς καὶ χθιζὸν, Ἀττικῶς· ἐχθὲς δὲ ἐχθεσινὸν, Ἑλληνιστί.

Χιτωνίσκος, χιτὼν, Ἀττικῶς· [6] ὑποδύτης καὶ ἐπενδύτης, Ἑλληνικῶς.

Χλαῖνα, Ἀττικῶς· ἱμάτιον χειμερινὸν, Ἑλληνικῶς.

[7] Χλοὴ, Ἀττικῶς· γέλως, Ἕλληνες.

Χλιδὴ, Ἀττικῶς· τρυφὴ, Ἕλληνες.

Χλωρὸν τυρὸν, Ἀττικῶς· ἁπαλὸν ἢ, Ἕλληνες.

Χόα, τὸ μέτρον, Ἀττικῶς· χοῦν, Ἕλληνες.

Χοιρινεῖα τὰ,

sentit Cl. *Menagius* ad *Diog. Laërt.* l. 3. §. 61. nisi quod pro ΦΟΣΤΕΠΤΙ legi jubeat. ΦΟΣΤΕΠΤΙΣ. 1 Ita etiam *Thomas Magist.* ex *Aristoph.* in *Plut.* v. 64. Legendum suspicabar, Χαιρήσῃς Ἀττ. χαιρήσῃς, Ἑλληνικῶς. Vide v. Θησεῖα. 2 In *MS.* Χαλκαστρῶται, et mox Χαλκαστρῶον. Vide Notas ad *Hesychium*, p. 964. 3 *Al.* Χαμαιεύνιον. Vide *Hesych.* v. ψίαθος. 4 In *MS.* πιεῖν. 5 In *MS.* χηνοκοσία. 6 In *MS.* ὑποδύτια, et mox ἐπενδύτια. 7 In *MS.* χλαῖνα.

Χοαινεῦσιν, Ἀττικῶς· χωνεῦσιν, Ἕλληνες.
Χοάνην, Ἀττικῶς· [1] χώνην, Ἕλληνες.
Χολάδας οἱ πρῶτοι Ἀττικοί· χόλικας οἱ μέσοι, ἡλυκῶς, [ὡς] χόλικας ἐφθάς· τὰς χόλικας, ἀρσενικῶς, Ἕλληνες.
Χολιὼ, ἀντὶ μανίαν, Ἀττικῶς.
Χὴν, Ἀττικῶς· [2] χωνύειν, Ἑλλωνικῶς.
[3] Χρεῖος, Ἀττικῶς· ἐνδεὴς, Ἕλληνες.
Χρέων, Ἀττικῶς· χρῆναι, χρείη, χρήσθων, πάντα, Ἀττικῶς.
Χρέως, Ἀττικῶς, διὰ τοῦ ω μεγάλου· διὰ τοῦ ο μικροῦ, Ἕλληνες.
Χρήματα δὲ τὰ πράγματα καὶ τὰ ἀργύρια λέγουσιν Ἕλληνες· μόνως δὲ τὰ χρήματα, πράγματα, Ἀττικῶς.
Χρήσης, ποτὲ μὲν ὁ δεδανεισμένῳ, ποτὲ δὲ ὁ δεδανεικώς.
[4] Χρῆται, Ἀττικῶς· χρῶνται, Ἕλληνες.
Χρυσίδα, τὴν χρυσῆν φιάλην, Ἀττικῶς.
Χρυσοῦς, χρυσῆ, [καὶ χρυσοῦν,] Ἀττικῶς· χρύσεος, [χρύσεα,] Ἕλληνες, καὶ χρύσεον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Ψαθάλλειν, Ἀττικῶς· ψηλαφᾶν, Ἑλληνικῶς.
Ψάλλια, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, Ἕλληνες.
Ψάμμος, Ἀττικῶς· ἄμμος, Ἑλληνικῶς.
Ψεδνὸς, Ἀττικῶς· ἀραιόθριξ, Ἑλλωνικῶς.
[6] Ψαχὰς, Ἀττικῶς· ψεχὰς, Ἑλλωνικῶς.

Ψελ-

1 In *MS.* Χῶνον. 2 In *MS.* χωνύειν· 3 *Hesychio* χρεῖαι, ἔνδειαι. 3 Vide *Grævium* ad *Luciani Solœcistam*, pag. 95. 4 In *MS.* ψηλαφῶν. 5 In *MS.* ψάλλιον. 6 Ita locum supplevi ex conjectura. In ψ... ως, Ἀττικῶς.

r In

Ψελλίζεσθαι, Ἀττικῶς· ψελλίζειν, Ἑλληνικῶς.
Ψίαθος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· Διὰ δὲ ε [ψιλὲ,] Ἕλληνες.
Ψίλαξ, Ἀριστοφάνης· ψιλὸς ὁ λεῖος, Ἕλληνες.
Ψιμμύθιον, Διὰ δὲ υ, καὶ μακρῶς, Ἀττικῶς· [ψιμμίθιον, Ἑλληνικῶς.]
Ψύλλα, ψηλυκῶς, Ἀττικῶς· [ψύλλος,] δριμυκῶς, Ἕλληνες.
Ψυκτῆρας, Πλάτων ἐν Συμποσίῳ. ἔστι δὲ ὁ ψυκτὴρ σκεῦος, ἐν ᾧ Διαζώζουσι τὸ ποτήριον, μεστὸν ὕδατος ψυχροῦ, ἢ ὃ λέγομεν ἡμεῖς ποτόχυμα.
Ψυχῆναι, [Ἀττικῶς·] ἀντὶ δὲ ψυγῆναι, Ἑλληνικῶς.
Ψῶραν, Ἀττικῶς· ψωρίαν, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

3 Ὠδὶ, κοινὸν Ἰώνων [καὶ] Ἀττικῶν· ὅτως, Ἕλληνες.
Ὠδηκὼς, Ἀττικῶς· οἰδηκὼς, Ἑλληνικῶς.
[Ὠμυσαν, Ἀττικῶς·] ὤμυνον, Ἕλλυνες.
Ὤνιος, Ἀττικῶς· πράσιμος, Ἑλληνικῶς.
Ὤνησο, Ἀττικῶς· ὠφέλησο, Ἑλληνικῶς.
Ὥρα ἔτους, Ἀττικῶς· καιρὸς ἔτους, Ἑλληνικῶς.
4 Ὥρα γάμων, Ἀττικῶς. ἐν ἀκμῇ γάμου, Ἕλλυνες.
Ὦ τᾶν, Ἀττικῶς· ὦ σὺ, Ἑλλυνικῶς.
Ὡσαύτως, ἀντὶ δὲ ὡσαπλησίως καὶ κατὰ [ταυτὰ, κατὰ] Πλάτωνα 5 Ἱππίᾳ β.
Ὡς ἔοικεν, Ἀττικῶς· ὡς φαίνεται, Ἕλληνες.
Ὡς οἷόν τε, Ἀττικῶς· ὡς δυνατὸν, Ἕλλυνες.
Ὡτισμὸς, ὠθισμὸς, Ἀττικῶς· ὠσμὸς, Ἑλληνικῶς.

Ὠφελε

1 *Thomæ Magistro* ψύκαξ. Ἰώνων, Ἀττικῶν· ὅτωσι, Ἕλλυνες. mendose, ut puto. 2 In *MS.* Ὡραῖα γάμων. 5 Sc. ψιλῶς. 3 In *MS.* Ὠδὶ, κοινῶν, Ἱππίᾳ Ἐλάττονι, p. 374. *Ed. Paris.*

Ὤφειλε δίκῃ λέγεσιν, ἀντὶ ἠτιμήθη δίκην· καὶ ἠτιμωθεὶς, τὸ ἐκ τῆς καταδίκης ἀτίμιον ὀφείλων.

[1] Ὄχρος, ἀρσενικῶς, καὶ βαρύτονον, Ἀττικῶς· [ὠχελάσις, Ἑλληνικῶς.]

[2] Ὠχελᾶν, Ἀττικῶς·] λειποψυχεῖν, Ἕλληνες.

1 Vide *Eustathium* ad *Homerum*, p. 377. v. 42. *Edit. Rom.*

2 Ita ex conjectura. In *MS.* illa, λειποψυχῶν, Ἑλλῶνες, connexa erant τοῖς, Ὄχρος, ἀρσενικῶς, καὶ βαρύτονον, Ἀττικῶς. hoc modo: Ὄχρος, ἀρσενικῶς, καὶ βαρύτονον, Ἀττικῶς· λειποψυχεῖν, Ἕλληνες.

ΠΙΝΑΞ

ΠΙΝΑΞ

ΛΕΞΕΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ.

Α.

Ἄγαμαι Ὑπέρβολον p. 1
ἄγε δὴ 15
ἀγέτωσαν 2
ἀγήρατοι 2
ἀγκῶνα 33
ἄγναπτον 3
ἀγριέλαιος 27
ἀγυιέα, βραχέως 2
ἀγχώμαλον 5
ἀγωνοθέτης 2
ἀδόλιχος 2
ἀεννάων 2
ἀὴρ βαθὺς 2
ἀθάνατοι 2
ἄθρες 2
ἀθρόως πίειν 47
ἄθυρμα 2
αἰδέτωσαν 2
αἰετὸς 2
αἰχμωτηρὸς 3
αἰμωδία 20
αἰτῆαι 3
ἄκαινθαι 9
ἀκμάζειν 19
ἀκμῇ γάμε 35
ἀκμιὼ, ἔτι 3
ἀκρατώτερον 3
ἀκρόαμα 3
ἀλήθεις 3
ἀλίτεα, βραχέως 5
ἀλλάντιον 3
ἀλλαχόθεν 3
ἀλυκὸν 4
ἀμείνονα 4
ἀμέλγειν 10
ἀμεσεμνᾶν 9
ἄμμος 48
ἀμπελόφρασον 12
ἀμύγδαλα 4
ἄμυνα 5
ἀμφορέα, βραχέως 5
ἀμωσγέπως 4
ἀναβῆναι ὅπῃ τὴν γυναῖκα 5
ἀναβιώσασθαι 5
ἀνασυνδράδες 40
ἀνάθεμα 5
ἀναιρεῖς 7
ἀναλαλυπήσεια 33
ἀνακοινώσασθαι 5
ἀναμεείσασθαι 5
ἀναπαυόμῳ 16
ἀναφωνῆσαι 6
ἀνδροφόνον 46
ἀνέλκειν 6
ἀνέξεται 6
ἀνέρπειν 6
ἀνέστη πρὸ ὁ δῆμος 6
ἀνέχετο 20
ἀνηλωμένον 6
ἀνὴρ 38
ἄνθησις 6
ἀνθρώπιον 6
ἀνίσασο 6
ἀνοικτία 6
ἀνόητον 20
ἀνοιγέτω 6
ἀνόργητος 6
ἀνοχὴ 6
ἀντίγραφα 6
ἀνυπόδητος 6
ἀξίνη 41
ἄξω 6
ἀπαγέτω 6
ἀπαλλάγηθί μοι 8
ἀπαλλαγήσονται 7
ἀπαλλάπτω 45
ἀπαλὸν τύεον 47
ἀπάτη, ἡ τέρψις 7
ἀπέδρων 7
ἀπιδώκαμεν 7
ἀπεῖπον 7
ἀπηλοδεὶς 7
ἀπέκτανεν 7
ἀπιλεύσονται 7
ἀπηγορεύμεθα ἡμέραι 8

ἀπηλάδησαν 7
ἀπήρτησαν 7
ἀπήτεια 3
ἄπλετον 7
ἁπλῆν ἱμάτιον 7
ἁπλῶς 9
ἀπόδημος 16
ἀπόδυσαι 7
ἀποκαθαίρεσθαι 7
ἀπόκλινεσν 7
ἀποκτεῖναι 7
ἀπόλλυσιν 7
ἀπολλύων 7
ἀπόλλωνα 7
ἀποξηρανθῆναι 8
ἀποπειρασθέντες 36
ἀποπλανᾶν 7
ἀποτρέχειν 41
ἀραιόθριξ 48
ἀρετειᾶν 8
ἁρπάγμα 20
ἄρσενα 8
ἄρτι, νυῦ 8
ἀρτῦσαι 20
ἀρύεσθαι 8
ἁρχαιρέσια 8
ἀσθόλη 8
ἀσφαλῶς 6
ἄσω 9
αὔξησις 9
αὐθέντης 9
ἀπυλὴς 2
αὐταῖς 42
αὐτὰς 42
αὐτόχθονες 48
αὐτῶν 42
ἀφαυὴς 46
ἄφαυτος 46
ἀφ' ἑαυτῶν ποιεῖ-
τειν 9
ἄφωνος 9
ἀχθεδόσεται 9
ἄχεις 9
ἀώριον 9

B.

Βαθμὸς 10
βαλείημεν &c. 10
βάπτεσθαι 30
βασίλισσα 20
βάτος 10
βάτος ἡ 10
βαφῆς 14
βδεῖν 10
βέλος 33
βελτίονες 10
βόσκειν 10
βιβλίον 43
βλάξη 14
βλαφθέντες 11
βοᾷν 11
βοήσει 11
βόθυνος 11
βολβίτεις 11
βόστρυς, βραχὺ 11
βραδύτης 11
βραγχιᾶν 11
βραδύον 11
βρύχειν 11
βῶλος ὁ 11

Γ.

Γαλιὰ 11
γαμβρὸς 26
γαργαλισμὸς 11
γελοιάζοντα 14
γελοῖον 11
γέλως 47
γέλωτα 12
γένεσις 12
γηρᾶσαι 12
γίνεται 12
γνοίημεν 12
γνώσεται 16
γνώσεσθαι 12
γραῦα 13
γράσις 27
γράψας 13
γρόνθος 39
γυμναθήσεται 13

Δ.

Δάκρυσιν 13
δεδιακόνηκα 13
δεδήσεται 13
δεικνύσι 13
δείλης 13
δεκαέτης 13
δένδρεσι 13
δεσμεύσει 14
δεσμοὶ 13
δεσμῶ 14
δηλονότι 14
Δημοδόκη 14
διαβιβάσω 14
διαγραμματίζειν 37
διαπαίζειν 18
διατείνειν 41
διατείζειν ἐν ἀγορᾷ 1
διατάξεσθαι 38

διαφθεί-

ἀναφθείρων παῖδα 36
ἀνέφθαρκαν 14
ἀνενκεῖ λόγῳ 14
Διοσκυρεῖον 5
Διόσκυρι 5
ἀοίκειν 14
ἀοκιμαστὴ 8
ἀρέπανον 15
ἀυσεντέριον 15
ἄυσεις 15
ἀυδανατεῖν 42
ἀυσφορῶν 38
ἀυτωπεῖσθαι, αἰσθεῖσθαι 15
ἄφημεν &c. 14

E.

Ἐβυλόμην 20
ἐγγυητὴς 15
ἔγκλημα ἀποδιδόναι 28
ἐγχώριος 20
ἐδυνάμην 20
ἔζων 15
εἴθε γὰρ 15
εἰκῶον 20
εἴκασα 20
εἴκοιμεν 15
εἰλέιθυ 23
εἶπὲ 44
εἰσαγήοχεν 16
εἰς τετίτην ἡμέραν 16
ἐκάθαρα 18
ἐκληρονόμησε τὴν ὐσίαν 16
ἐκμάξασθαι 33
ἐκρέμνα 16
ἐκφοβῶν 13
ἐλάσω 16
ἐλήφθη 20
ἐλκύσω 16
ἐλλύχνιον 22
ἐν ἀκμῇ γάμε 49
ἔμελλον 20
ἐμπλέκτριαν 27
ἐμπολὴ, τὸ ἐκ τῶν φορτίων συνειλεγμένον 16
ἐνδεὴς 48
ἐνέχυρον 40
ἐντείλασθαι 17
ἐνώδια 17
ἐξ Ἀθηνῶν 2
ἔξακμος 11
ἐξαπατᾶν 45
ἐξάπλειν 19
ἐξείργειν 17
ἐξενίσθησαν 17
ἐξυθρίζειν 37
ἐξυπνῆσαι 9
ἔξω 22
ἐοίκασιν 16
ἐοικὼς 15
ἐπαύξαμεν 17
ἐπεξενίσθησαν 17
ἐπινδύτης 47
ἐπ' εὐθείας 18
ἐπάλτιν 43
ἐπιδεῖναι φορτίον 5
ἐπικαόμενον 17
ἐπικρυπτόμενος 17
ἐπιμελῆ 17
ἐπισκιαζόμενος 17
ἐπὶσασον 17, 20
ἐπισήξας 17
ἐπιτετυφωμένον 17
ἐπιτροπεῦσαι τῆ πεδὸς 17
ἐρεγμὸς 18
ἐξέυπνα 18
ἔρατον 31
εὕηθες, τὸ ἀνόητον 18
εὐχαρεῖν 18
εὐνοῦχος 41
εὐξάμην 20
εὖπνευ 6
εὐωνότερον 6
ἐφίκαιον 18
ἐφθαρμένη 10, 45
ἐφιάλτιν 43
ἔχειν 24
ἐχθὲς καὶ ἐχθεσινὸν 47
ἐχθρότατος 19
ἔψημα 40
ἕως 43

Z.

Ζευγνύωσι 19
ζεύγνυω 29
ζηλοτυπῶ 19
ζωμὸς 4

H.

Ἡδει, ἤδεις 19
ἡμεῖς 32
ἥμιλυ 20
ἡμῶν 32

ἡμιονικὸν ζεῦγος 34
ἤνυσα 20
ἤρεσέ μοι 20
ἦρωϊ 20
ἧς 20
ἧσον 21
ἠπίδη δίκλιν 49
ἦχος 21

Θ.

Θάλης 21
Θάλητος 21
θάρσος 21
θαύμασον 21
θεαταὶ 21
θεμέλιος 21
θεείζειν 4
θερμαινόμφος 21
θημιών 22
θηράσει 21
θιασῖται 21
θλᾶν 46
θοίνα 22
θῦμα 22
θύρα δικασηείε 15

I.

Ἰάλεμος, ἔκλυτος 22
ἰδρῶτα 22
ἴερεια 22
ἵμας 23
ἱμάτιον χειμερινὸν 47
ἵππεα, α βραχέως 23
ἰσολογία 23
ἰστὸς 24
ἰσάνειν 24
ἰχμά, τὰ νῶτα 24

Κ.

Κέγχρος 36
καθαίρετα 33
καθημέραν 34
καθημέρινον 5
καθίζει 24
κάθε 24
καθῶς 24
καιρὸς ἔτος 49
καλία 24
κάλκαβος 24
καλῶ, ὅθεν τὸ ἐντεῖνω τοὺς μόνους 24
καπνία 33
κάρυα 4
καστιτέριον 25
κατάβασις 38
καταβέβρωκεν 25
καταγηράσαι 12
καταδακτυλίσαι 40
καταλοιμίζειν 10
καταλελειχθεὶς 25
καταλύειν 25
κατάλυμα 25
καταντὶς 25
καταντλεῖν 3
καταπλὰς 25
καταπύγων 29
κατέταξε τῷ κεραλλῷ 25
κατεκαύθη 25
κατ' ἔτος 5
κατευτελίζειν 45
κατὰ χειρῶν 25
κατάχυσις 39
κατέχειν τῷ ἀμίδα 25
κατόπιθεν 25
κατόρυκται 25
κέδρος ἡ 26
κέρας πλοίου 26
κερασία 26
κερατίζειν 27
κεχηνότων πεῖν 47
κιγκλίζειν 25
κιρνᾶς 26
κλαδεῦσαι 27
κλαίειν 27
κλεῖδα 27
κληδονίζεσθαι 33
κναφεῖς 37
κνήθειν 27
κνήσαδξ 2
κνησμὸς 2
κνησικῶς ἔχειν 27
κόλακες 35
κολακεύειν 44
κόλαξ 12
κολλυβιστὴς 8
κολυμβάθρες ἐλαῖαι 4
κολυμβᾶν 31
κονίσας 3
κοσκοπλάστης 27
κόφινος 8
κράββατος 41, 9
κρουγὴ 26
κριμάθρα 27
κριθαὶ περρυγμέναι 26

κείσις περὶ δίκης 14
κρόμμυα 12
κροτεῖ 27
κυβευτήριον 41
κυκεῶνα 27
κυλίσας 3
κύρτος 38
κωμῳδοδιδάσκαλοι 27

Λ.

Λάλαγα 24
λάγνος ὁ 28
λαγάνεια 28
λαλιάν 33
λαμβανέτω 28
λάμπας 29
λάχανα λεπτὰ 42
λεπτοψυχεῖν 50
λειτουργεῖν 29
λεπίδες 29
λέπος 28
λεπτὸν ὕφασμα 4
λευκόχρως 28
λημῶσα 12
λιθολογία 3
λογίσεσθαι 29
λογίους, τοὺς ἀριθμητικούς 29
λέγεται 29
λόχος 28

Μ.

Μάγγανον 44
μάζα 29
μαθητεύω 46
μαθήτρια 29
μαιεύεσθαι 19
μάλιστα 34
μάλιν 30
μάμμην, τὴν μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα 30
μανήσεται 30
μανία 48
μαντείων 30
μαρσίππιον 20
μάχαιραι 30
μεθύσης ὁ ἀνὴρ 30
Μεσσία 30
μείρακας, τοὺς ἄρρενας 30
μελάγχρους 30
μίλλον ἔτος 31
μίσαυλος 30
μεσότης 30
μεταβολὴ 30
μεταλλεῖς τῶν λίθων 26
μετανοῆσαι 12
μέτοχος 24
μετρητήριον 5
μέχρις 43
μὴ ἄρα 31
μηλωτὴ 32
μήρυγμα 25
μικρὸν 3, 41
μίμησις 19
μισογύναιος 31
μολόχη 29
μόλυβδος 31
μονόφθαλμος 18
μύλος 31
μύλης 12
μυδοῦν 31
μυρσίνη 31
μυρεψολογία 46

N.

Ναὸς 31
ναῦς 31
ναυσιᾷν 31
νήσης 31
νήστον 29
νομίζω 32
νυθεσία 31
νῶτος 32
νυκτοφόρος ἡμίονος 9

Ξ.

Ξενοδοχῶ 32
ξυρὸν, βραχέως 32

Ο.

Ογκᾶσθαι 11
οἶδας 33
οἴδασι 23
οἰδηκὰς 49
Οἰδίποδα 32
Οἰδιπόδην 32
οἰνόμελι 30
οἰκονόμον 42
οἰκοτριβὴς 32
οἶνος τετραμμένος 43
ὀλλύουσι 33
ὀμνύειν 33
ὀμνύουσι 33
ὀμόσω, ὀμόσεις &c. 33
ὁπόποτε 4
ὅπιθεν 25

ὁρθρίζει

ὀρθρίζει 34
ὄρθυπύλιον 34
ὁρμιαὶ τῆς 3
ὀρχήστρα 34
ὀστέον 34
ὄστρακινον 26
ὄστρια 34
ὀσφρησόμυος 34
οὐκ ἔστραπται 34
ὕτως 49
ὄχλησις 34
ὀψίας 39

Π.

πάθνη 45
παιδάριον, μόνον τὸ ἄρρεν 35
παιδίσκιον, τὴν δάλιον μόνιον 35
παῖξαι 35
παίσειν 43
πανοικὶ 35
πανυρλία 27
πάππυρος, βραχέως 35
παραλίνεται 46
παραθήκιον 35
διαπανοίξας τὴν θύραν 35
διάνυμφον 31
διασφραγίζεσθαι 35
παρὰ πυθ γυναῖκα λαμβάνομεν 26
παραχρῆμα 9
παρέξομεν 35
παρθίδα, τὸ σκεῦος 35
παρώνυκιαν 36
παῦσομαι 36
παιράζων παῖδα 36
Πειραιέως 36
πελιδνὸς 36
πενθερὸς 26
πέπειρος 15
πεποίθησιν 36
πεπραχὼς 36
περγὸς ζωμὸς 25
Περσεφόνη 45
περισκελὶς 36
περίσυλον 36
περισόμιον 23
περισσέφαλος 23
περίσσωμα 44
περιτραχήλια 36
περιτραχήλιον 34
πῆχυ 33
πηχῶν 37
πῖ 37
πθάκνη 45
πίνειν οἶνον 17
πῖμαι 37
πλάνη 37
πλέονες ἢ μύεσι 37
πλήρεις 37
πλήρης 37
πλήρης οἴνου 37
πλινθίον 37
πνεύμων 37
πνίγειν 2
ποιῶν 37
πολιτεύεσθαι 9
πολίτευτὴς 37
πόπανον 45
πόρνη 47
πορφυρᾶν 4
πῦ 37
πρᾶξει 38
πρᾶξω 38
πραθήσομαι, πραθήσῃ &c. 36
πράσιμος 49
πρατήριον 39
πραύλιον 9
πρεβαίνειν 6
πρόβατον 32
προϊστέφατο 39
προέπτειψεν 39
προθήρμος 38
προοίμιον 46
προσαναβλίδην 46
πρὸς Διονύσιον 16
προσεῦξαι τῷ θεῷ 38
προσαγὴ 38
πρύτιμον 17
προσφάγιον 34
προσωπεῖα 38
πρύπλον 39
προφανὲς 39
πρόχειρος 28
προῒας 39
πυκνὰ 21
πυκνῶς 21
πυτία 33

Ρ.

ῥέγχει 39
ῥηγνύουσιν 39
ῥήσσουσιν 39
ῥιγῶν 39
ῥιγῶσ 39
ῥίνα 46
ῥοὰ 40

ξύπαεγον ἔειον 33
ξωποπώλης 11
ξῶπος 11

Σ.

Σάκχος 40
σαρῶν 40
σεῦτλον 43
σήμερον 43
σῖτες 40
σῆψις ὀστέων 42
σίγα 18
σίελον 40
σίνηπι 31
σιτεύειν 37
σιτηρὸς 40
σκαείζειν 9
σκαφεῖον 41
σκινδαλμὸς 42
σκιποὶ 45
σκοπὰ 41
σκυτὶα 41
σκώπτειν 43
σμῆγμα 40
σμήχειν 40
σμηχόμενος 41
σνδάριον 42
σονίλεδος 36
σπονδαμὴ 14
σφενδῆται 45
στάμνος 5
στασιὴν 41
στατεῦσαι 41
στάφις 9
στέμφυλα βοστρύων 41
στερὰ 41
στηθοδέσμη 42
στίμμι 41
στραβὸς 23
στριφνὸν 41
στροβεῖδες 23
στρωματεὺς 41
σύραγα, ἀρσενικῶς 42
συγγένειδες 33
σύμμαχος 32
συμφόρως 32
συόδελος 33
σωιλὼν λέγει 6
σωιτία 42
σωιφαίνεσθαι 42
σωίνεις 32
συσκιὴν 40
σχαλάζειν 9
σῶα 40

Τ.

Ταράττει 22
ταράσσεται 38
τάειχος ὁ 42
τάλχον 42
τεῖχος 42
τελευταία πόσις 1
τελευταιότατον 43
τέρατα, τεράτων 43
τερατεία 43
τετραγμμένοι ἵππων 18
τετραπλᾶ 43
τήρα 27
τημιδῶσται 43
τὸ αὐτὸ 42
τόλμηρος 28
τρέμειν 43
τριβάδες 18
τριπλᾶ 43
ταυλάξαι 43
τραχαστικὸς 22
τρύπημα 33
τυφὴ 47
Τρωάδες 43
τύλη 27
τυρόγαλα 43
τυφὼν 43
τυχὸν 36

Τ.

Ὑγιάνας 39
ὑγίεια 44
ὑγῆ 43
ὑδαρὲς, μᾶλλον τὸ α 44
ὑδρόμελι 30
ὑδροποτεῖν 44
ὑδρολόα 44
ὑδρωπιᾶν 44
ὕδρωψ 44
ὕελος 43
ὑγιὸς, ὑγιὴ 44
ὑοδοσκεῖν 42
ὑπνέριον 6
ὑπηρῶον 14
ὑποδάφριον 20
ὑποδύτης 47
ὕπληξ 10
ὕπληξ ὁ 44
ὑφαίνεσα 44

Φ.

φάγειν κρέας 18

ΠΙΝΑΞ ΛΕΞΕΩΝ ΕΛΛ.

φακὸς 45
φαυὸς 29
φέρε 32
φθάσωσι 45
φθεῖραι 10
φθείρις οἱ 45
φθίσις 45
φθορεῖς 45
φιλογέλωτες 46
φιλογύναιος 46
φοβερῶς 34
φορτία 2
φορτίον 44
φρεάτιον 23
φυλακτικῶς 6
φύραμα 46
φρυντίζων 30

X.

Χαιρήσεις 47
χάλικες 3
χάλκεος &c. 47
χάραξ 47
χάεσιν οἶδά σοι 47
χάεις 4
χάεται 47
χειροδωτὶς 5
χέρνιβον, ἀγγεῖον 47
χέρσον, θηλυκῶς 47
χηνοβοσκία 47
χόλικας, ἀργυρικῶς 48
χαρδαὶ 20
χὴν 47
χρέος 48
χριῶν ἀπεκοπὴ 40
χρήματα, πεζόματα καὶ ἀργύρεια 48
χρύσεος &c. 48
χρᾶται 48
χώνιον 48
χωνεῦσαι 47
χωνεύειν 48

Ψ.

Ψιχὰς 48
ψίλλια 24
ψίλλια 48
ψιλλίζειν 43. 49
ψιαδος 47
ψίνδος 49
ψιμμίθιον 49
ψιλαφᾶν 48
ψιλὰξ 49
ψύλλα, ὁ 49
ψυχῆναι 49
ψωείαν 49

Ω.

Ὤμυνον 49
ὠμοτοκεῖν 4
ὠραΐζειδς 9
ὡς δυνατὸν 49
ὦτμὸς 49
ὦ σὺ 49
ὡς φαίνῃ 49
ὦτον 34
ὠχείασις 50

ΠΙΝΑΞ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Ἀντιφῶν p. 29
Ἀριστοτέλης
— ἐν τῇ [Λακεδαιμονίων] πολιτείᾳ 46
Ἀριστοφάνης 16.23.28.40.45. 46. 49.
— ἐν Βαβυλωνίοις 22
— Βατράχοις 15
— Θεσμοφοριαζούσαις 36
— Λυσιστράτῃ 4
— Ὄρνισιν 8.12.27.28
— Πελαργοῖς 10
— Πλουτοῦντι 34
Δημοσθένης 10. 11. 13. 14. 18. 31.
— ἐν τοῖς κατ' Ἀριστογείτονας 34
— τοῖς κατὰ Μειδίου 23
— Φιλιππικοῖς 8
Ἔμπεδος 42
Εὔκλης 21
Εὔπολις

ΠΙΝΑΞ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Εὔπολις
— ἐν Πόλισιν 28
Ηρόδοτος 29
Θεόπομπος 26
Θουκυδίδης 5. 6. 11. 13. 16. 17. 18. 29. 31. 35. 36. 38.
— ἐν α'. 9
Ἰσαῖος 14
Ξενοφῶν 12. 13. 18. 44
— ἐν τῇ Ἀναβάσει 3
——— Ὑπομνημονεύμασιν 15. 17.
Ὅμηρος 1. 16. 20. 34
Πλάτων 5. 10. 11. 24. 47
— ἐν Θεαιτήτῳ 14
—— Ἱππίᾳ 14
—— Ἱππίᾳ Ἐλάττονι 49
—— Νόμοις 18. 42
—— Νόμων α'. 17. 47
—— Νόμων β'. 19
—— Νόμων δ'. 15
—— Πολιτείᾳ 22
—— Πολιτειῶν γ'. 14. 27
—— Πρωταγόρᾳ 47
—— Συμποσίῳ 49
—— Φαίδωνι 15. 17
Πλάτων ὁ Κωμικὸς 6
Ὑπερείδης 14
Φρύνιχος
— ἐν τῇ Σοφιστικῇ παρασκευῇ 24.

ADDENDA.

Ad *pag.* 2. *vers. ult.* adde, Vide *Indicem* ad *Eustathium* in *Homerum*, voce ἄθυρμα.

Ad p. 7. v. 23. Forsan λακκοπύσιν legendum.

Ad p. 9. v. 10. Vide *Harpocrat.* & *Schol.* ad *Aristoph. Plut.* v. 109.

Ad. p. 11. v. 13. Rectius forsan, [ἀλαζονίαις, Ἑλληνικῶς.]

Ad p. 11. v. *penult.* Vide *Stephanum* de *Dialect. Gr.* p. 192, 193. *Phavorinum*, *Etymol. Magn.* & *Eustathii* indicem ad *Homerum* voce γαλεῖον.

Ad p. 13. v. 8. Vide *Stephanum* de *Dial. Gr.* p. 147.

Ad p. 16. v. 4. Vide *M. Maittaire* de *Gr. Ling. Dialectis*, p. 50.

Ad p. 19. v. 7. Confer ea quæ habet *Maris* in voce δεικνῦσιν & v. μηγύσασι.

Ad p. 19. v. 13. Hinc forsan apud *Thomam Magistrum* Ζάνιν ἀδυτίρως.

Ad p. 20. v. 5. μείλια γε pro ἀλλάγε lego.

Ad p. 30. v. 9. Forsan, Μίθυσιν τ' ἄνδρα, Ἑλληνις· μίθυσιν τὴν γυναῖκα, Ἀττικοί.

Ad p. 33. v. 13. Vide *Lamb. Bosii* Observatt. Critic. p. 15.

Ad p. 39. v. 20. Confer *L. Bosium*, p. 47.

Ad p. 41. v. 18. Σπλεὺ *Apollonio* in *Argonaut.* l. 4. v. 957.

Ad p. 42. v. 14. Vide *L. Bosium* in Observatt. Crit. p. 186.

Ad p. 45. v. *antepenult.* Forsan, Φιάλη, Ἀττικῶς, ἀφὲ τοῦ α· ἀφὲ δὲ ι, Ἑλληνες. sc. ut sit φιάλη. Supra enim habemus, Ὑαλος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· ἐν τῷ ι, Ἑλληνικῶς. & infra ψιαθος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· ἐν τῷ ι, Ἑλληνες.

Errata in MOERIDE.

P. 10. v. 3. lege βαδῦμαι. p. 12. v. 21. l. ἀνοφῶν. p. 10. v. 9. l. ἴσμητε. v. 10. l. δπίδι. p. 29. v. 5. l. Ἀντφῶν. p. 40. v. 13. l. ἴψαμεν. p. 50. v. 3. pone Ὠχρος &c. post Ὠχεμῶν &c.

Errata in sequente Libello.

P. 8. v. 32. pro ſi t poſt r, l. ſi r poſt t. p. 11. v. penult. pro) l. '.

4 NO59

Gregorius Martinus

AD

ADOLPHUM MEKERCHUM,

PRO

VETERI & VERA

GRÆCARUM LITERARUM

PRONUNCIATIONE.

E Bibliotheca Cl. V. JOANNIS SELDENI.

OXONIÆ,

E THEATRO SHELDONIANO,

MDCCXII.

BRITISH MUSEUM

Nobiliſſimo atque Magnificentiſſimo

PRINCIPI,

HENRICO,

COMITI ARUNDELIÆ,

Χαίρειν, εὖ πράττειν, ὑγιαίνειν.

Clariſſime Comes,

EGO *nec laudes tuas prædicare poſſum, quia infinitæ ſunt: nec neceſſe eſt, quia pervagatæ ſunt: nec audeo, quia Tu eas ſolus minime libenter audis. Quid igitur faciam? Aliiſne gratuler de nobilitate, auctoritate, liberalitate tua: an Tibi de aliorum in Te ſtudiis, benevolentia, atque voluntate gaudeam? Incredibile eſt profecto, ut nihil amplius dicam, in omnibus locis fama virtutis tuæ: ut etiam ii, qui Te nunquam viderunt, nihil tamen in quotidianis ſermonibus frequentius aut libentius uſurpare ſoleant, quam illud: "eſſe quendam apud Anglos Hen-"ricum Arundelienſem, ſummo loco natum, ætatis "ſuæ Phœnicem, (ſic enim loquuntur) certe virum "omni genere laudis excellentem: qui, cum cæteros "omnes ſuo ſplendore ac dignitate ſuperet, facile in-"genio, probitate, humanitate vincit ſeipſum: eum "ab omnibus diligi, amari, honorari, coli; ſupra ex-"ſpectationem, ſupra conſuetudinem, ſupra fidem, "ſupra denique mortalitatem ſuam". Hæc ſive multi dicant, quid ad exiſtimationem tuam illuſtrius? ſive ignoti, quid glorioſius? ſive clari viri & prudentes, quid putas unquam honorificentius de Te dici potuiſſe?*

tuisse? Quæ cum tuis omnibus, qui Te merito amant, ad audiendum grata sint: tum vero mihi ad commemorandum perjucunda. Nam, cum tuis ornamentis, si quis alius, plurimum delecter, magnopere lætor, me, in illis recensendis, alieno potius testimonio, quam meo ipsius, uti posse. hospes enim tuus sum, nonnihil tibi debeo, auctoritatem in hac causa habere non possum. Quid vero alii de Te senserint, quid cogitarint, quid dixerint, quid fecerint, jampridem abunde declaratum est: cum illa tua celebris & necessaria tot exterarum urbium ac regionum percursatio tantam tui splendoris admirationem, quocunque veneras, excitarit; ut nullum unquam præsentius Numen in terris veteres illi homines existimarint olim apud seculum prius, quam fuisti Tu jampridem hominibus illis. Tandem aliquando, Diis bene juvantibus, domum reverti, & ad Tuos, hoc est in Angliam redire voluisti. Hic, quanto applausu, quibus triumphis, quo comitatu exceptus fueris, non plebejorum hominum, sed etiam nobilium, sed senatorum, qui Te à navi in aulam usque deduxerunt, ipsa etiam serenissima Regina annuente, quid attinet dicere? cum hujus insignis lætitiæ expressa vestigia adhuc in animis, atque adeo in ore omnium, constanter inhærent. Hæc cum viderem & audirem, (neque enim erat obscurum) cumque intelligerem, homo tenuis & ignobilis, hunc Virum, quem omnes admirabantur tantopere, patriæ vicinitate mihi quoque esse conjunctum, sæpe Deos immortales sanctissimis precibus obtestatus sum; "id "tempus aliquando mihi dari posse, in quo exiguum "aliquod signum maximæ & certissimæ voluntatis er-"ga Te tuamque familiam declararem". Quod etsi non nunc accidit ad votum meum egregie, (quod nihil habeo tanto splendore dignum) tamen, quantulumcunque id quidem est, quod ab homine meæ facultatis exspectari debet, nolui committere, tam idoneo tempore, loco tam opportuno, quin aliquod munus saltem levi-

dense

denſe & craſſo (quod ajunt) filo Tuæ Dominationi porrigerem: non illud quidem ſatis eruditum, ſed tamen teſtem amoris, & voluntatis argumentum erga Te meæ. Atque enimvero peropportune accidit, Nobiliſſime Comes, quod, cum hac æſtate proxima Mekerchi cujuſdam libellus de Græcarum literarum pronunciatione dono mihi Cantabrigiam uſque miſſus fuiſſet, eo conſilio ut rationes ejus, quibus veterem & uſitatam prolationem impugnârat, examinarem; cumque id jam aliquo modo, hoc eſt, quantum facultas mea pateretur, præſtitiſſem, continuo in eum locum commigrarem, ubi Clariſſimus Comes, idemque Optimus Vir, non ſolum ipſe Linguarum cognitionem amplecteretur, ſed cui Filia quoque eſſet, lectiſſima Femina, quæ cum hanc Linguam jam olim puella ſub doctiſſimis Præceptoribus ſumma cum laude perdidicerat, nihil magis vel in ſe vel in Doctoribus ſuis reprehendendum exiſtimavit, quam quod illam docuiſſent Græca non uſitato more loqui. Equidem cum ipſe venerandæ antiquitatis (quod ingenue fateor) acerrimus ſemper defenſor exſtitiſſem, maximam profecto cepi voluptatem, cum viderem in iis locis, in quibus raro ruſticantur bonæ literæ, & Patrem & Filiam, non ſolum generis nobilitate præſtantes, ſed ingenio, virtute, eruditione, auctoritate præcellentes; poſtremo adſtipulatores opinionis meæ. Hoc cum viderem, cumque plurimum vobis debere me libenter agnoſcerem, vel Veſtra vel Surriani Comitis cauſa, cujus alter avus altera eſt materna amita, vel recentis etiam jure hoſpitii, quo acceptus ſum perliberaliter, inſignem hanc occaſionem oblatam mihi arbitrabar, cum & judicium meum de humanitate Veſtra, quod coram non poſſum, ſcriptis declararem; & ſtudium præterea, benevolentiam, voluntatem erga Vos ſignificarem meam. Scripſi igitur, ut ante dixi, ad Mekerchum exiguam hanc Diſputationem, non enim dicam confutationem: ſed ut Demoſthenes, cum contra legem Leptinianam

dissereret, maluit tamen ad Leptinem quam contra eum videri dicere, idem ego in Mekerchi libello examinando feci; cum quo sic egi, ut qui nostra leget, putet me non tam illi persuadere voluisse, quam ab illo nolle persuaderi. Totius hujus controversiæ Tu judex eris, atque Tua illa doctissima Filia, Domini Lumlæi uxor; qui vix pro summa sua humanitate dabit mihi veniam, si nihil indignum eo dare volui, & nihil satis dignum eo dare possum. Valete.

Vestri honoris imprimis

studiosus,

GREGORIUS MARTINUS.

4 N059

GREGORIUS MARTINUS
AD
ADOLPHUM MEKERCHUM
DE
GRÆCARUM LITERARUM
PRONUNCIATIONE.

NEQUAQUAM ſcripturus ſum adverſus te hoc in loco, ne erres, Doctiſſime *Mekerche*; ſcio enim quam mihi cum validiore & potentiore adverſario certamen ineundum foret. tantùm quæſtiunculis quibuſdam agam tecum, &, ſi pateris, oſtendam, quare mihi, homini fortaſſis ſtupido, libellus ille tuus *De recta*, quam tu vocas, *Græcarum literarum pronunciatione*, nondum plane ſatisfecerit. Neque enim aut opinionis tuæ juſtam confutationem inſtituo, aut noſtræ partis plenam confirmationem affero: cum hoc ipſum argumentum jam olim à doctiſſimis viris ſic tractatum fuerit, ut controverſia nondum videatur conſtituta. Itaque ut *Eraſmum* & *Checum*, viros ſane doctos, libenter audio; ſic *Stephanum Wintonienſem* audacter cum utriſque comparo: cujus tamen ego vel auctoritatem vel rationes prorſus diſſimulabo, nec tuas aures notiſſimis argumentis ſæpius obtundi ſinam. Quæ vero mihi mediocri lectione obiter occurrerunt, ea admonitus ex *Commentario* tuo non videbor fortaſſe intempeſtive depromere. Qua in re eam adhibebo animi æquitatem, ut cognoſcendi poteſtatem de tota cauſa tuo judicio candidiori relinquam: mihi vero duntaxat ſubdubitandi veniam vi-

ciſſim à te concedi poſtulem. Atque ut omittam ea, quæ nullam prorſus habent controverſiam; cætera, in quibus nonnulla diſſenſio eſt, eo quo tu ordine propoſuiſti, examinemus.

β ſonandum eſſe ut v *conſonans.*

"β, inquis, vulgo laxius quam *b* latinum profertur, "idque inepte & contra uſum venerandæ antiquita- "tis". Quare vero? exſpecto enim jam quemadmodum id probes. "Rationibus, inquis. nam *alphabe-* "*tum* dicimus non *alphavitum*, & β Græcorum à "*beth* Hebræorum originem duxit: & ſi quando Græci "dictiones Latinas ſuis characteribus ſcribant, *b* tranſ- "mutant in β, ut *Brutus* Græce Βροῦτος, *Tiberius* Græce "Τιβέριος". Ex quibus omnibus unum illud concludis, "β ſonandum ut *b* Latinorum". Habe ad omnia, atque eadem opera ad tres rationes tuas; quæ mihi videntur ſic conjunctæ inter ſe & complicatæ; ut ſi una tollatur, cæteræ quoque labefactatæ concidant. Sic ergo videris dicere. "Quod in Græco eſt ἀλφάβητον, "Latine redditur *alphabetum*: & quod Latine dicitur "*Tiberius*, Græce ſcribitur Τιβέριος: ergo videtur β pro- "nunciandum eſſe ut *b*". Hæc tua ratio huc redit denique, ut oſtendas ea quorum alterum transfertur in alterum, dum voces tranſmutas, eodem modo ſonare quoque inter pronunciandum. Quod tuum argumentum ſi per ſingula utriuſque linguæ elementa perſequi vellem, facile convincerem abſurdum eſſe & novum, hominiſque non antiquitatis ſtudioſi, ſed, pace tua dicam, ἀνδρὸς ἄγαν φιλοκαίνου ἔπαι. Exempli cauſa, *Junius* Græce ſic, Ἰούνιος: *Jeſus* Græce hoc modo, Ἰησοῦς. Vides *i* Latinorum conſonantem reddi per ἰῶτα Græcorum: at ἰῶτα apud Græcos nunquam legitur ut conſonans. id quod tu quoque fateris, & recte. Præterea κ quoque apud Latinos redditur per *c*, & è contra, ut Σκύθαι, *Scythæ*; Σκιπίων, *Scipio*; Σκυτάλη, *Scytale*, Laconica dicta; *Cicero*, Κικέρων. Atqui in Græco eum legatur κ, in Latino *c* non auditur; niſi forte,

ſcelus,

ſcelus, te auctore, *skelus*, ſine ſcelere pronunciari debet. huic adde κοιλὸν Latine *cælum*, τύραννος Latine *tyrannus*, & ſexcenta iſtiuſmodi, quorum nonnulla ſuis locis reſervabo, ne cogar idem ſæpius κατὰ παντολογίαν dicere. Ex quibus profecto luce clarius evadit, aliud eſſe reddi à ſe iſta mutuo, aliud ſimiliter pronunciari. Sic enim exiſtimo potius atque ſic ſtatuo, plurima in his tribus linguis in ſe invicem tranſmutari; non quod eodem modo efferantur, ſed quod hæ literæ ſibi invicem reſpondeant in illa ſerie elementorum. Dico, exempli gratia, *beth*, ϐ, *b*. Qua ex re homines, trium linguarum periti, cum alteram iſtarum alienis characteribus exprimere voluerunt, eas inter ſe literas viciſſim tranſtulerunt, quæ majorem inter ſe cognationem & loci & dignitatis, & (ſi hoc quoque ad rem pertinet) etiam figuræ, quaſi in ſua quæque republica, obtinerent. Itaque *beth* Hebraïca litera Latine ſemper redditur per *b*, ſonum autem imitatur tum cum punctulo quodam inſignitur, quod *dagheſh* vocant, idque per accidens: nam per ſe & abſque illo puncto in univerſum vim habet conſonantis *v*, etiam apud Hebræos, quibus ſua quoque *vau* conſonans eſt ejuſdem prorſus poteſtatis. Quo minus mirum videri debet ſi Græci homines, qui aliter non poſſunt, ſonum *v* conſonantis in *b* effinxere. id quod (ut obiter dicam) in una *Davidis* appellatione fit manifeſtum. Nam quod Hebræi ſcribunt דוד & Latini *David*, utrique per *v* conſonantem, Græci dicunt Δαϐὶδ per ϐ. Hîc te appello, Erudite *Mekercbe*, & æquitatem tuam poſtulo: ut, ſi perſpicuum fiat, *beth* apud Hebræos rarius ut *b*, ſæpius ut *v* conſonantem pronunciari, ne putes capitale facinus ſubeſſe, ſi alterum in alterius locum ſic mutetur, dum Hebræa in Latinum ſermonem vertimus, ut ſonus tamen diſſimilis maneat: nec ſi in Græco tale aliquid per tot annorum decurſus nobis à majoribus relictum fuerit, id ineptum voces: præſertim cum memineris te

nos

nos ad Hebræam linguam tanquam ad parentem revocare, & ad ejus alphabetum Græca elementa exigere. Ut quicquid in illa usu veniat, in hac absurdum videri non debeat. Vide ergo quam non sit inusitatum apud eos, *v* consonantem legere, cum *beth* litera scribitur. ne longius abeam אברהם legitur *Avraham*; זבולון *Zevulun*; צבאות *tsevaoth*; בית לחם *beveth lebem*: שבא *Seva*: atque hæc omnia Græci per β. Quid multis? Nemo vel tyrunculus linguæ Sacræ hunc ejus morem ignorat, & tu tamen opinaris neminem esse qui Ἰακὼβ, Ἀμιναδὰβ per *v* consonantem pronunciare velit. Quamobrem te oro? quia scilicet Latini legunt per *b*, at Hebræi non item, ad quos tu me revocas. Quorum יעקב & עמינדב si sic proferes, *Jacob*, *Aminadab*: non jam Hebræa legis, sed ex Hebræis Latina efficis. Quod vero ad infantulorum ἀββὰ pertinet, quod dicis sonare *abba* & *baba*, minus aliquanto habet momenti, quam quod paulo post de ovium voce adducis, βῆ, βῆ, certe ad efficiendum id quod vis de sono consonantis β. Utrumque exile admodum est & infirmum. Nam oves balantes unde dignosces, *be* potius quam *ve* vociferari? infantes vero quo pacto intelligam, *abba* potius quam *avva* sonare? Neque vero, ut quod res est dicam, *abba* fictitium nomen est quasi per ὀνοματοποιΐαν; sed derivatum ab אב Hebræorum, ut Chaldaïca fere omnia, quibus Sacra Scriptura in novo Testamento libentius utitur, dictura alias *au* cum Hebræis: sic proferendo, ut in *avis*, *aveto* Latinorum. Adde quod infantulorum vox, ut campanarum sonus, talis plerumque est, qualem quisque sibi mente confingit: unde fit, ut quod Chaldæis videtur sonare *baba*, Græci homines imaginentur quasi *papa* diceretur. unde παππάζειν *infantulorum vocem edere*, & πάππας & παππᾶς. Ex istis, quæ jam dicta sunt, hoc solum infero: nondum mihi videri ineptum aut depravatum, aut contra morem venerandæ antiquitatis factum, ut ea litera, vel

Græca

Græca vel Hebraïca, per quam redditur *b* Latinorum, & è contra, pronuncietur nihilominus ut *v* consonans. id quod in *beth* Hebræorum negari non potest, in β vero Græcorum apud majorem partem doctissimorum virorum semper obtinuit. Cujus rei vel illud argumento esse potest: quod *Valerius* Græce scribatur Βαλέριος, & *valere*, βαλῆναι apud *Zosimum*, & *Severus* Σεβῆρος apud *Herodianum*. Quæris deinde quiddam, quod miror quemadmodum tibi imprudenti exciderit; si β ut *v* consonans ac non ut *b* pronuncietur, quæ esset ejus convenientia cum π & φ, quarum dicitur media: cum mihi videatur id ipsum à te quærendum esse, si tuo more proferatur, hoc est *b*. Nam cum in tenuitate sonorum quidam sint gradus, & cum π sit consonans tenuis, necesse est ut media consonans β sonet aspiratius; quod non fit, si plane ut *b* proferatur: nam *be* & *pe* utraque ejusdem tenuitatis seu exilitatis est inter proferendum. Sin vero ut *v* consonans proferatur, medius hoc pacto sonus futurus est inter π & φ, ut in *per*, *ver*, *pher*. Quod cum tu non animadverteras, δ quoque ut *d* pronunciandum præcipis: quasi *d* & *t* eandem soni tenuitatem non habeant, ut hoc pacto δ media esse inter τ & δ non possit. Ad postremum tuum argumentum venio, in quo propemodum sunt omnia: quod tamen ut ponderosum est, nec suis viribus carens, sic pervulgatum quoque est, & de mediis multorum observationibus depromptum, idque mehercule infeliciter; quantum enim in una litera ad tuas partes confirmandas affert, tantum tibi in alia detrahit. Apud *M. Tullium*, inquis, *bini*, & δίνοι confunduntur. Certum id quidem est, confundi ista, ut ais, apud *Ciceronem*; sed qua in re sita sit hæc confusio, hoc est quod quæritur. Si tu pugnes de β, quod sonandum sit ut *b*: ego de υ contendo, quod in eodem loco pronuncietur ut *i*. Si occurras *i* apud veteres Romanos idem sonuisse quod *ei*, id quod facis, cave ne dum ista nimium studes confundere, imprudenter

prudenter diſtinguas. Nam βίνει quod in Græco eſt te (ut opinor) ipſe legis *binei*: at *bini* quod in Latino eſt te auctore *beinei* legi debet. Valde ergo, ut mihi quidem videtur, diſtinguuntur. Supereſt alia conjectura, quando jam iſta neceſſario confundenda ſint, ut dicamus *b* olim priſcis Romanis aſpirate magis ſonuiſſe quem nunc: non tamen ut in *v* conſonante fit, labiis valde apertis, ſed conjunctis magis & compreſſis, ut ſit quaſi *bvini* diſſyllabum, quod hodie quoque apud Burgenſes fit in Hiſpania: qui *veſtia* pro *beſtia*, *vene* pro *bene*, exiguuo admodum vocum diſcrimine, pronunciant. Quod tu fortaſſe vitium appellabis: & eſt ſane, poſtquam apud omnes nationes obtinuit ut *b* diceretur, ſed ingenitum: olim (opinor) non erat, cum Romani ſic protulerunt, ſi tamen protulerunt. Quis autem ignorat ingenitam eſſe omni nationi peculiarem quandam pronunciationem & ſuam, nec eodem modo quibuſvis gentibus ad formandam vocem diſponi inſtrumenta, ut notum eſt de Hebræorum *Shibboleth*; quod Ephrathæo, qui aliter quam *Sibboleth* proferre non potuit, magno conſtitit. Præterea multa ſunt quæ tempus ipſum ad alienorem ſonum detorquet: itaque χθάντες olim, nunc θάνατος mitius effertur, & *Calemera* nunc diſtinctius καλὴ ἡμέρα, quod eſt, *ſalve*, *bona dies*. Hic jam appendicis loco, quaſique ἐκ περιουσίας, ponam ea quæ tibi videntur potiſſima, vel ſola potius argumenta eſſe. Sunt enim qui exiſtimant *volo* à βέλομαι, *vado* à βαδίζω, *vis* à βία, *fremo* à βρέμω, *vita* à βίος eſſe deducta. Habes de *b* quamobrem tibi non aſſentior; nunc cognoſce de cæteris.

De γ tertia litera Alphabeti.

Non placet tibi quod tot jam ſeculis homines Græce pariter & Latine docti γ & *g* ante tenuiores ſeu exiliores vocales *e* & *i* pronunciarunt ut *j* conſonantem: propterea quod ſonus hujus conſonantis nuſquam, ut tu dicis, apud Græcos reperitur. Id quod in capite de ἰῶτα te fuſius dicturum polliceris: nec tamen in eam

verbum

rem verbum ullum facis, cum ad hunc locum tractandum accedis. Illud vero potius, "ἰῶτα nuſquam habere ſo-"num conſonantis *j*". quod facile tibi aſſentior: ex quo, ſi id jam vis efficere, propterea nec ſonum ejuſdem omnino apud Græcos eſſe, nihilo plus effeceris, quam ſi dicas hoc modo; ν conſonans ante γ, κ, χ, ξ, nunquam ſcribitur, ergo nec ſonus ejus ante has conſonantes auditur. Quod vero addis, "iniquum eſſe, &, ut "ita dicam, ignobile, uni literæ duplici ſonum tribuere, "id enim inopiam elementorum ſignificare", mihi plane videtur ridiculum, & tuam potius argumentorum inopiam vehementer declarare, Quaſi vero Latini idcirco literarum penuria laborent, quod idem elementum interdum ut *v* conſonans interdum ut *u* vocalis legatur: aut quaſi Hebræi ideo quatuor & viginti literas non habeant ut cæteri, quia ב pro duobus elementis (פ ſcilicet & φ) ponitur. Ut breviter dicam, ego quid tu appelles in pronunciatione vitioſum aut effeminatum non intelligo: certe nunquam, ut ego exiſtimo, eam ſonorum novitatem induces in Latinam linguam, quæ jam cœpit familiaris eſſe, ut perſuadeas hominibus Romanis, *generoſum* & *gentilem* pronunciare abſque ſono *j* conſonantis: aut nobis Britannis ſic vernaculam noſtram linguam dediſcere, ut dicamus, *gentleman*, *giant*, *geſture*, *gender*, *generally*, aliter quam cum ſono conſonantis *j*. quæ omnia à Latinis mutuati ſumus. Quanquam in cæteris, quæ noſtri idiomatis propria ſunt nec aliunde ſumpta, fateor *g* eum habere ſonum quem tu maxime velis, ut, *get*, *give*, *girdle*, *gift*. Ex quo illud conjicio, quantum licet ἐκ τῶν εἰκότων, majores noſtros, in propriis vocibus ſuæ linguæ pronunciandis, eum morem tenuiſſe, quem à parentibus acceperant; in alienis vero vocabulis, quæ aliunde ſumpſerant, alienam quoque pronunciationem imitatos eſſe: ut valde profecto credibile ſit, cum hæ dictiones à Romanis ad nos, multis jam retro ſeculis, tranſierunt, (quod niſi doctorum

quoque virorum opera fieri non potuit) tum hanc, quam nos defendimus, prolationem apud Romanos exſtitiſſe. Qua in oratione ſic gradibus quibuſdam in arcem hujus cauſæ aſcendam: ut ſi nos hæc ideo pronunciamus cum ſono *j* conſonantis, quia id in Romana lingua, unde tranſlata primum ad nos fuêre, uſu veniſſe probabile eſt, eadem opera conſequatur, cum hæc ipſa vocabula Græca quoque ſint, Romanos non ſolum dictiones iſtas, ſed ſonos quoque dictionum ab hominibus Græcis didiciſſe, apud quos reperiuntur γενναῖος, γίγας, γίνος, γεννᾶν, ἄρχυες. adeo ut quemadmodum à Romanis ad nos, ſic ad eos à Græcis hæc ratio proferendi *g* conſonantem deducta ſit. Cedo enim quam abſurdum & abſonum eſſet, ſi quis te audiret tuo more pronunciantem hanc orationem Latinam: *cum intelligeret me cogi non poſſe ut id agerem, cogitabat aufugere.*

δ non eſſe proferendum ut d.

"δ ut *d* pronunciandum eſſe" nunc primum audio: quod tu tamen ſic affirmas, quaſi de eo inter omnes conveniret. Itaque de figura literæ ſatis accurate & curioſe nonnulla, de ſono vero vel nihil adfers, vel quod à ratione prorſus abhorret. Hebræi optime judicare poſſunt, quantum interſit inter δ Græcorum & *d* Latinorum; qui utriuſque literæ ſonum & vim habent in unica *daleth*: quæ cum punctulo ſic ד, abſque vero ſic ד; hæc δ, illa *d* omnino declarat. Quam ſonorum diſtinctionem cum tu gentis quodam vitio, ut ſuſpicor, nondum intelligeres, capite Libri quinquageſimo tertio vehementer nobis inſultas; &, ut tibi videris, denſis interrogationibus premis adverſarium, ſic: "ſi *t* poſt *r* ut *d* ſonari debet, quis, quæſo, "diſcernat inter τὸν τερμον & τὸν δερμον, inter οἶκον & "οἶκονδε, ſi eadem utrobique eſt pronunciatio? Quor- "ſum denique attinebat illa diſputatio περὶ ἐντελεχείας & "ἐνδελεχείας, quæ tot tantorumque virorum ingenia & "labores in utramque partem torſit; dum hic per τ, ille

per

"per δ ſcribendum contenderet, niſi quia non eadem "utriuſque ſignificatio, nec prolatio"? Hæc tu. Quorſum vero? nos enim aliter δ, aliter *d* pronunciamus. Quare facile diſtinguuntur ea etiam apud nos. Cur igitur pugnas, vel quid impugnas potius? non diſtingui? at diſtinguuntur: aut non recte? at id jam quæritur. Certe, ut cætera taceam, Grammatici omnes δ conſonantem aſpiratam magis volunt eſſe quam *d*. quam ob cauſam ajunt Νδιωκε dici pro Νδιδκε in præterito medio, ne tres ſyllabæ denſæ ſimul concurrerent κακοφθογγως. Quod vero poſtremo quæris, idque ardentius & verboſius: "quorſum illa controverſia tam diu "controverſa de ἐντελέχεια & ἐνδελέχεια, niſi quia "non eadem utriuſque ſignificatio, nec prolatio"? Audi, quæſo, breviter. Non ignoro *Ciceronem* in *Tuſculanis* animam perennem motionem dicere quaſi ἐνδελέχειαν, cum *Ariſtoteles* ſcripſerit ἐντελέχειαν quaſi *perfectionem*, &c, ut *Philoponus* interpretatur, ὡς ἐν τέλει ὄσαν. Quod non ideo factum exiſtimo à *Cicerone*, quod neſciret ἐντελέχειαν quid ſignificaret, adeoque falſo vocabulum interpretaretur, erat enim Græcarum literarum peritiſſimus: ſed quod vel corruptus erat apud philoſophum locus & depravatus, ſic ut alterutram liceret (δ dico & τ) pro arbitrio reponere; vel quod tum fortaſſe ſcriberetur ἐνδελέχια. Sed cum poſtea homines, ad eam rem magis Lyncei, ad philoſophandum accederent, perſpicerentque ἐντελέχειαν verius de anima affirmari poſſe, & potiſſimam ejus naturam explicare manifeſtius, facile perfecêre ut unius literæ mutatione ipſum *Ariſtotelem* redderent. Fecit igitur, ut tu ais, horum vocabulorum diverſa ſignificatio, ut philoſophi inter ſe tantopere digladiarentur: ſed eatenus, quatenus de ſcriptura ſeu ſcriptione vocabuli dubitabant. Quod vero addis, "diverſam quoque pro-"lationem magnam ad eam dimicationem anſam præ-"buiſſe dum alii ſonarent *entelechia*, alii vero *endele-*"*chia*", nequaquam tibi aſſentior. Quis enim neſcit,

omnem controverſiam quæ ex pronunciatione oritur, eam ex ambiguitate oriri: ambigua autem eſſe ea, quæ ſimiliter proferuntur, ut in λοιμὸς & λιμὸς, quæ tantam dubitationem non excitaſſent, ſi diſtincte & diſſimiliter pronunciata fuiſſent. Quare ſi tu δ idem ſonare vis quod *d*, & ſi iſtarum dictionum qualiſcunque pronunciatio doctis viris materiam litigandi dederit, vel inde apparet τ in ἐνπλέχεια ſonandum *d* poſt ν, cum hac ratione difficillima maximeque ambigua futura ſit controverſia.

» *vocalem longam proferendam eſſe ut* i *Latinorum.* Ex omnibus literis Græci alphabeti nulla, ut ego quidem ſentio, majorem habet controverſiam, quam » vocalis, dum à nobis profertur ut *i* longum; ab aliis vero ut longum *e*: quæ ex diametro propemodum pugnare videntur. Multæ ſunt rationes in utramque partem, una veritas: mille conjecturæ, certum nihil. de tota re lectoris eſto judicium. Illud tamen admonendus mihi eſt, quiſquis iſta perpendet curioſius, nihil ab adverſariis noſtris afferri præter detritum quoddam argumentum ex linguarum tranſlationibus deductum: quod eam vim habet, ut oſtendat, quia in alienis linguis » redditur per *e* longum, propterea in ſua idem valere. Quod quam non conſequatur, abunde primo capite declaravi, cum de β agebatur. Miror autem cur adeo iniquus ſis, mi *Mekerche*, & injuſtus rerum æſtimator; ut quod in » tuo quaſi jure poſtules, id nobis in αι, οι, ει, υ, non concedas. Nam αι in Latino fit æ; ει, *i* longum: ut à Δάρειος, quod eſt nomen proprium, dicitur Latine *Darius*, cum accentu in penultima, quia in Græco diphthongus eſt; & Εἰρηναῖος Latine *Irenæus*. in qua unica dictione vide tuam æquitatem. Cum ει & αι reddantur hic per *i* & æ, negas tamen in Græco ſimiliter proferri: » vero in ſecunda ſyllaba ſtatim arripis, & ideo pronunciari ut *e* longum contendis, & valde profecto ſerio, quia in Latino ſic redditur. Itaque deſine tandem id in una litera tibi vendicare, quod nobis

nobis in multis ejuſdem prorſus rationis concedi non vis. Jam vero quod confundi literarum ſonos tantopere quereris, & orationem hoc pacto *poly-epſilon* & *poly-ioton* fieri. Miror cur idem vitium in Latina non deprehendas: ubi *æ*, *œ*, *e* longum ſimiliter efferuntur; ſic *i* & *y*. Uſque adeo ut tyrones hujus linguæ nihil in Orthographia habeant difficilius, quam ſcire, quando ſecus. itaque & *æ* pro *e*, & *e* pro *æ* ſepiſſime ſcribunt homines etiam alias eruditi. De *i* vero & *y* tam ambigua eſt controverſia, ut nondum ſatis conveniat inter doctos, utra harum adhibenda ſit cum ſcribunt, *ſidus*, *ſincerus*, *deſidero*, *tiro*, & *tirunculus*, & ſimilia. Sed tu, ni fallor, in Latina quoque cupis omnia diſtinguere, ne ex illa parte argumentis contra te abundemus, quibus reſpondendo non ſis. unde capite libri tui XXII° ſic ratiocinaris, quaſi *Sicilia* velis *Sikilia* pronunciari. Atque en tibi perpulchram ſane orationem tuo more proferendam, omnia diſtinguendo! *Poſtquam Cicero meus prætor una cum Scipione venit, cœpi cælum intueri, & agere ingentes gratias, quod tam cito tamque feliciter rediiſſent.* Nonne hoc novum (Dii boni!) & inauditum foret, atque portenti ſimile? Perge vero: &, quando ad Hebræos confugis, nos te ſequamur, vel potius perſequamur. Locum adfers ex *Pſalmo* CXXXV. ut tu numeras, ſi Hebræos ſequi vis, ex *Pſalmo* CXXXVI. τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορῤῥαίων. Quid dicam, vel quid non dicam, mi *Mekerche*? Certe tu cum ad Hebræos appellas, Hebræa prorſus non intelligis: nec, ut apparet, locum in Hebræo unquam legiſti. Nam quod Græce redditur per η in Hebræo eſt *i* longum, לסיחון מלך האמרי id eſt, *Sihon regem Amorrhæorum*: tu tamen diſtinguis à *Sion monte* vocalium diverſitate, nec intelligis in Hebræo utramque dictionem eadem vocali pingi, quam *chirek magnum* vocant: diſtingui autem multifariam, dum *Sehon* proprium nomen ſcribitur סיחון, *Sion* vero mons ציון: quaſi dicerem *Sichon*, & *Tſijon*.

Vide

Vide *Pſal.* LI & CXXXVI. & coargue me mendacii, ſi potes. Quod ſi non poteris, & ſi tuum argumentum retorquere in caput tuum velim, quid non evincerem? Σιὼν in Hebræo ſcribitur per *i* longum: ergo in Græco ſimiliter pronunciandum. Ego vero non ſic colligo, ſed hoc pacto potius: ergo tu infeliciter ex hoc loco concludere voluiſti, » ut *e* proferri oportere: ergo tuo ipſius telo jugulatus es. Addis deinde *Chriſtum* in cruce exclamaſſe, Ἠλὶ, Ἠλὶ, per *e* longum; eo quod aſtantes dicebant, *Heliam vocat iſte.* hæc nimirum omnia dicis, quaſi Chriſtus ſalvator noſter Hebræa quidem locutus fuiſſet, ſed Græcis characteribus. Exclamavit ille quidem אֵלִי אֵלִי, id eſt, *Eli, Eli.* quid hoc ad ſonum vocalis »? ille enim Hebræa locutus eſt. Ego vero non dicam cum *Agricola*, id quod τῆς παραφθογγοιδόνος dicendum monet Auctor ille: verum contrarium potius. Quid enim dicas, non intelligo: at quid velis dicere, neſcire non poſſum, qui jampridem argumentationes tuas didici. Nempe quia Hebræi legunt אֵלִי per *e* longum, idcirco Ἠλὶ Græcorum ſimiliter proferendum exiſtimas; cujus generis ſunt Ἀμὼν, Ἰησοῦς, Ἐμμανουὴλ, quæ in Hebræo ſcribuntur per *e* longum. Accipe ſimul & ſemel ad univerſa. Magna eſt apud Hebræos affinitas inter *chirek magnum* & *tzere*, hoc eſt, *i longum* & *e longum*. Unde & cognata puncta appellantur, & in conjugatione *Hiphil* viciſſim commutantur, & ſibi invicem loco cedunt. quod fecit ut Græci, qui *e longum* non habent præſertim vocalem, eas Hebræorum ſyllabas, quæ ſcribuntur per *tzere*, in » ſeu *i longum* cognatam vocalem tranſmutaverint. Nec tamen hæc ratio transferendi, id quod ſæpe dixi & nunc rurſus magnopere contendo, pronunciationem arguit. Nam & *chirek parvum* Græce redditur per *e*, ut עִמָּנוּאֵל, Ἐμμανουὴλ, *Matth.* C. I. יְשׁוּ Ἰησοῦ, *Pſalm.* CXXII. ſono tamen non conveniunt. Poſtremo quod ἀλλαγὴ pro exemplo adducis, aperte declarat & te Hebræa ignorare; &, cum literarum tranſmu-

transmutationibus causam tuam defendis, incertis & lubricis niti argumentis. Nam חללו & חללית per *Sheva*, hoc est *e parvum*, scribuntur: at Græci tamen reddunt per ». Ergo si tali exemplo niti velis, non jam » erit *e longum*, sed *e parvum*. Jam vero postquam his rationibus causam tuam videris obtinuisse, valde confidenter jubes unum Auctorem antiquum ex omnium ætatum memoria tibi opponi, qui non in hanc sententiam dicat, aut qui istum tam attenuatum sonum vocalis ι in » Græcorum probet. Quid si opposuero? quid si duos? quid si probatos? quid si sic ut inficiando non sis? an sic demum nobiscum senties, tuamque opinionem relinques? Non id quidem polliceris, etsi id vehementer quidem æquum est. Sed melius profecto est temere non promittere, quam, ubi promiseris, re non præstare: quod nonnulli faciunt, idque in causa religionis. Atqui geram tibi morem profecto, quando unum duntaxat ex antiquis adduci postulas: atque hunc unum adferam tantæ auctoritatis & fidei virum, ut instar omnium censeri & æstimari possit. Quis ille est? *Eustathius*. qui homo? is qui *Homerum* Græcis Commentariis doctissime illustravit. cujas vero? *Thessalonicensis*, hoc est, natione Græcus. Quid ille dicit? ἰφι vocativus & ἴφιν nominativus ἐν Ἀλεξίῳ γεγραπται ὅτι αἰσὶν ἴσον ἔχουσι. id est, *cum dissimiliter scribantur, similem sonum habent*. Quid potest dici apertius? quid ad quæstionem, seu postulationem tuam aptius? Atque idem tamen, ut ingenue fateor, 1° *Iliados* affirmat βὶ, βὶ esse ὄνομα φωνῆς αἰγὸς ἀναπαυομένης· ergo βὶ, βὶ sonare *bi* & esse tamen vocem ovis fictitiam non repugnat secundum *Eustathii* sententiam. Idem, ni fallor, auctor est apud priscos Grammaticos ortam esse contentionem de ἰνύεται & ἰάπτει· aliis affirmantibus ab ἴημι deduci, aliis vero ab ἵκω ejusdem significationis. Cur, nisi propter similitudinem pronunciationis? Post hunc *Suidam* affero, vel quicunque illum de antiquitatibus librum

brum ſecundum alphabeti elementa digeſſit. Ubi » non ſuo loco ponitur, ſed cum *ι*, *υ*, *ει* conſociatur. Cur, niſi quod in ſono cognata ſint iſta & conjuncta? id quod in *ε* & *αι* conjugandis cernitur: quibus profecto addidiſſet », ſi ut *ε* longum pronunciandum cenſuiſſet.

De » *Græcorum &* c *Latinorum.*

In pronunciando » facile inter nos conveniret, niſi tu ii linguam quoque Latinam portenta quædam ſonorum introduceres: dum nulla ſyllaba eſt, quam tu proferendo non ſtudeas innovare. Nam & *Sikiliam* & *Kikeronem* dicis, & pro *cicer*, *kiker*: ſiquidem *Cicero* inde cognominatus eſt. atque hæc omnia te docuere Ranæ *Ariſtophanis*, quas tu fingis pro arbitrio quidvis crocitare. Quid? tu pronunciationem tot jam ſeculis uſitatam, tam laudabilem, tam late diviſam, propter commentitias animalculorum voculas cum inauditis novitatibus commutabis? tu ad *ranas*, ad *noctuas*, ad *capras*, ad *oves*, ad *boves*, ad *canes* denique confugies, ut antiquam nobis proferendi rationem reſtituas, & non potius ex doctiſſimorum hominum delicatiſſimis faucibus cenſebis hauriendam? *Ageſilaus* cum audire non ſuſtinuit qui philomelæ vocem fingere profitebatur, "quorſum enim, inquit, cum philome-"lam ipſam præſtet audire". Atque ille quidem avis vocem ab homine recuſavit diſcere: & tu humanas voces à brutis animantibus putas optime cognoſci poſſe? tu literarum poteſtatem, quam ab hominibus ſolis vere licet, à mutis animalculis petes? Noſti, ut opinor, de *Parmenonis* ſue quid referatur in adagiis. Hic vir tam eleganter potuit porcinam vocem effingere, ut, cum verus Porcellus clam aſtantibus pro *Parmenone* ſub initio duceretur, ſuoque more grunniret, populus, hominem quempiam fuiſſe ratus, *nihil ad Parmenonis ſuem*, exclamaret. tantum igitur abeſt, ut, quam vocem edant, affirmare poſſimus; ut, quando vocem edant, aſtantes & audientes nequeamus dignoſcere. Nunc, ut ad ea quæ tu primum propoſuiſti poſtremo loco reſpondeam,

ſpondeam: graviter incuſas vulgus veſtratium, quod nihil diſcernant inter κ & σ. Primum quæro, cur non idem liceat in Græca quod in Latina recte licet: ubi *Syrus* & *Cyrus*, ſimiliter omnino proferuntur: ſed tu Latina quoque corrigis, & *Kyrus* pronunciare jubes, & *flocki*, *nauki*, *fakiq*; & neſcio quas novitates apportas, quas homines qui nunc vivunt non intelligunt. Licebit ergo te iiſdem verbis affari, quibus *Auguſtus Cæſar* adoleſcentem quendam, ut eſt apud *Gellium*; "O bone! vive moribus præteritis, loquere verbis præ-"ſentibus". Atque hæc de vulgo veſtratium hominum dicta ſint, vel potius pro illis: quorum privata cauſa eſt non publica omnium, ſi κ & σ inter proferendum confundant. Nos enim talem conſuedinem non habemus: ſed indifferenter κ pronunciamus vel *ch*, ut in dictionibus quibuſdam noſtratibus, *charitie*, *church*, *cherry*; vel ut *k*, id quod facimus libentius.

υ *non idem valere quod* u, *nec tamen omnino ut* i *proferendum eſſe.*

In ſono vocalis υ æquior es aliquantulum quam in cæteris. ais enim "ad exilitatem *i* quam proxime acce-"dere, ita tamen ut ſonum medium reddat inter *i* & "*u*". Equidem non valde repugnabo, præſertim cum jampridem conturbaret me locus quidam *Demoſthenis* ἐν τῷ περὶ στεφάνου, ex epiſtola *Philippi* ad Thebanos; νῦν δ' ὅπηγὰς ὑμᾶς τὰ πρὸς ἡμᾶς ἔχοντας ἔχειν ἢ εἰρήνην μᾶλλον &c. ubi adhibenda videtur nonnulla diſtinctio, ut intelligatur utrum Thebani, Philippi res an ſuas ſpectantes, pacem velint. Quanquam hoc in loco errorem quendam ſubeſſe ſuſpicor, & πρὸς ὑμᾶς legendum eſſe. ſed multa profecto ſunt quæ me conturbant, & in quibus vellem mihi ſatisfactum. *Ciceronis* verba in Oratore hæc ſunt. *Purrhum ſemper Ennius, nunquam Pyrrhum*; "*Vi pa-tefecerunt Pruges*", *nunquam Phryges, ipſius antiqui declarant libri. nec enim Græcam literam adhibebant, nunc autem etiam duas.* & paulo poſt: *Phryges & Pyrrhum aurium cauſa dicimus.* Vide ex hoc loco

Marci Tullii, quot consequantur; ipsius autem verbis utar. *Quod Græce scribitur* Πύῤῥον, *Purrhum dixit Ennius; & quod in Græco est* φρύγες, *Fruges reddidit Ennius*, sono nimirum vasto & insuavi. Quare? quia Latina vocali usus est, cum Græce potius debuisset. Græca vero qua? v. quamobrem? aurium nimirum causa, ut vocabula mollius & dulcius proferrentur. Ergo qui has dictiones Græce pronunciant *Purrhos*, *Phruges*, perinde quasi cum *Ennio* loquerentur, sic mugiunt. Ais deinde "Latinum *u* nunc à nonnullis "perperam proferri". quod vitium Gallis potissimum attribuis, qui *nunc* pro *nounc*, *lumen*, pro *loumen*, *rusticus* pro *rousticous* dicunt. Imo vero non solum Galli, sed Nos quoque *u* vocalem raptim proferimus, *mus*, *rus*, *sus*, *cibus*, non *kibous*, *scelus* non *skelous*, nec *toutoum*, *moutoum*, *loutoum*, bos in lingua, quod est in Proverbio. Magnam vero atque adeo singularem injuriam facis Linguæ nostræ vernaculæ, in qua confundis *lute* & *loute*, *flute* & *flout*. Quid ergo est quod dicis tandem? nimirum *u* non esse proferendum ut *ou* Latinorum, sed ut *u* raptum secundum pronunciationem Gallicam seu Nostram. Quod si detur, ergo *y* Latinorum similiter proferatur necesse est; & *Cyrus*, *Curus*, *Syrus*, *Surus* dici debet: ergo

Omnia jam fieut, fieri quæ posse negabam:
Et nihil est de quo non sit habenda fides.

Non placet *Ciceroni* quod dicis, qui *Pyrrhum* probat, *Purrhum* non admittit: *Phryges* dulce & delicatum putat, *Phruges* barbarum & obsoletum prædicat. Da veniam, mi *Mekerche*, agnosco pertinaciam, tantulis argumentis ad tantas novitates perduci non possum. Nam & tu cum *templum* Germanice *kirik* seu *kirk* ἀπὸ τῆ κυριακῆ deducis, nonne *u* ut *i* sonandum admones? Jam quod de ὑμῶν & ἡμῶν interrogas, etsi concedo ut in cæteris sic in his tenuem aliquam subesse distinctionem, atque eam Græcis indigenis magis notam quam nobis, tamen illud præterire non possum, quod quæ-

ris,

ris, " quid sibi vellet *David* cum ait, ὅτι αὐτὸς ἐστιν ὁ θεὸς ἡμῶν". nequaquam enim sic loquutus est Propheta, sed absque ulla ambiguitate כי הוא אלהינו & *Ps.* cxv. προσθεὶς κύριος ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς ὑμῶν. Si Hebræa consulas, nulla manet dubitatio, עליכם ועל בניכם. Sed nimirum *His habilis telis quilibet esse potest.* Postremo quod tu permagni momenti esse putas, in eo egregium argumentum miserrime perdidisti. Nam si de fundo controversia sit, quicunque ex litigantibus serio dixerit, φημὶ τόνδε τὸν ἀγρὸν ἡμῶν εἶναι, ille sine dubio *nostrum* esse dicit non *vestrum.*

De Diphthongis.

Brevis ero in diphthongis, quia tu solus multa profers inaudita, quibus nec tot seculorum consuetudo, nec doctissimorum virorum consensus, nec Grammaticorum omnium regulæ adstipulantur. Nam ᾳ, ῃ, ῳ dipthongos appellari non vis. Qui sic? quia unius tantum vocalis sonum habent: quasi utriusque vocalis referre sonum, id sit duntaxat vere diphthongum esse. itaque αι, ει, οι affirmas diphthongos non esse, si usitato more pronuncientur. Usque adeo digladiaris de nomine, cum de verbi intellectu satis constet. Quoties enim duæ vocales reipsa vel potestate sic concurrunt, ut duas syllabas non constituant, diphthongus cœpit appellari. Quid? tune is homo es, qui συμφορὰν *utilitatem* significare contendes, quia συμφέρω significat *conducere*? aut κάθαιμα *probum hominem* esse, quia καθαίρεσθαι est *expiari*? aut prudentem hominem, sed triginta duntaxat annos natum, *Senatorem* esse negabis, quia *senex* non est? aut *Antonium* non fuisse *Consulem*, quia *reip. non consulebat*? Quid multis? tu cum *Iamblicho* condemnabis *Aristotelem* cum *Platone* sensisse, quia τὴν γραμματείαν ἰσοκράτει dixerat, est enim (inquit) γραμματεῖον τὸ ἔχον γράμματα. Postremo nec illud meministi, quantopere *Aristoteles* [*Polit.* l. 1. c. 7.] eos reprehendat, quia *judices* & *senatores* negarent esse ἄρχοντας, disputantes de nomine? Quæ

cum ita ſint, patere (quæſo) me cum omnibus Grammaticis diphthongos appellare duas vocales in unam ſyllabam coëuntes, & unum duoſve ſonos efficientes.

De αι diphthongo.

Communem hanc cauſam depravatæ pronunciationis Græcis cum Latinis eſſe ſtatuis: itaque in *æ* diphthongo utramque vocalem exaudiri vis, & in *œ* ſimiliter, alioqui enim diphthongos non eſſe. Sed de diphthongorum ratione ſatis (ut opinor) jam antea: ad argumenta tua venio. "*Gellius* probat, *fenus* non à φαίνω ſed "à *fetu* ideo venire, quia *M. Cato* & cæteri ejus æta"tis *fenus* & *feneratorem* ſine *a* ſonabant". unde concludis, "eos *a* in φαίνω non pronunciaſſe". Vide quam tecum probabilius agam. Veteres exiſtimabant *fenus* deduci à φαίνω, quia φι & φαι ſimiliter proferebantur. Contra hos argumentatur *Gellius*, non ex pronunciatione ſed ex ſcriptione derivationes eſſe judicandas: ideoque *fenus* à φαίνω deduci non poſſe, quia hîc eſt *αι* diphthongus, illic *ι* ſimplex: quorum altera non ſolet in alteram commutari. Quæ ſequuntur unam quæſtionem continent; "Cur idem non li"ceat in Græca quod in Latina, quod in Germanica, "quod in aliis linguis licet, in quibus uſu venit *αι*, ut "*Achaia, Baia, Maia*, & Germanice *Kaiſer*"? Cui interrogationi tuæ breviter reſpondeo: ut non eaſdem diphthongos, ſic nec eoſdem ſonos ferre omnem linguam; non quia apud Græcos valtus futurus eſſet ſonus *αι*, qui apud alios dignitatem ſeu τὸ ὄγκον habet; ſed quod uſus ſic obtinuit, & linguarum ingenita quædam natura poſtulat. Reſponde enim mihi, per Deos immortales, tu qui percontaris iſta de diverſis linguis, Cur in eadem lingua, ſed non eadem dialecto, aurium judicium tam diſcrepans ſit & propemodum contrarium? Nam quod in vulgari lingua profertur per geminum *σ*, Attici, niſi mutetur in geminum *ττ*, nequaquam proferre, ac ne ferre quidem poſſunt. Sed quando de vocalium ſono quæritur, libenter à te ſcire velim, Cur Athe-

nienſes

nienſes legant ει diphthongum, quam tamen *Ioues* nunquam niſi diviſim proferunt ει? cur illi contractis, hi incontractis ſemper uti malint? quamobrem tandem? An quia iſtis inſuavis Atticiſmus? at quod Atticum eſt, non poteſt non dulce eſſe. An quia illis Ioniſmus barbarus? at *Dionyſius Halicarnaſſeus* auctor eſt, hiſtoriam de Candaule & Gyge ab *Herodoto* tam elegantèr Ionice contextam eſſe, ut, ſi vel in Atticam commutaveris, quod & ipſe fecit, tota narrationis ſuavitas prorſus amittatur. Habet ergo Ionica lingua peculiarem quandam elegantiam & ſuam, quæ ne Atticæ quidem cedit. Quod ſi utraque Dialectus per ſe dulcis ſit, cur altera ab ει diphthongo, altera ab ει vocalibus abhorret tantopere? cur quod in utriſque jucundum eſt, utraque tamen non admittit, immo vero averſatur utraque? Ego dicam. Sic enim natura comparatum eſt, quæ ποικίλον eſt & varietate gaudet, ut multarum gentium linguæ, in ſuo quæque genere laudabiliter, cum ſonorum tum tonorum diverſitate excellerent; *ſonorum*, ut eleganter Solon apud *Herodotum* Ionice, Τὸ ἀνθρώπινον πᾶν ἐὸν συμφορῇσι ἐπέχεται· τῶν δὲ τὰ δεδοκιμασμένα ἔστι ἐν ἑκάστῃ αὐτέων τῇ ἡλικίῃ μοῖρα πολλὴ ὁμοίως ἐπιπολάζει πρήγματα, quod Attice ſic dixeris, Τὸ ἀνθρώπινον πᾶν ἐὸν συμφορῇσι ἐπέχεται· τῶν δὲ τὰ δεδοκιμασμένα ἔστι ἐν ἑκάστῃ αὐτέων τῇ ἡλικίῃ μοῖρα πολλὴ ὁμοίως ἐπιπολάζει πράγματα: *tonorum*, ut cum Latini dicunt *philoſophia*, *Demoſthenes*, Græci φιλοσοφία, Δημοσθένης, illic ου pronunciantes, hîc ω. Utrumque ſane laudabiliter, & ad ſuæ linguæ conſuetudinem non inſuaviter. quam etiam ſæpe maturus conſenſus doctiſſimorum virorum aurium cauſa nonnihil immutavit, ut ex *Cicerone* in libro *Rhetoricorum* ſatis conſtat. Quorſum hæc? ut oſtendam non eſſe poſtulandum, cum Latini in multis dictionibus ſonent *ai*, ut id ipſum Græci faciant. Habent tamen & illi αι, ſed vocales non diphthongum, ut παῖς, Ῥωμαῖοι, Βλεμμύαι, ex quibus per ſynæreſin coactis, non diphthongis, ſuſpicor Latina illa in *ai* conflata eſſe; ut *Achaia* ab Ἀχαΐα quadraſyllabo, non ab Ἀχαία. Nam

&

& *Ovidius* in Epistola Helenæ sic legit τυτανιλλων,

Quid poterit de me Sparte, quid Achaïa tota?

Sic *Maia* mater Mercurii à Μαΐα, non à Μαία. Atque hîc propemodum risum mihi excitasti. Sic enim arguis ab opinione vulgi, ut ex *Ovidio*. "*Maius* mensis "denominatur à Latino vocabulo *Maia*, nomine pro"prio; ergo Μαΐα in Græco sonat Μαΐ". Ego vero aliud argumentum opponam tuo, idque ex *Ovidio* Fastorum lib. v. *Maius* à *majoribus* dictus est, ut *Junius* à *junioribus*; ergo *maiores* legi debet cum *i* vocali, quia *Maius* sic legitur. Vides quam sic ridiculum *Ovidii* carmen est,

Tertius à senibus, juvenum de nomine quartus.

Sic ergo statuo. Quæ per *æ* Latine redduntur ex diphthongo αι transmutari, quæ per *aï* efferuntur ab αϊ vocalibus deduci. quam Græcorum diæresin Latini in suæ gentis vocabulis imitantes, dixêre *pictaï vestis & auri*, & *gelidaï stridor aquaï*, licentia plusquam poëtica usi vel potius abusi. Postulas deinde ut Αἴας pronuncietur, sicut Latine *Ajax*: quod fieri non potest; cum *i* in *Ajax* sit consonans. probas sonandum esse Αἴας *Sophocleo* carmine, ubi hoc nomen deducitur ab αἰάζειν, & ab his adverbiis, αἰ, αἰ. Et Αἴας deduci quidem ab αἰ, αἰ, facile concedo: sed cur ab *ai*, *ai*, potius quam ab *æ*, *æ*, nondum intelligo. nam & ista æque lugentis vocem, atque magis etiam aliquantulum, exprimunt. unde & ὀαὶ Latine redditur *væ*, non *vai*, & *hei mihi* non *hai*, & *flere*, *lugere* omnia per *e* longum proferuntur. Quocirca αἰλινὸς, κλαίειν recte *ælinos*, *clein* pronunciari debent. Sed occurris, "hæc adverbia αἰ, "αἰ à Latinis reddi *ai*, *ai*": idque ex *hyacintho* flore verbosius confirmas: ergo in Græco idem observandum. Attende, quæso, te diligenter, cur Latini præter usitatum morem αι diphthongum hîc mutaverint in *ai*. nempe ut non solum gementis vox significaretur, sed multo magis ut literæ quarum figuras in nigris hyacinthi venis agnoscis, utraque hoc pacto pingeretur.

quod

quod per æ fieri non potuit. Vides quemadmodum mihi non persuadeas, ut inveteratam pronunciationem & tempore canam ausim subito in alienam prorsus, &, ut mihi videtur, novam commutare. Quod vero ad *Stephanum Wintonienſem* attinet: etsi illo argumento ex *Theone Sophista* probabiliter deprompto nihil ad hanc causam accessit, nihil certe detractum est: cum ejus sit probare, qui alterum de avita possessione deturbare velit; non ejus, qui vel hereditario jure vel usucapione tenet. itaque quod ille fecit, ἐκ περιουσίας fecit: quod necesse non erat. Atqui ne putes tamen, quando hac non succesſerit, nos alia via non posse aggredi, unum aut alterum exemplum dabo ex *Eustathio*, in quibus auctor ille αι ut ε pronunciari docet. *Homeri* carmen est,

Ἀλλὰ πίδιδε ἦ ὕμμες, ἐπεὶ πείδεσθαι ἄμεινον.

Hæc duo, inquit *Eustathius*, πίδιδε ἢ πείδεσθαι in dissimili scriptione similem & eundem prorsus sonum habent. Ejusdem generis, inquit ille, est ἐκ ὀρθίου καινὸς ἐναντίον μυ, ἀλλ' ἄλλον σχῆμα χαινός. hæc, inquit, καινὸς & καινὸς τὰ αὐτὰ κατὰ τὸ ἦχόν εἰσι, *sono eadem sunt.*

De αυ *&* ευ.

De his diphthongis, non est quod litigemus: nam apud nos etiam utraque vocalis exauditur, sed non eodem modo. Tu sonas *au* ut in *auctor*, *aula*, nos vero ut in *avis*, *avarus*: tu profers *ef* ut in *euge*, *seu*, *heu*; nos ut in *evax*, *evince*, *evado*. atque hæc quidem etsi ante consonantes recte tuo more proferantur, certe ante vocales χακοφώνως, ut in *Evander*, *Evagrius*, *Evaristus*, Εὐαγγέλιος, Εὐαγόρας, Εὐόδιος. Sed de his unicuique suum arbitrium esto. Ego, quando nostro more satis eleganter & distincte proferantur, nihil innovandum censeo.

De ει *quod pronunciari debet* i.

Nec omnium nec Græcæ & Latinæ Linguæ eandem rationem esse, jam supra diximus: itaque ab iis, quæ Latine recte, ad ea, quæ in Græco male proferuntur,

non

non valet argumentum. Quanquam & in his ipsis tu ignorare non potes, ea Latinorum, quæ divisa diphthongo leguntur, non ex ει diphthongo, sed ab ι forma Ionica esse traducta; ut,

Flebilis indignos Elegeïa solve capillos.

Græce non ἐλεγεία, ε enim in carmine semper brevis est, sed ἐλεγήϊα. Sic *Pompeius* apud *Plutarchum* scribitur Πομπήϊος. Quare, cum apud Latinos legitur *ei*, certum est illud ab ι Ionica forma profectum esse, conjunctis in unam syllabam vocalibus; ut *Pompeius* trisyllabum à *Pompeïus*, quod redditur Πομπήϊος. Quoties enim ει diphthongus migrat in Latinum sermonem, redditur per *i* vocalem, ut *Clio* à Κλειὼ, *ironia* ab εἰρωνεία, *dynastia* à δυναστεία, quæ ἀμφίβολα sunt propter diphthongum. Tu vero, ut hoc evites, affirmas *i* vocalem Latinorum à veteribus Romanis *ei* pronunciatum fuisse: ego nego. probas à *bini* & βίνει apud *Ciceronem*: non posse enim aliter confundi nisi *i* proferatur *ei*. Ego vero contrarium affirmo, si *i* in *bini* legatur *ei*, confundi illa non posse: erit enim in Latino *beinei*, in Græco *binei*. Sed de his supra cum de *b* ageretur. Nunc illud tantum dicam; præposterе argumentaris, petis principium, nihil affers, nihil probas. Vide autem quam non probes. Nam cum illud quæratur jam inter nos, utrum ει pronunciari debeat *ei*, multa affers in quibus *i* longum à Latinis sic efferri solere contendis. Cum id nos negemus factum unquam esse, recurris ad illud quod in quæstionem venit, nempe ει à Græcis sic pronunciari. Sic enim ais: "*i* longum antiquis Romanis proferebatur ut ει diphthon-"gus, seu *ei*: quod usitatum fuisse temporibus *Ciceronis* "ex vocibus *bini* & βίνει, satis constat". Hic jam te ipsum appellabo judicem, utrum facilius sit probare ει sonare *i* tantum, quia *Cicero* confundit ista; an ostendere quod *i* proferebatur à *Cicerone* ut *ei*, quia duo illa similiter proferebantur. Auctoritates vero, quibus uteris, non id probant, veteres Romanos sic protulisse; sed

ubi

ubi *i* longum eſſet, *e* quoque adjunxiſſe: non quod utramque vocalem pronunciarent, ſed quòd Græcorum more, ut ait *Quintilianus*, *e* cum *i* jungerent, ſonum autem non mutarent. quam vocalem cum poſteri eorum ſupervacaneam eſſe viderent, & ſcribi tantum, non pronunciari, prorſus omittendam cenſuerunt, adeoque omnino deinceps non ſcribendam eſſe. Quod ſi ſonum utriuſque vocalis retinendum cenſuiſſent, nunquam profecto alteram vocalem, atque eam, quam tu ex *Plutarcho* præſtabiliorem vocas, expungere voluiſſent. Unde illud *Lucilii*, quod citat *Quintilianus*, tu vero de induſtria omittis,

Mendacei furcique addes e, cum dare furi
Juſſeris.

de pronunciatione verbum nullum. Ergo ut à Latinis ſcribi ſolet *e*, & non pronunciari, cur non idipſum apud Græcos fuerit? Quod vero ſequitur in oratione tua, qualenam eſt, per Deos immortales? *Sulpitius*, inquis, cum ex *ei* vocalem *i* tolleret, & *e* pleniſſimum relinqueret, à *Craſſo* apud *Ciceronem* reprehenſus eſt": ut omittam quod hæc nihil pertinent ad « diphthongum Græcam, quid? tu cum legas *Sulpitium*, *Cottam*, alios (non enim *Sulpitium* ſolum reprehendit *Craſſus*) *i* vocalem omiſiſſe, idque ad nos uſque perveniſſe, ad eas voces nos denuo revocabis, quas iſti homines ætate ſua emendandas cenſuerunt; & *Purrhum* iterum proferri jubebis? & qui *i* ſolam vocalem pronunciant, *paſſeres* appellabis, quia tibi ſcilicet pipitare videntur? Siccine antiquitatem defendis, nec intelligis melius nunc omnia & elegantius tradi, quam olim apud ſeculum prius; quodque veriſſime eſt apud *Ariſtotelem*, ἢ χεῖρον τῶν τότων συνεργὸν καὶ συμβαῖνον εἶναι; Poſtremo, neſcio quos errores mihi nominas, unum vero deſignas, eumque ex *Pauli Leopardi* caſtigationibus: quorſum autem? an ut ex vitioſa pronunciatione dicas eſſe ortum? quaſi *Eraſmus* (hunc enim erraſſe dicis) aurium judicio fretus interpretaretur, ac non ſyllabas omnes & ſingulas lite-

ras prius diligenter introſpiceret. error ergo ſi quis forte fuerit, in ſcripto fuit: ut ſi πείσου pro πείσῃ ſcriptum erat apud *Plutarchum*, quis non vel ex tuis *perſuaſionem* potius quam *anchoralem funem* tranſtuliſſet? Quod ſi ſcripto erratum fuerit, nihil ad hunc locum. Sin in pronunciatione, quî tibi conſtas? aut unde fieri potuit decipi *Eraſmum*, quem tu emendatæ, quam vocas, prolationis præcipuum *reſtauratorem* ſtatuis; adeo ut ipſi etiam *Joanni Checo* præponas, qui in eam Quæſtionem, ſi quis alius ex veſtris, laudabiliter & erudite elaboravit? Sed valde nimirum periculoſum eſt ῃ & ει ſimiliter proferri: itaque in *Homerico* carmine diſtinguenda eſſe,

Τῷ ῥ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένει τετληυῖα.

Euſtathius ergo ignarus omnis antiquitatis, qui Ἥρει & Ἥρῃ χαυλιὼ παρήχησιν vocat, id eſt, *novam & inuſitatam agnominationem*, propterea quod idem ſonant:

——— χόλος δέ μιν ἄγχιος ἦεν·

Ἥρη δ' οὐκ ἔχεσκε σιγὴν χόλον. —— Prius eſt verbum imperfecti temporis, poſterius nomen proprium Junonis, nominativi vel dativi caſus. huc adde πίδιον ἢ πείδιον, de quibus ſupra cum de αι agebatur.

De οι *diphthongo, quod* ο *micron eanorum pronunciationem non habeat.*

Torquet te locus *Thucydidis*, itaque & tu illum torques. Nam cum oraculum niſi ambiguum eſſe non poſſit, unde λοξίας & ἐναμφοτερίζων *Apollo* dicitur, ambiguitas autem non ſit ubi ſoni diſtinguuntur; quo pacto efficies ut & carmen illud ſit oraculum, & de peſte duntaxat intelligatur,

Ἥξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ;

Nam ſi οι pronunciandum ſit, ut tu mones, aurium uſum non habuerit, qui *famem* quoque ſignificari putaverit. Controverſia autem, non niſi exitu rei terminata, nihil aliud quam dupliciter ſcribi potuiſſe arguit. Nam pronunciationem ex eventu ſpectari abſurdum eſt, cum diſtincta prolatio ſatis per ſe id ipſum declaraſſet. Negas

gas deinde λοιμὸς & λιμὸς ſatis eleganter in oratione diſtingui poſſe, quoties concurrunt, niſi diverſo ſono proferantur: concurrunt autem, ut inquis, ſæpiſſime. Eſt ita ſane, mi *Mekerche*, neque enim aliæ duæ dictiones apud Græcos tam ſæpe conjunguntur & quaſi continuantur, ſic ut nihil fere intercedat. Tu exempla profers Poëtarum, ego vero etiam Oratorum. *Dionyſius Halicarnaſſeus*, οἱ δὲ μελετῶντες ἐμπορεῖς τοῖς πράγμασιν ἀναπλάττουσι λοιμῶν καὶ λιμῶν καὶ χειμώνων καὶ πολέμων ὄψεις. *Lucianus*, καὶ εἰδέναι δεῖ, ὅτι, ἐς ἂν αὖτη ἡ σάλπιγξ μέτη, ἔστε λιμὸς, ἔστε λοιμὸς, ἔστε πυρκαϊὰ, ἔστε ἄλλο χαλεπὸν ὀδὸν ἔπεσιν εἰς ἡμᾶς οἰκίαν αὐτοῖς. cujuſmodi exempla paſſim obvia ſunt Ex hac re hoc adeo venit in mentem mihi, concurſum harum dictionum Græcis hominibus ſic uſitatum eſſe, ut diſtinctione opus non ſit. Nam cum natura quoque conjuncta ſint iſta & cognata, (*peſtis* enim & *fames* ſe mutuo conſequuntur) recte oratione quoque copulantur. Animadvertitur in *M. Tullio*, nuſquam illum, *urbem incendio*, dicere: quin ſequatur, *Italiam bello fuiſſe liberatam*. Eſt quædam apud nonnullos auctores loquendi conſuetudo, & uſitatus quidam verborum nexus, in quibus non ſemper ratio quæritur. At iſta jam diſtingui poſtulas, ne tam parvo intervallo ſejuncta κακοφωνίαν pariant. Primum dico, id neceſſe non eſſe; ſunt enim plura exempla ejuſdem prorſus rationis: quod autem exemplo fit, recte fieri exiſtimandum. Sed de his poſtea. Nunc, quandoquidem ita vis, diſtinguo οὖτω & οἱ, hoc pacto: ut ο in diphthongo non ſit apertum & canorum, ut in τὸν λόγον, ſed ab ι abſorbeatur ſonus ejus aliquantulum, ut in υ diphthongo fieri ſolet, τότυ dicendo non τούτου, ſic τοῖς non τῶις, prorſus ut in noſtra lingua vernacula, *moile*, *toile*, *roile*, ο ſuppreſſo non ſonoro. atque hæc concedendi cauſa, non affirmandi quicquam gratia, dico. Certe *Euſtathius*, cujus ego auctoritate multis in locis libenter uti ſoleo, illud *Homeri*,

——— τῶν ἅτοι χρυσέη ἴτυς ἄρθητος

φοδὸ παρήχησιν vocat, quia ſimiliter prorſus efferuntur. Quod quemadmodum fiat, niſi utrumque ut *i* pronuncietur, non video.

Diſtinctio ſonorum in Græca lingua non eſt neceſſaria.

Euſtathius in *Homerum* multa notat, quæ cum diſſimili ſcriptione ſimiliter omnino proferuntur: ergo non videtur oratio inſuavis, ſi interdum ea conjungantur quæ ſono non differant. locum ex *Euſtathio* mox ſubjiciam. Quidam conjungit iſta ſic, λάξοι ἢ λάξοι. ſi » ut « proferatur, quomodo diſtinguis? *Plutarchus* dicit, ἐν τῷ περὶ κόλακος καὶ φίλου Ἀρχίλῳ φιλίαν ἔραμαι ἔνεα τοῖς πλείοσιν πλὴ πενιὴ ὀπηδεῶν ἀσπαζομένην ἔδη καὶ ἤδη. Diſtingue iſta, ſi potes. Atque hîc obiter quæro, quando nihil magis quam diſtinctionem ſpectatis, quoties accentus cadit ſuper ι, quemadmodum ab » dignoſcatur, ut in ἡμέρα, παιδίον, & ſimilibus? Poſtremo illud mihi reſponde, quo pacto ſic enuncies πίνω & πίνω, ut tyrunculus Græcæ linguæ poſterius magis ν quam prius eſſe putet? Ridiculum eſt profecto ibi diſtinctiones verborum quærere, ubi linguæ natura non patitur. Quod qui faciunt, non mihi videntur veram alicujus linguæ pronunciationem defendere, ſed reprehendere potius quam defendunt, quia ipſorum ſcilicet auribus quædam non arrident. Quis enim neſcit multa apud Græcos confundi, non ex neceſſitate ſed ex uſu linguæ; neque ſono tantum, ſed etiam ſcriptura, ut ἔλεγον imperfecti temporis & ἔλεγον Aoriſti β'. ἔκριναι & ἔκριναν. idem fit in dativis pluralibus participiorum & tertiis perſonis pluralibus verborum τύπτουσι *verberant* & *verberantibus*. Quodque ad hanc rem imprimis facit, id quod vulgaris lingua Græcorum dicit in participio τυπτόντων & τυπάντων, Attice, hoc eſt eleganter, dicitur hoc modo, τυπόντων & τυπάντων. Atqui illa à cæteris dictionibus omnibus diſtinguuntur, hæc cum genitivis participiorum coincidunt. ut omittam infinitum illum numerum & quaſi pelagum verborum, quæ ſolo

accentu

accentu differunt; quem conſtat ſero (heri inquam & nudiuſtertius) ab arte fuiſſe excogitatum, & ſub triplici figura additum. quo ſi carerent dictiones Græcæ & fere Latinæ omnes, tu, ut opinor, hac de cauſa omnes jam Græcas literas odiſſes. Neque vero placet mihi quod quidam nimiam curam ponunt in diſtinguendis vocabulis ἕξω & ἔξω. unde factum ajunt, ſpiritum denſum poni pro tenui, diſtinctionis cauſa. At iſti dum confuſionem vitant in prima perſona, in tertia induunt ſe neceſſario in id ipſum quod timebant: nam ἕξει confunditur cum dativo contracto nominis ſubſtantivi ἕξις. non ergo ratione aliqua, ſed natura accidit horum vocabulorum diſtinctio in prima perſona, quæ eadem natura confunduntur in ſecunda & tertia ſingulari cum ἕξεις ſubſtantivo plurali & ἕξει dativo ſingulari. In idem vitium curioſitatis incidunt, qui ἔκπλαγον & ἐκπλαγον ſic diſtinguunt; ut illud ad corpus, hoc ad animum referatur. quod aperte convincitur falſum eſſe ex *Demoſthene*. Quid attinet ſingulis commemorandis immorari. In contractis, Dii immortales! quot vocabula, qui caſus confunduntur? τριήρη tam *duas triremes* ſignificat in duali, quam *unam* in accuſativo ſingulari: λιτὼ & αἰδὼ tam accuſativi caſus ſunt poſt contractionem, quam nominativi priuſquam contrahantur. quodque portenti ſimile videri debet iis, qui novarum diſtinctionum novas rationes confingunt, Græci non dubitant univerſalibus fidem imminuere, & contractiones nunquam prius auditas introducere. ad confundenda vocabula? non tam ut confundant, quam ut linguæ ſuæ proprietatem ſequantur, &, ut ipſi putant, majores quaſdam delicias inter pronunciandum. Quare, cum ἀρείονες & ἀρείονας manifeſtum diſcrimen habeant, ipſis magis placet ἀρείους pro utroque caſu ponere, pro χρείττονες & χρείττονας unum χρείττους dicere, & ſexcenta iſtiuſmodi. atque hoc vocant Atticum. Ut uno verbo dicam, omnes nominativi & accuſativi plurales Contractorum, ſi contrahantur, nullum

lum discrimen habent. Est ergo, mea quidem sententia, innata quædam huic linguæ, non solum vocabulorum, sed etiam elementorum confusio; quam usu facilius, quam præceptis, circumstantiis potius intuendis, quam cogendis vocalium & diphthongorum sonis, possis dignoscere.

Locus

4 N059

Locus *Eustathii* in *Homeri* carmen 1° *Iliados*, in quo apertis verbis antiqua pronunciatio confirmatur.

[Τὸν ῥ' ἐπέδδεισαν μάκαρες Θεοὶ, ἀδ' ἔτ' ἔδησαν.]

Τοῦτο μὲν πάνυ καινότροπον· διὸ καὶ σπάνιοι αἱ τοιαῦται παντα χοῦ παρηχήσεις. ὡς ὀπτιοπλεῖσον γὰρ αἱ παρηχήσεις διαφορὰν ἔχουσιν, ὁ μόνον κατὰ τὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν προφοράν, οἷον τὸ, Εὐπείθει πείθοντο. τὸ μὲν πάντη ταυτοφώνους εἶναι τὰς παρηχήσεις σπάνιον καὶ μεμετρημένον παρὰ τῷ Ποιητῇ· οἷον καὶ τὸ, ----- χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει· Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε σῆθος χόλον. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ μετ' ὀλίγα ῥηθέν,---- Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. καὶ γὰρ ἡ τὸ πίθεσθε, μέσος ἀόριστος δεύτερος προσακτικὸς πληθυντικὸς, καὶ τὸ πείθεσθαι, ἀπαρέμφατον, ἐν διαφόρῳ γραφῇ τὸ αὐτὸν ἦχον ἔχουσι. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὴν τ' Ἥρης κλητικὴν διὰ τοῦ δύο η, ἡ τὴν τ' Ἰριδος διὰ τοῦ δύο ι, ἐγγὺς ἀλλήλων τίθησι κατὰ τοιαύτην παρήχησιν, παντελῶς μὲν ἠχοῦσαν ταὐτὸν, ἀνομοιότητα δὲ ἐχούσαν κατά τι τὴν ἐνυοιαν καὶ κατὰ τὴν γραφήν. Φησὶ γάρ· Ἶρι θεὰ, τίς γάρ σε προέηκε; Ἥρη μὲ προέηκε. τούτῳ δ' ἑπόμενος ἐστὶ καὶ τὸ, οὐκ ὀφθήσῃ κενὸς ἐναντίον μου, ἀλλὰ ἄλλον τρόπον καινός. καὶ γὰρ καὶ ἐνταῦθα κενὸς καὶ καινὸς τὰ αὐτὰ κατὰ τὸ ἦχόν εἰσι· πλὴν τὸ μὲν πρῶτον διὰ δ' ε ψιλοῦ γράφεται, τὸ δὲ δεύτερον τὸ διὰ διφθόγγου γραφὴν ἀπηνέγκατο. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον παρηχήσεως εἶδος ταυτοφωνίαν ἔχον παντελῆ, διαφορὰν δὲ φέρον κατὰ μόνην γραφήν.

Idem locus Latine redditus ad verbum.

Hoc sane valde novum est: quocirca istiusmodi agnominationes ubique rarae sunt. Plerumque enim

παρηχήσεις

παρηχήσεις *differentiam habent, non ſolum ſignificatione, ſed etiam prolatione: ut exempli cauſa,* Εὐπείθει πείθοντο. *id vero, agnominationes prorſus eundem ſonum habere, rarum eſt, & metris accommodatum apud Poëtam, vel moderate uſum: quale eſt hoc,* —— χόλος δέ μιν ἄχεος ἦρει· Ἥρῃ δὲ &c. *ejuſmodi quoque eſt illud, quod paulo ante dictum eſt,* Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. *Nam & πίθεσθε, medius aoriſtus ſecundus imperativi modi pluralis numeri, & πείθεσθαι, infinitum, in diſſimili ſcriptura eundem ſonum habent. Et in iis quæ deinceps ſequuntur rectum ſed nominativum* ἡ Ἥρης *per geminum* η, *& vocativum* ὦ Ἴειδος *per geminum* ι, *juxta ſe invicem ponit ſecundum ejuſmodi agnominationem, quæ omnino ſonet idem, diſſimilitudinem vero habeat & ſenſu & ſcriptione. dicit enim* Ἴρι θεὰ, τίς γάρ σε παρέπεμψε; Ἥρη με παρέπεμψε. *Hujus generis eſt & illud* οὐκ ὀρθίσῃ κενὸς ἐναντίον μεν, ἀλλ' ἄλλον τρόπον καινός. *nam & hîc* κενὸς & καινὸς *ſono eadem ſunt. Verum primum quidem ſcribitur per* ε, *alterum vero per diphthongum ſcriptionem tulit. Atque hoc genus agnominationis tale eſt: quod eundem prorſus ſonum habeat, differentiam vero adferat ex ſolo ſcribendi modo.*

FINIS.

4 NO59